

Dziennik Urzędowy L 188

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 51

16 lipca 2008

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Rady (WE) nr 666/2008 z dnia 15 lipca 2008 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 889/2005 wprowadzające niektóre środki ograniczające w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga** 1
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 667/2008 z dnia 15 lipca 2008 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw..... 3
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 668/2008 z dnia 15 lipca 2008 r. zmieniające załączniki II–V do rozporządzenia (WE) nr 2096/2005 ustanawiającego wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej w zakresie metod działania i procedur postępowania ⁽¹⁾** 5
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 669/2008 z dnia 15 lipca 2008 r. uzupełniające załącznik IC do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przemieszczania odpadów ⁽¹⁾** 7
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 670/2008 z dnia 15 lipca 2008 r. rejestrujące nazwę w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych (Arroz Carolino das Lezírias Ribatejanas (ChOG))** 16
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 671/2008 z dnia 15 lipca 2008 r. ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 16 lipca 2008 r..... 18

Cena: 18 EUR

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG*(Ciąg dalszy na następnej stronie)*
PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Rada

2008/583/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 15 lipca 2008 r. wykonująca art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylająca decyzję 2007/868/WE 21

2008/584/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 15 lipca 2008 r. zmieniająca decyzję 2006/493/WE ustanawiającą kwotę wsparcia wspólnotowego na rzecz rozwoju obszarów wiejskich na okres od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., jej podział na poszczególne lata oraz minimalną kwotę, która zostanie skoncentrowana w regionach kwalifikujących się w ramach celu konwergencji 26

Komisja

2008/585/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 7 lipca 2008 r. wyłączająca produkcję energii elektrycznej w Austrii z zakresu stosowania dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 3382) ⁽¹⁾ 28

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

- ★ Regulamin nr 21 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – Jednolite przepisy dotyczące homologacji pojazdów w odniesieniu do wyposażenia wnętrza 32

III Akty przyjęte na mocy Traktatu UE

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

- ★ Wspólne stanowisko Rady 2008/586/WPZiB z dnia 15 lipca 2008 r. aktualizujące wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylające wspólne stanowisko 2007/871/WPZiB 71

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 666/2008

z dnia 15 lipca 2008 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 889/2005 wprowadzające niektóre środki ograniczające w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 60 i 301,

uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2008/369/WPZiB z dnia 14 maja 2008 r. w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga ⁽¹⁾,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 889/2005 ⁽²⁾ wprowadziło środki ograniczające w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga (DRK) zgodnie ze wspólnym stanowiskiem Rady 2005/440/WPZiB z dnia 13 czerwca 2005 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Demokratycznej Republice Konga ⁽³⁾ oraz zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1596 (2005) i kolejnymi stosownymi rezolucjami.

(2) W drodze rezolucji nr 1807 (2008) z dnia 31 marca 2008 r. Rada Bezpieczeństwa ONZ postanowiła m.in. zmienić zakres środków ograniczających wobec niektórych rodzajów wsparcia technicznego, tak by zmniejszyć ograniczenia do podmiotów pozarządowych i osób działających na terytorium DRK. W dniu 14 maja 2008 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2008/369/WPZiB, które wprowadza w życie rezolucję nr 1807 (2008) i uchyla wspólne stanowisko 2005/440/WPZiB.

(3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 889/2005,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 889/2005 wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

1. Zakazuje się:

a) bezpośredniego lub pośredniego udzielania pomocy technicznej związanej z działaniami wojskowymi jakiegokolwiek podmiotowi pozarządowemu lub jakiegokolwiek osobie, działającym na terytorium DRK;

b) zapewniania finansowania lub pomocy finansowej związanej z działaniami wojskowymi, w tym w szczególności dotacji, pożyczek i ubezpieczeń kredytów eksportowych, w stosunku do jakiegokolwiek sprzedaży, dostawy, przekazywania lub wywozu broni i sprzętu pokrewnego, jak również w stosunku do jakiegokolwiek bezpośredniego lub pośredniego udzielania, sprzedawania, dostawy lub przekazywania powiązanej pomocy technicznej i innych usług jakiegokolwiek podmiotowi pozarządowemu lub jakiegokolwiek osobie działającym na terytorium DRK;

c) świadomego i zamierzonego uczestniczenia w działaniach, których przedmiotem lub skutkiem jest bezpośrednie lub pośrednie wspieranie transakcji, o których mowa w lit. a) i b).

⁽¹⁾ Dz.U. L 127 z 15.5.2008, s. 84.

⁽²⁾ Dz.U. L 152 z 15.6.2005, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1377/2007 (Dz.U. L 309 z 27.11.2007, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 152 z 15.6.2005, s. 22.

2. Komitet ds. Sankcji jest powiadamiany z wyprzedzeniem o pomocy technicznej, finansowaniu lub pomocy finansowej, innych niż przewidziane w przepisach dotyczących świadczenia takiej pomocy na rzecz Misji Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Konga (»MONUC«), zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a), przekazywanych jakiegokolwiek osobie, podmiotowi lub organowi rządowemu lub innemu na terytorium DRK lub przeznaczonych do użytku na terytorium DRK. Takie powiadomienie powinno zawierać wszystkie istotne informacje, w tym, w odpowiednich przypadkach, użytkownika końcowego, proponowany termin dostaw i plan przesyłek.”;

2) artykuł 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 2 właściwe organy państwa członkowskiego, figurujące w wykazie adresów internetowych umieszczonym w załączniku, w którym to państwie dostawca usług ma siedzibę, mogą zezwolić na świadczenie:

a) pomocy technicznej, finansowania i pomocy finansowej związanej z bronią i sprzętem pokrewnym, przeznaczonych wyłącznie do wspierania MONUC i do użytkowania przez tę misję;

b) pomocy technicznej, finansowania i pomocy finansowej związanych z nieśmiertelnością sprzętem wojskowym przeznaczonym wyłącznie do celów humanitarnych lub ochronnych, po uprzednim powiadomieniu Komitetu ds. Sankcji zgodnie z art. 2 ust. 2.

2. Nie udziela się zezwolenia na działania, które już miały miejsce.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 2008 r.

W imieniu Rady
M. BARNIER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 667/2008**z dnia 15 lipca 2008 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia 16 lipca 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 510/2008 (Dz.U. L 149 z 7.6.2008, s. 61).

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 590/2008 (Dz.U. L 163 z 24.6.2008, s. 24).

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	MA	37,7
	MK	23,8
	TR	79,4
	ME	17,1
	ZZ	39,5
0707 00 05	MK	21,3
	TR	102,9
	ZZ	62,1
0709 90 70	TR	92,6
	ZZ	92,6
0805 50 10	AR	85,1
	US	67,4
	UY	56,8
	ZA	104,3
	ZZ	78,4
0808 10 80	AR	85,0
	BR	95,8
	CL	101,4
	CN	69,1
	NZ	114,8
	US	118,0
	UY	81,3
	ZA	104,1
	ZZ	96,2
0808 20 50	AR	90,1
	CL	113,1
	NZ	116,2
	ZA	120,6
	ZZ	110,0
0809 10 00	TR	178,3
	XS	127,0
	ZZ	152,7
0809 20 95	TR	336,9
	US	305,5
	ZZ	321,2
0809 30	TR	166,2
	ZZ	166,2
0809 40 05	IL	153,3
	XS	107,3
	ZZ	130,3

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 668/2008

z dnia 15 lipca 2008 r.

zmieniające załączniki II–V do rozporządzenia (WE) nr 2096/2005 ustanawiającego wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej w zakresie metod działania i procedur postępowania

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 550/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie zapewniania służb żeglugi powietrznej w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej (rozporządzenie w sprawie zapewniania służb) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 15 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Załączniki II, III, IV i V do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2096/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. ustanawiającego wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej ⁽²⁾ zawierają odniesienia do różnych załączników do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym. Od czasu przyjęcia rozporządzenia (WE) nr 2096/2005 Organizacja Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego wprowadziła zmiany do tych załączników, określone w następujących pismach do państw: 2001/74 z dnia 10 sierpnia 2001 r., 2003/29 z dnia 28 marca 2003 r., 2004/16 z dnia 26 marca 2004 r., 2005/35 i 2005/39 z dnia 24 marca 2005 r., 2006/38 z dnia 24 marca 2006 r., 2006/64 z dnia 18 sierpnia 2006 r., oraz 2007/11, 2007/13, 2007/19, 2007/20, 2007/23 i 2007/24 z dnia 30 marca 2007 r. Odniesienia zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 2096/2005 należy zaktualizować w celu wypełnienia międzynarodowych zobowiązań prawnych państw członkowskich oraz zapewnienia spójności z międzynarodowymi ramami prawnymi.

(2) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 2096/2005.

(3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Jednolitej Przestrzeni Powietrznej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 2096/2005 wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku II pkt 4 otrzymuje brzmienie:

⁽¹⁾ Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 335 z 21.12.2005, s. 13. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 482/2008 (Dz.U. L 141 z 31.5.2008, s. 5).

„4. METODY DZIAŁANIA I PROCEDURY POSTĘPOWANIA

Instytucja zapewniająca służby żeglugi powietrznej jest w stanie wykazać, że jej metody działania i procedury postępowania są zgodne ze standardami zawartymi w następujących załącznikach do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, jeśli mają one znaczenie dla zapewniania służb żeglugi powietrznej w danej przestrzeni powietrznej:

a) załącznik 2 – »Przepisy ruchu lotniczego«, wydanie dziesiąte z lipca 2005 r., ze wszystkimi poprawkami do nr 40;

b) załącznik 10 – »Łączność lotnicza«, Tom II – Procedury telekomunikacyjne, z uwzględnieniem procedur posiadających status Procedur Służb Żeglugi Powietrznej (PANS), wydanie szóste z października 2001 r., ze wszystkimi poprawkami do nr 82;

c) załącznik 11 – »Służby ruchu lotniczego«, wydanie trzynaste z lipca 2001 r., ze wszystkimi poprawkami do nr 45.”;

2) w załączniku III pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. METODY DZIAŁANIA I PROCEDURY POSTĘPOWANIA

Instytucja zapewniająca służby meteorologiczne jest w stanie wykazać, że jej metody działania i procedury postępowania są zgodne ze standardami zawartymi w następujących załącznikach do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, jeśli mają one znaczenie dla zapewniania służb meteorologicznych w danej przestrzeni powietrznej:

a) załącznik 3 – »Służba meteorologiczna dla międzynarodowej żeglugi powietrznej«, wydanie szesnaste z lipca 2007 r., ze wszystkimi poprawkami do nr 74;

b) załącznik 11 – »Służby ruchu lotniczego«, wydanie trzynaste z lipca 2001 r., ze wszystkimi poprawkami do nr 45;

c) załącznik 14 – »Lotniska« w następujących wersjach:

(i) tom I – Projektowanie i eksploatacja lotnisk, wydanie czwarte z lipca 2004 r., ze wszystkimi poprawkami do nr 9;

(ii) tom II – Heliporty, wydanie drugie z lipca 1995 r., ze wszystkimi poprawkami do nr 3.”;

3) w załączniku IV pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. METODY DZIAŁANIA I PROCEDURY POSTĘPOWANIA

Instytucja zapewniająca służby informacji lotniczej jest w stanie wykazać, że jej metody działania i procedury postępowania są zgodne ze standardami zawartymi w następujących załącznikach do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, jeśli mają one znaczenie dla zapewniania służb informacji lotniczej w danej przestrzeni powietrznej:

- a) załącznik 3 – »Służba meteorologiczna dla międzynarodowej żeglugi powietrznej«, wydanie szesnaste z lipca 2007 r., ze wszystkimi poprawkami do nr 74;
- b) Załącznik 4 – »Mapy lotnicze«, wydanie dziesiąte z lipca 2001 r., ze wszystkimi poprawkami do nr 54;
- c) Załącznik 15 – »Służby informacji lotniczej«, wydanie dwunaste z lipca 2004 r., ze wszystkimi poprawkami do nr 34.»;

4) w załączniku V pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. METODY DZIAŁANIA I PROCEDURY POSTĘPOWANIA

Instytucja zapewniająca służby łączności, nawigacji lub nadzoru jest w stanie wykazać, że jej metody działania i procedury postępowania są zgodne ze standardami zawartymi w załączniku 10 – »Łączność lotnicza« do

Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym w następujących wersjach, jeśli mają one znaczenie dla zapewniania służb łączności, nawigacji i nadzoru w danej przestrzeni powietrznej:

- a) tom I – Pomoce radionawigacyjne, wydanie szóste z lipca 2006 r., ze wszystkimi poprawkami do nr 82;
- b) tom II – Procedury telekomunikacyjne, z uwzględnieniem procedur posiadających status Procedur Służb Żeglugi Powietrznej (PANS), wydanie szóste z października 2001 r., ze wszystkimi poprawkami do nr 82;
- c) tom III – Systemy łączności, wydanie drugie z lipca 2007 r., ze wszystkimi poprawkami do nr 82;
- d) tom IV – Radar dozoru i system zapobiegania kolizjom, wydanie czwarte z lipca 2007 r., ze wszystkimi poprawkami do nr 82;
- e) tom V – Wykorzystanie zakresu radiowych częstotliwości lotniczych, wydanie drugie z lipca 2001 r., ze wszystkimi poprawkami do nr 82.».

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 2008 r.

W imieniu Komisji
Antonio TAJANI
Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 669/2008**z dnia 15 lipca 2008 r.****uzupełniające załącznik IC do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady
w sprawie przemieszczania odpadów****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 58 ust. 1 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Załącznik IC w sprawie szczegółowych instrukcji w zakresie wypełniania dokumentów zgłoszenia i przesyłania podlega uzupełnieniu najpóźniej do dnia rozpoczęcia stosowania rozporządzenia (WE) 1013/2006, przy uwzględnieniu wskazówek OECD.

- (2) Środki ustanowione na mocy niniejszego rozporządzenia są zgodne z opinią Komitetu ustanowionego na mocy art. 18 dyrektywy 2006/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów ⁽²⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik I uzupełnia się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 2008 r.

W imieniu Komisji

Stavros DIMAS

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1379/2007 (Dz.U. L 309 z 27.11.2007, s. 7).

⁽²⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 9.

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK IC

SZCZEGÓŁOWE INSTRUKCJE W ZAKRESIE WYPEŁNIANIA DOKUMENTÓW ZGŁOSZENIA
I PRZESYŁANIA

I. Wprowadzenie

1. W niniejszych instrukcjach podano konieczne wyjaśnienia dotyczące wypełniania dokumentów zgłoszenia i przesyłania. Obydwa rodzaje dokumentów są zgodne z konwencją bazylejską⁽¹⁾, decyzją OECD⁽²⁾ (odnoszącą się wyłącznie do przemieszczania odpadów przeznaczonych do odzysku na obszarze OECD) oraz niniejszym rozporządzeniem, ponieważ uwzględniają wymagania szczegółowe określone w tych trzech aktach prawnych. Rozbudowany zakres tych dokumentów ma na celu uwzględnienie wymagań określonych we wszystkich trzech aktach prawnych, jednak nie wszystkie pola dokumentu stosują się jednocześnie do tych trzech aktów i dlatego też w poszczególnych przypadkach wypełnianie wszystkich pól może nie być konieczne. Wszelkie wymagania szczegółowe odnoszące się wyłącznie do jednego systemu kontroli zostały oznaczone za pomocą przypisów. Możliwe są również przypadki, w których w krajowych instrumentach legislacyjnych dotyczących wykonania przepisów powyższych aktów prawnych zastosowano terminologię różniącą się od terminologii przyjętej w konwencji bazylejskiej i decyzji OECD. Na przykład w niniejszym rozporządzeniu zamiast terminu »przesyłanie« (ang. *movement*), stosuje się pojęcie »przemieszczanie« (ang. *shipment*), a w tytułach dokumentów zgłoszenia i przesyłania konsekwentnie odzwierciedlono te różnice przy użyciu terminu »przesyłanie/przemieszczanie«.
2. W obydwu dokumentach stosuje się zarówno termin »unieszkodliwianie«, jak i »odzysk«, ponieważ zostały one odmiennie zdefiniowane w trzech wspomnianych aktach prawnych. W rozporządzeniu Wspólnoty Europejskiej oraz w decyzji OECD stosuje się termin »unieszkodliwianie« na określenie operacji usuwania odpadów wyszczególnionych w aneksie IV.A do konwencji bazylejskiej oraz w dodatku 5.A do decyzji OECD, natomiast terminem »odzysk« określa się operacje odzysku i regeneracji odpadów wyszczególnione w aneksie IV.B do konwencji bazylejskiej oraz w dodatku 5.B do decyzji OECD. W samej konwencji bazylejskiej jednak termin »usuwanie odpadów« oznacza zarówno operacje unieszkodliwiania, jak też odzysku.
3. Właściwe organy wysyłki zobowiązane są do dostarczenia i wystawienia dokumentów zgłoszenia i przesyłania (w wersji papierowej i elektronicznej). Wykonując ten obowiązek stosują one system numeracji pozwalający na śledzenie przemieszczania się poszczególnych przesyłek odpadów. W systemie tym właściwa numeracja dokumentu powinna być poprzedzona kodem kraju wysyłki zgodnym z listą kodów państw określoną w normie ISO 3166. W państwach członkowskich UE po dwucyfrowym kodzie kraju musi następować spacja. Po tym może następować opcjonalny kod składający się z maksymalnie czterech znaków, określony przez właściwy organ wysyłki, a następnie spacja. System numeracji musi kończyć się sześciocyfrowym numerem. Przykładowo, jeśli kod kraju to XY, a sześciocyfrowy numer to 123456, numerem zgłoszenia będzie XY 123456, o ile nie określono opcjonalnego kodu. Jeśli opcjonalny kod został określony, np. jako 12, numerem zgłoszenia będzie XY 12 123456. Jeżeli dokument zgłoszenia lub przesyłania przekazywany jest drogą elektroniczną i nie określono kodu opcjonalnego, zamiast tego kodu należy wpisać »0000« (np. XY 0000 123456); jeżeli natomiast określony kod opcjonalny ma mniej niż cztery cyfry, np. 12, numerem zgłoszenia jest XY 0012 123456.
4. Poszczególne kraje mogą wyrazić wolę wydawania dokumentów papierowych w formacie zgodnym ze standardami krajowymi (zazwyczaj A4 wg ISO, zalecany przez ONZ). Niemniej jednak, w celu ułatwienia obrotu międzynarodowego oraz uwzględnienia różnic pomiędzy formatem A4 wg ISO a formatem dokumentów papierowych stosowanym w Ameryce Północnej, rozmiary ramek w formularzach nie powinny przekraczać 183 × 262 mm, a marginesy powinny być wyrównane do górnej i lewej krawędzi strony. Dokument zgłoszenia (pola 1–21, w tym przypisy) powinien mieścić się na jednej stronie, a wykaz skrótów i kodów stosowanych w dokumencie zgłoszenia na stronie drugiej. W odniesieniu do dokumentu przesyłania, pola 1–19, w tym przypisy, powinny mieścić się na jednej stronie, a pola 20–22 oraz wykaz skrótów i kodów stosowanych w dokumencie przesyłania na stronie drugiej.

II. Cel dokumentów zgłoszenia i przesyłania

5. Dokument zgłoszenia ma zapewnić zainteresowanym właściwym organom informacje konieczne do przeprowadzenia oceny, czy przemieszczanie odpadów, którego dotyczy wniosek, może zostać zatwierdzone. Zawiera on także pola, w których właściwe organy potwierdzają odbiór zgłoszenia jak też, w stosownych przypadkach, wyrażają pisemną zgodę na przeprowadzenie przemieszczenia, którego dotyczy wniosek.

⁽¹⁾ Konwencja bazylejska o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych z dnia 22 marca 1989 r. Zob. www.basel.int

⁽²⁾ Decyzja Rady OECD C(2001) 107 wersja ostateczna dotycząca zmiany decyzji C(92) 39 wersja ostateczna w sprawie kontroli transgranicznego przemieszczania odpadów przeznaczonych do odzysku i regeneracji; decyzja C(2001) 107 stanowi skonsolidowany tekst dokumentów przyjętych przez Radę w dniu 14 czerwca 2001 r. oraz w dniu 28 lutego 2002 r. (z późniejszymi zmianami). Zob. http://www.oecd.org/departement/0,2688,en_2649_34397_1_1_1_1_1,00.html

6. Dokument przesyłania ma z założenia towarzyszyć przesyłce odpadów na każdym etapie przewozu, od momentu opuszczenia obiektu wytwórcy odpadów do chwili przybycia do obiektu unieszkodliwiania lub odzysku w innym kraju. Wszystkie osoby nadzorujące przemieszczanie (przewoźnicy i ewentualnie odbiorcy) ⁽¹⁾ zobowiązane są do podpisania dokumentu przesyłania zarówno w momencie dostarczenia, jak też odbioru danych odpadów. Dokument przesyłania zawiera również pola do rejestracji odpraw celnych przesyłki w urzędach celnych wszystkich krajów, których dotyczy dana przesyłka (wymagania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem). Wreszcie, dokument ten wykorzystywany jest przez odpowiednie instalacje unieszkodliwiania lub odzysku do poświadczenia odbioru odpadów oraz zakończenia operacji odzysku lub unieszkodliwiania.

III. Wymagania ogólne

7. Planowane przemieszczenie podlegające procedurze wcześniejszego pisemnego zgłoszenia i wydania zgody może zostać przeprowadzone wyłącznie po skompletowaniu dokumentów zgłoszenia i przesyłania na mocy niniejszego rozporządzenia, z uwzględnieniem art. 16 lit. a) i b), oraz w okresie ważności pisemnej lub milczącej zgody zainteresowanych właściwych organów.
8. Drukowane kopie dokumentów należy wypełniać w całości pismem maszynowym lub wielkimi literami, trwałym tuszem lub atramentem. Podpisy należy zawsze składać trwałym tuszem lub atramentem, a imię i nazwisko upoważnionego przedstawiciela wpisywać drukowanymi literami obok podpisu. W przypadku drobnych błędów, na przykład użycia nieprawidłowego kodu odpadów, dopuszcza się wprowadzanie korekt podlegających zatwierdzeniu właściwych organów. Wprowadzone korekty muszą być wyraźnie oznakowane i podpisane lub potwierdzone pieczęcią oraz oznaczone datą wprowadzenia zmian. Wprowadzenie większych zmian lub korekt wymaga użycia nowego formularza.
9. Formularze zaprojektowano również w sposób pozwalający na ich łatwe wypełnienie w formacie elektronicznym. W przypadku stosowania takiego formatu należy podjąć stosowne środki zabezpieczające, zapobiegające niewłaściwemu wykorzystaniu formularzy. Wszelkie zmiany wprowadzane do wypełnionego formularza, podlegające zatwierdzeniu właściwych organów, powinny być wyraźnie oznakowane. W przypadku korzystania z formularzy elektronicznych przesyłanych pocztą elektroniczną konieczne jest stosowanie podpisu cyfrowego.
10. W celu ułatwienia tłumaczenia, określone pola dokumentów wymagają podania kodów, a nie tekstu. Niemniej jednak w przypadku gdy wpisanie tekstu jest konieczne, pola należy wypełniać w języku akceptowanym przez właściwe organy kraju przeznaczenia oraz, w stosownych sytuacjach, przez inne zainteresowane organy.
11. Dаты należy wpisywać w formacie sześciocyfrowym. Na przykład data 29 stycznia 2006 r. wprowadzana jest jako 29.01.06 (dzień.miesiąc.rok).
12. W przypadku gdy konieczne jest dołączenie do dokumentów załączników zawierających informacje dodatkowe, każdy załącznik powinien być oznaczony numerem referencyjnym dokumentu, do którego został załączony, oraz symbolem pola, do którego się odnosi.

IV. Szczegółowe instrukcje wypełniania dokumentu zgłoszenia

13. Zgłaszający ⁽²⁾ zobowiązany jest do wypełnienia pól 1–18 (za wyjątkiem numeru zgłoszenia w polu nr 3) w momencie dokonywania zgłoszenia. W niektórych krajach trzecich niebędących państwami członkowskimi OECD pola te mogą być wypełniane przez właściwe organy wysyłki. W przypadku gdy zgłaszający nie jest jednocześnie pierwotnym wytwórcą odpadów, wytwórca pierwotny lub jedna z osób wskazanych w art. 2 ust. 15 lit. a) ppkt (ii) lub (iii) zobowiązany(-a) jest, o ile to możliwe, do złożenia podpisu również w polu nr 17, tak jak określono w art. 4 ust. 1 akapit drugi oraz w załączniku II część 1 pkt 26.
14. **Pola nr 1** (zob. załącznik II część 1 pkt 2 i 4) **oraz nr 2** (zob. załącznik II część 1 pkt 6): Należy wpisać wymagane informacje (podać numer rejestracji (tylko o ile dotyczy), adres (w tym kraj) oraz numery telefonu i faksu (w tym międzynarodowy numer kierunkowy kraju); osoba wyznaczona do kontaktów powinna być odpowiedzialna za przemieszczenie, w tym jeżeli podczas przemieszczania dojdzie do zdarzeń). W niektórych krajach trzecich zamiast tego mogą być podawane informacje o właściwym organie wysyłki. Zgodnie z art. 2 ust. 15 niniejszego rozporządzenia w charakterze zgłaszającego może występować sprzedawca lub pośrednik. W takim przypadku należy przedstawić kopię umowy lub dokument poświadczający zawarcie umowy (lub oświadczenie o istnieniu takiej umowy) pomiędzy wytwórcą pierwotnym, wytwórcą pośrednim lub jednostką gromadzącą a sprzedawcą lub pośrednikiem, w formie załącznika do dokumentu (por. załącznik II część 1 pkt 23). Podane numery telefonu i faksu oraz adresy poczty elektronicznej powinny ułatwiać skontaktowanie się ze wszystkimi osobami w dowolnym momencie w sprawach związanych ze zdarzeniami, do których dochodzi podczas przemieszczania.

⁽¹⁾ Poza Wspólnotą Europejską zamiast terminu »odbiorca« można używać terminu »importer«.

⁽²⁾ Poza Wspólnotą Europejską zamiast terminu »zgłaszający« można używać terminu »eksporter«.

15. Odbiorcą określonym w polu nr 10 będzie zazwyczaj zakład unieszkodliwiania lub odzysku. Niemniej jednak w określonych przypadkach odbiorcą może być inna osoba, na przykład sprzedawca lub pośrednik⁽¹⁾, lub osoba prawna, a w polu nr 10 podany zostanie adres siedziby głównej lub adres korespondencyjny zakładu unieszkodliwiania lub odzyskiwania odbierającego przesyłkę. W charakterze odbiorcy występować może sprzedawca, pośrednik lub osoba prawna, o ile podmiot taki jest objęty jurysdykcją kraju przeznaczenia oraz jest posiadaczem lub sprawuje innego rodzaju kontrolę prawną nad odpadami w momencie przybycia przesyłki do kraju przeznaczenia. W takich przypadkach informacje dotyczące sprzedawcy, pośrednika lub osoby prawnej należy podać w polu nr 2.
16. **Pole nr 3** (zob. załącznik II część 1 pkt 1, 5, 11 i 19): W momencie wystawienia dokumentu zgłoszenia, właściwe organy, zgodnie z przyjętym własnym systemem numeracji, nadają numer identyfikacyjny podawany w tym polu (zob. ust. 3 powyżej). W lit. A »przemieszczenie jednorazowe« odnosi się do zgłoszenia pojedynczego, a »przemieszczenie wielokrotne« do zgłoszenia ogólnego. W lit. B należy podać rodzaj operacji, do jakiej przeznaczone są przemieszczane odpady. W lit. C uprzednie upoważnienie odnosi się do art. 14 niniejszego rozporządzenia.
17. **Pola nr 4** (zob. załącznik II część 1 pkt 1), **nr 5** (zob. załącznik II część 1 pkt 17) **oraz nr 6** (zob. załącznik II część 1 pkt 12): W przypadku jednorazowych lub wielokrotnych przemieszczeń w polu nr 4 należy podać liczbę wysyłek, a w polu nr 6 planowaną datę pojedynczego przemieszczenia lub, w przypadku przemieszczeń wielokrotnych, planowane daty pierwszej i ostatniej wysyłki. W polu nr 5 należy podać szacunkową masę minimalną i maksymalną odpadów w tonach (1 tona = 1 megagram (Mg) lub 1 000 kg). W niektórych krajach trzecich możliwe jest również podawanie ilości odpadów w metrach sześciennych (1 metr sześcienny = 1 000 litrów) lub innych jednostkach systemu metrycznego, takich jak kilogramy lub litry. W przypadku stosowania innych jednostek systemu metrycznego jednostkę miary można wyraźnie oznaczyć, a jednostkę podaną w dokumencie wykreślić. Łączna ilość przemieszczanych odpadów nie może przekroczyć ilości maksymalnej zadeklarowanej w polu nr 5. Planowany czas przeznaczony na przemieszczanie, określony w polu nr 6, nie może przekraczać jednego roku, za wyjątkiem przemieszczeń wielokrotnych do instalacji odzyskiwania, które uzyskały wstępne zezwolenie zgodnie z art. 14 niniejszego rozporządzenia (zob. pkt 16), dla których czas przeznaczony na przemieszczanie nie może przekroczyć trzech lat. Wszystkie przemieszczenia muszą odbyć się w okresie ważności pisemnej lub milczącej zgody wszystkich zainteresowanych właściwych organów wydanej przez właściwe organy zgodnie z art. 9 ust. 6 niniejszego rozporządzenia. W przypadku przemieszczeń wielokrotnych niektóre kraje trzecie mogą, na mocy konwencji bazylejskiej, wymagać podania przewidywanych dat lub przewidywanej częstotliwości przemieszczeń oraz szacunkowej ilości odpadów dotyczącej każdego przemieszczania w polach nr 5 i 6 lub w oddzielnym załączniku. W przypadku gdy właściwe organy wydają pisemną zgodę na przemieszczanie, a okres ważności tej zgody określony w polu nr 20 różni się od okresu wskazanego w polu nr 6, decyzja właściwych organów ma charakter nadrzędny nad informacjami podanymi w polu nr 6.
18. **Pole nr 7** (zob. załącznik II część 1 pkt 18): Należy podać rodzaje opakowań przy użyciu kodów wyszczególnionych w wykazie skrótów i kodów załączonym do dokumentu zgłoszenia. W przypadku gdy wymagane jest przestrzeganie specjalnych środków ostrożności, takich jak środki określone w instrukcjach postępowania dla pracowników wytwórcy odpadów, zasady BHP, w tym informacje dotyczące postępowania w przypadku uwolnienia do otoczenia oraz pisemne instrukcje dotyczące transportu towarów niebezpiecznych, należy zaznaczyć odpowiednią rubrykę oraz dołączyć stosowne informacje w formie załącznika.
19. **Pole nr 8** (zob. załącznik II część 1 pkt 7 i 13): Należy wpisać wymagane informacje (podać numer rejestracji (tylko o ile dotyczy), adres (w tym kraj) oraz numery telefonu i faksu (w tym międzynarodowy numer kierunkowy kraju); osoba wyznaczona do kontaktów powinna być odpowiedzialna za przemieszczenie). W przypadku gdy w przemieszczanie zaangażowany jest więcej niż jeden przewoźnik, do dokumentu zgłoszenia należy załączyć pełny wykaz przewoźników wraz z wymaganymi informacjami o każdym z nich. W przypadku gdy transport odpadów organizowany jest przez agencję spedycyjną, należy dołączyć szczegółowe informacje o tej firmie oraz odpowiednie informacje o wszystkich przewoźnikach, w formie załącznika. Należy przedstawić dokumenty poświadczające rejestrację przewoźnika(-ów) uprawniającą do przewozu odpadów (np. oświadczenie o zarejestrowaniu) w formie załącznika (por. załącznik II część 1 pkt 15). Należy wskazać środki transportu przy użyciu skrótów wyszczególnionych w wykazie skrótów i kodów załączonym do dokumentu zgłoszenia.
20. **Pole nr 9** (zob. załącznik II część 1 pkt 3 i 16): Należy podać informacje o wytwórcy odpadów⁽²⁾. W stosownych przypadkach należy podać numer rejestracji wytwórcy. Jeśli zgłaszający jest jednocześnie wytwórcą odpadów, należy wpisać »Tak jak w polu nr 1«. Jeśli odpady zostały wytworzone przez więcej niż jednego wytwórcę, należy wpisać »Zob. wykaz w załączniku« oraz załączyć wykaz z wyszczególnieniem wymaganych informacji o każdym wytwórcy. W przypadku gdy tożsamość wytwórcy nie jest znana, należy podać imię i nazwisko lub nazwę osoby posiadającej lub kontrolującej odpady (posiadacza). Należy również podać informacje dotyczące procesu, w którym odpady są wytwarzane oraz miejsce ich wytwarzania.

⁽¹⁾ W niektórych krajach trzecich będących państwami członkowskimi OECD możliwe jest stosowanie terminu »jednostka (przedsiębiorca) prowadząca obrót« zgodnie z terminologią decyzji OECD.

⁽²⁾ Poza terytorium Wspólnoty Europejskiej możliwe jest stosowanie terminu »producent« (ang. *generator*) zamiast »wytwórca« (ang. *producer*).

21. **Pole nr 10** (zob. załącznik II część 1 pkt 5): Należy podać wymagane informacje (wpisać miejsce przeznaczenia odpadów przez zaznaczenie zakładu unieszkodliwiania lub zakładu odzyskiwania, numer rejestracji (o ile dotyczy) oraz rzeczywiste miejsce przeprowadzania unieszkodliwiania lub odzysku, jeśli jest ono inne niż adres zakładu). Jeśli zakład unieszkodliwiania lub odzysku jest jednocześnie odbiorcą, należy wpisać »Tak jak w polu nr 2«. Jeśli operacja unieszkodliwiania lub odzysku oznaczona jest symbolem D13–D15 lub R12, lub R13 (zgodnie z załącznikami IIA lub IIB do dyrektywy 2006/12/WE w sprawie odpadów), obiekt przeprowadzający operację oraz miejsce przeprowadzenia operacji należy wskazać w polu nr 10. W takim przypadku odpowiednie informacje o innym obiekcie lub innych obiektach, w których będą lub mogą być prowadzone wszelkie przyszłe operacje oznaczone symbolami R12/R13 lub D13–D15 oraz D1–D12 lub R1–R11, należy przedstawić w formie załącznika. Jeśli zakład unieszkodliwiania lub odzysku został ujęty w kategorii 5 zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, należy przedstawić dokumenty poświadczające posiadanie ważnego pozwolenia (np. oświadczenie o istnieniu takiego pozwolenia) wystawionego zgodnie z przepisami art. 4 i 5 tej dyrektywy, w formie załącznika, jeżeli obiekt ten mieści się na terenie Wspólnoty Europejskiej.
22. **Pole nr 11** (zob. załącznik II część 1 pkt 5, 19 i 20): Należy wskazać rodzaj operacji odzysku lub unieszkodliwiania przy użyciu kodów R lub kodów D z załącznika IIA lub IIB do dyrektywy 2006/12/WE w sprawie odpadów (zob. również wykaz skrótów i kodów załączony do dokumentu zgłoszenia)⁽¹⁾. Jeśli operacja unieszkodliwiania lub odzysku oznaczona jest symbolem D13–D15 lub R12, lub R13, w załączniku należy podać odpowiednie informacje o przyszłych operacjach (wszelkich operacjach R12/R13 lub D13–D15 oraz D1–D12 lub R1–R11). Należy również wskazać planowaną technologię operacji. W przypadku gdy odpady przeznaczone są do odzysku, w załączniku należy podać planowaną metodę unieszkodliwiania frakcji niepodlegających odzyskowi po zakończeniu operacji odzysku, ilość odzyskanego materiału w stosunku do odpadów, których odzysk nie jest możliwy, szacunkową wartość odzyskanego materiału oraz koszt odzysku i koszt unieszkodliwienia frakcji niepodlegających odzyskowi. Ponadto w przypadku wwozu na terytorium Wspólnoty odpadów przeznaczonych do unieszkodliwiania należy wskazać istnienie wcześniejszego należycie uzasadnionego wniosku złożonego przez kraj wysyłki zgodnie z art. 41 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, w punkcie zatytułowanym »przyczyna wywozu«, oraz przedstawić taki wniosek w formie załącznika. Określone kraje trzecie, niebędące państwami członkowskimi OECD, również mogą, na mocy konwencji bazylejskiej, wymagać przedstawienia przyczyny wywozu.
23. **Pole nr 12** (zob. załącznik II część 1 pkt 16): Należy podać powszechnie stosowaną nazwę lub nazwy materiału lub nazwę lub nazwy handlowe jego głównych komponentów (w kategoriach ilości i/lub stwarzanego zagrożenia) oraz ich stężenia względem siebie (wyrażone procentowo), o ile są znane. W przypadku mieszanek odpadów należy podać powyższe informacje dotyczące różnych frakcji oraz wskazać, które frakcje przeznaczone są do odzysku. Zgodnie z załącznikiem II część 3 pkt 7 niniejszego rozporządzenia wymagane może być przedstawienie analizy chemicznej składu odpadów. W stosownych przypadkach dalsze informacje należy przedstawić w formie załącznika.
24. **Pole nr 13** (zob. załącznik II część 1 pkt 16): Należy wskazać właściwości fizyczne odpadów w normalnych przedziałach temperatury i ciśnienia.
25. **Pole nr 14** (zob. załącznik II część 1 pkt 16): Należy podać kod identyfikacyjny rodzaju odpadów zgodnie z załącznikami III, IIIA, IIIB, IV lub IVA do niniejszego rozporządzenia. Należy podać kod odpadów zgodnie z systemem przyjętym w konwencji bazylejskiej (w ppkt (i) w polu nr 14) oraz, w stosownych przypadkach, zgodnie z systemami przyjętymi w decyzji OECD (w ppkt (ii)) oraz innymi przyjętymi systemami klasyfikacji (w ppkt (iii)–(xii)). Zgodnie z art. 4 pkt 6 akapit drugi niniejszego rozporządzenia należy podać wyłącznie jeden kod odpadów (zgodnie z załącznikami III, IIIA, IIIB, IV lub IVA do niniejszego rozporządzenia), za wyjątkiem następujących dwóch przypadków: w przypadku odpadów niesklasyfikowanych w pojedynczej kategorii w jednym z załączników III, IIIB, IV lub IVA należy wskazać wyłącznie jeden rodzaj odpadów. W przypadku mieszanek odpadów niesklasyfikowanych w pojedynczej kategorii w jednym z załączników III, IIIB, IV lub IVA, o ile nie zostały one wyszczególnione w załączniku IIIA, należy podać kod każdej frakcji odpadów w kolejności ich znaczenia (w razie konieczności w formie załącznika).
- a) *Podpunkt (i)*: Należy stosować kody zgodnie z aneksem VIII do konwencji bazylejskiej dla odpadów podlegających procedurze uprzedniego pisemnego zgłoszenia i zgody (zob. załącznik IV część I do niniejszego rozporządzenia); należy stosować kody zgodnie z aneksem IX do konwencji bazylejskiej dla odpadów zazwyczaj niepodlegających procedurze uprzedniego pisemnego zgłoszenia i zgody, które jednak, z pewnych przyczyn, takich jak skażenie substancjami niebezpiecznymi (por. załącznik III pkt 1 do niniejszego rozporządzenia) lub różnice klasyfikacyjne, zgodnie z art. 63 niniejszego rozporządzenia lub z przepisami krajowymi⁽²⁾, podlegają procedurze uprzedniego pisemnego zgłoszenia i zgody (zob. załącznik III część I do niniejszego rozporządzenia). Aneksy VIII i IX do konwencji bazylejskiej można znaleźć w załączniku V do niniejszego rozporządzenia, w tekście samej konwencji oraz w informatorze dostępnym w Sekretariacie Konwencji Bazylejskiej. Jeśli odpady nie zostały ujęte w aneksie VIII lub IX do konwencji bazylejskiej, należy wpisać »nieujęte«.

⁽¹⁾ W dokumentach Wspólnoty Europejskiej definicja operacji R1 w wykazie skrótów różni się od definicji używanej w konwencji bazylejskiej i decyzji OECD, dlatego też podano obydwie jej brzmienia. Istnieją ponadto inne różnice w terminologii stosowanej w dokumentach Wspólnoty Europejskiej, konwencji bazylejskiej i decyzji OECD, które nie zostały uwzględnione w wykazie skrótów.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1418/2007 z dnia 29 listopada 2007 r. dotyczące wywozu w celu poddania odzyskowi niektórych odpadów wymienionych w załączniku III lub IIIA do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady do pewnych państw, których nie obowiązuje decyzja OECD w sprawie kontroli transgranicznego przemieszczania odpadów (Dz.U. L 316 z 4.12.2007, s. 6).

- b) *Podpunkt (ii)*: Państwa członkowskie OECD powinny stosować kody OECD dla odpadów ujętych w załącznikach III i IV części II do niniejszego rozporządzenia, tzn. dla odpadów, dla których nie przewidziano równoważnej kategorii w aneksach do konwencji bazylejskiej lub które na mocy niniejszego rozporządzenia podlegają kontroli innej niż przewiduje Konwencja bazylejska. Jeśli odpady nie zostały ujęte w załączniku III i IV części II do niniejszego rozporządzenia, należy wpisać »nieujęte«.
- c) *Podpunkt (iii)*: Państwa członkowskie Unii Europejskiej powinny stosować kody określone w wykazie odpadów Wspólnoty Europejskiej (zob. decyzja Komisji 2000/532/WE, z późniejszymi zmianami) ⁽¹⁾. Kody takie mogą być również ujęte w załączniku IIIB do niniejszego rozporządzenia.
- d) *Podpunkty (iv) i (v)*: W stosownych przypadkach należy stosować krajowe kody identyfikacyjne inne niż określone w wykazie odpadów WE, używane w kraju wysyłki oraz, jeśli są znane, w kraju przeznaczenia. Kody takie mogą zostać ujęte w załącznikach IIIA, IIIB lub IVA do niniejszego rozporządzenia.
- e) *Podpunkt (vi)*: O ile jest to przydatne lub wymagane przez właściwe organy, należy w tym miejscu podać wszelkie inne kody lub dodatkowe informacje ułatwiające identyfikację odpadów.
- f) *Podpunkt (vii)*: Należy podać odpowiedni kod Y lub kody Y zgodnie z »kategoriami odpadów podlegających kontroli« (zob. aneks I do konwencji bazylejskiej oraz dodatek 1 do decyzji OECD) lub zgodnie z »kategoriami odpadów wymagających specjalnej uwagi« określonymi w aneksie II do konwencji bazylejskiej (zob. załącznik IV część I do niniejszego rozporządzenia lub dodatek 2 do informatora dotyczącego konwencji bazylejskiej), o ile taki(-e) istnieje(-ą). Na mocy niniejszego rozporządzenia oraz decyzji OECD stosowanie kodów Y nie jest wymagane, za wyjątkiem przypadków, w których przesyłka odpadów podlega jednej z dwóch »kategorii odpadów wymagających specjalnej uwagi« zgodnie z konwencją bazylejską (kategorie Y46 i Y47 lub odpady ujęte w aneksie II), dla których należy wskazać kod Y zgodnie z konwencją. Niemniej jednak konieczne jest wskazanie kodu Y lub kodów Y w przypadku odpadów określonych jako niebezpieczne zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. a) konwencji bazylejskiej, w celu spełnienia wymogów sprawozdawczości w niej określonych.
- g) *Podpunkt (viii)*: W stosownych przypadkach należy podać odpowiedni kod H lub kody H, tzn. kody wskazujące właściwości niebezpieczne wykazywane przez odpady (zob. wykaz skrótów i kodów załączony do dokumentu zgłoszenia). W przypadku gdy odpady nie posiadają właściwości niebezpiecznych zgodnie z konwencją bazylejską, a mimo to są niebezpieczne zgodnie z załącznikiem III do dyrektywy 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych, należy podać kod H lub kody H zgodnie z załącznikiem III oraz wstawić litery »EC« po kodzie H (np. H14 EC).
- h) *Podpunkt (ix)*: W stosownych przypadkach należy podać w tym miejscu klasę lub klasy ONZ wskazujące właściwości niebezpieczne odpadów zgodnie z klasyfikacją ONZ (zob. wykaz skrótów i kodów załączony do dokumentu zgłoszenia) oraz podlegające obowiązkowi zachowania zgodności z międzynarodowymi zasadami transportu towarów niebezpiecznych (zobacz Zalecenia ONZ dotyczące transportu towarów niebezpiecznych. Przepisy modelowe (Pomarańczowa księga), najnowsze wydanie) ⁽²⁾.
- i) *Podpunkty (x) i (xi)*: W stosownych przypadkach należy podać w tym miejscu odpowiedni numer lub numery ONZ oraz nazwę lub nazwy wysyłkowe ONZ. Stosowane są one w celu identyfikacji odpadów zgodnie z systemem klasyfikacyjnym ONZ oraz podlegają obowiązkowi zachowania zgodności z międzynarodowymi zasadami transportu towarów niebezpiecznych (zob. Zalecenia ONZ dotyczące transportu towarów niebezpiecznych. Przepisy modelowe (Pomarańczowa księga), najnowsze wydanie).
- j) *Podpunkt (xii)*: W stosownych przypadkach należy podać w tym miejscu kod lub kody celne umożliwiające urzędowi celnym identyfikację odpadów (zob. wykaz kodów i towarów w »Zharmonizowanym systemie oznaczania i kodowania towarów« opracowanym przez Światową Organizację Celną).

⁽¹⁾ Zob. http://europa.eu.int/eur-lex/en/consleg/main/2000/en_2000D0532_index.html

⁽²⁾ Zob. <http://www.unece.org/trans/danger/danger.htm>

26. **Pole nr 15** (zob. załącznik II część 1 pkt 8–10, 14): W wersji a) pola nr 15 należy podać nazwy państw⁽¹⁾ wysyłki, państw tranzytowych i przeznaczenia lub kody każdego z tych krajów przy użyciu oznaczeń według normy ISO 3166⁽²⁾. W wersji b) należy w stosownych przypadkach podać numer kodu odpowiednich właściwych organów dla każdego kraju, a w wersji c) należy wstawić nazwę przejścia granicznego lub portu oraz, w stosownych przypadkach, numer kodu urzędu celnego odpowiadającego punktowi wjazdu lub wyjazdu do/z danego kraju. Dla krajów tranzytu należy podać w wersji c) informacje o punktach wjazdu i wyjazdu. Jeśli podczas przemieszczania przekracza się granice więcej niż trzech państw tranzytowych, odpowiednie informacje należy przedstawić w formie załącznika. Należy przedstawić planowane trasy przewozu pomiędzy punktami wjazdu i wyjazdu, jak i możliwe warianty, także na wypadek nieprzewidzianych okoliczności, w formie załącznika.
27. **Pole nr 16** (zob. załącznik II część 1 pkt 14): Należy podać wymagane informacje w przypadku przemieszczeń obejmujących wjazd do, przejazd przez lub opuszczenie Unii Europejskiej.
28. **Pole nr 17** (zob. załącznik II część 1 pkt 21–22 i 24–26): Wszystkie kopie dokumentu zgłoszenia muszą być podpisane i opatrzone datą przez zgłaszającego (lub sprzedawcę lub pośrednika występującego w charakterze zgłaszającego) przed przesłaniem ich do właściwych organów zainteresowanych krajów. W niektórych krajach trzecich dokument mogą podpisać i opatrzyć datą właściwe organy wysyłki. W przypadku gdy zgłaszający nie jest jednocześnie pierwotnym wytwórcą odpadów, wytwórca pierwotny, nowy wytwórca lub podmiot zbierający zobowiązany jest, o ile to możliwe, do złożenia podpisu i opatrzenia dokumentu datą; należy zauważyć, że procedura ta może być niewykonalna w przypadkach, w których istnieje kilku wytwórców (możliwe jest określenie definicji wykonalności tej procedury w ustawodawstwie krajowym). Ponadto w przypadku gdy tożsamość wytwórcy nie jest znana, dokument powinien być podpisany i opatrzony datą przez osobę posiadającą lub kontrolującą odpady (posiadacz). Oświadczenie to powinno jednocześnie potwierdzać istnienie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody (w stosunku do osób trzecich). Niektóre kraje trzecie mogą wymagać potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia lub innych gwarancji finansowych oraz załączenia stosownych umów do dokumentu zgłoszenia.
29. **Pole nr 18**: Należy podać liczbę załączników zawierających informacje dodatkowe dostarczonych z dokumentem zgłoszenia⁽³⁾. Każdy załącznik musi zawierać odniesienie do numeru dokumentu zgłoszenia, do którego został załączony, podanego w narożniku pola nr 3.
30. **Pole nr 19**: Zgodnie z konwencją bazylejską potwierdzenie takie wystawiają właściwe organy kraju lub krajów przeznaczenia (w stosownych przypadkach) oraz tranzytu. Zgodnie z decyzją OECD potwierdzenie takie wystawiają właściwe organy kraju przeznaczenia. Niektóre kraje trzecie mogą, zgodnie z ustawodawstwem krajowym, wymagać wystawienia potwierdzenia również przez właściwe organy wysyłki.
31. **Pola nr 20 i 21**: Pole nr 20 wypełniają właściwe organy któregośkolwiek zainteresowanego kraju wydające pisemną zgodę. Konwencja bazylejska (za wyjątkiem przypadków, w którym poszczególne kraje podejmują decyzję o odstąpieniu od wymogu pisemnej zgody w odniesieniu do tranzytu oraz informują o niej pozostałe Strony zgodnie z art. 6 ust. 4 konwencji bazylejskiej) oraz określone kraje zawsze wymagają pisemnej zgody (zgodnie z art. 9 ust. 1 niniejszego rozporządzenia właściwe organy tranzytu mogą udzielić zgody milczącej), natomiast pisemna zgoda nie jest wymagana na mocy decyzji OECD. Należy podać nazwę kraju (lub jego kod przy użyciu oznaczeń z normy ISO 3166). W przypadku gdy przesyłka podlega warunkom szczególnym, stosowne właściwe organy powinny zaznaczyć ten fakt w odpowiedniej rubryce oraz określić te warunki w polu nr 21 lub w oddzielnym załączniku do dokumentu zgłoszenia.

V. Szczegółowe instrukcje wypełniania dokumentu przesyłania

32. W momencie zgłoszenia zgłaszający zobowiązany jest do wypełnienia pól nr 3, 4 oraz 9–14. Po otrzymaniu zgody wydanej przez właściwe organy wysyłki, przeznaczenia i tranzytu lub, w przypadku właściwych organów tranzytu, jeśli można założyć ich milczącą zgodę, oraz przed rozpoczęciem właściwego przemieszczania zgłaszający zobowiązany jest do wypełnienia pól nr 2, 5–8 (za wyjątkiem rubryk dotyczących środków transportu, daty przekazania oraz podpisu), 15 oraz, w stosownych przypadkach, pola nr 16. W niektórych krajach trzecich niebędących państwami członkowskimi OECD zamiast zgłaszającego pola te mogą być wypełniane przez właściwe organy wysyłki. W momencie przejścia przesyłki przewoźnik lub jego przedstawiciel zobowiązany jest do wprowadzenia informacji dotyczących środków transportu, podania daty przekazania oraz złożenia podpisu, w polach 8a)–8c) oraz, w stosownych przypadkach, w polu nr 16. Odbiorca zobowiązany jest do wypełnienia pola nr 17 w przypadku, gdy nie jest on jednocześnie jednostką unieszkodliwiania lub odzyskiwania, i jeżeli przejmuje odpowiedzialność za przemieszczanie odpadów po ich dotarciu do kraju przeznaczenia oraz, w stosownych przypadkach, pola nr 16.

⁽¹⁾ W konwencji bazylejskiej używa się terminu »państwo«.

⁽²⁾ Poza terytorium Wspólnoty Europejskiej możliwe jest stosowanie terminów »wywóz« i »przywóz« zamiast »wysyłka« i »przeznaczenie«.

⁽³⁾ Zob. pola nr 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 20 lub 21 oraz w przypadku, gdy podanie informacji dodatkowych jest wymagane przez właściwe organy, zob. punkty w załączniku II części 3 niniejszego rozporządzenia, nieuwzględnione w żadnym z pól dokumentu.

33. **Pole nr 1:** Właściwe organy wysyłki wpisują numer zgłoszenia (identyczny z numerem podanym w polu nr 3 w dokumencie zgłoszenia).
34. **Pole nr 2** (zob. załącznik II część 2 pkt 1): W przypadku zgłoszenia ogólnego dotyczącego przemieszczania wielokrotnego należy podać kolejny numer przemieszczenia oraz łączną liczbę planowanych przemieszczeń wskazaną w polu nr 4 dokumentu zgłoszenia (na przykład wpisać »4/11« dla czwartego przemieszczania z łącznej liczby jedenastu przemieszczeń planowanych w ramach odpowiadającego im zgłoszenia ogólnego). W przypadku zgłoszenia pojedynczego przemieszczania należy wpisać »1/1«.
35. **Pola nr 3 i 4:** Należy podać takie same informacje o zgłaszającym⁽¹⁾ oraz odbiorcy, jak informacje wprowadzone w polach nr 1 i 2 dokumentu zgłoszenia.
36. **Pole nr 5** (zob. załącznik II część 2 pkt 6): Należy podać rzeczywistą masę odpadów w tonach (1 tona = 1 megagram (Mg) lub 1 000 kg). W niektórych krajach trzecich możliwe jest podawanie ilości odpadów w metrach sześciennych (1 metr sześcienny = 1 000 litrów) lub w innych jednostkach metrycznych. W przypadku stosowania innych jednostek metrycznych jednostkę miary można wyraźnie oznaczyć, a jednostkę w formularzu można wykreślić. O ile to możliwe, należy załączyć kopie dowodów ważenia na wagach pomostowych.
37. **Pole nr 6** (zob. załącznik II część 2 pkt 2): Należy podać rzeczywistą datę rozpoczęcia przemieszczania (zob. również instrukcje dotyczące pola nr 6 dokumentu zgłoszenia).
38. **Pole nr 7** (zob. załącznik II część 2 pkt 7 i 8): Należy podać rodzaje opakowań przy użyciu kodów wyszczególnionych w wykazie skrótów i kodów załączonym do dokumentu przesyłania. W przypadku gdy wymagane jest przestrzeganie specjalnych środków ostrożności, takich jak te zalecane w instrukcjach postępowania dla pracowników wytwórcy odpadów, zasadach BHP, w tym informacjach dotyczących postępowania w przypadku uwolnienia do otoczenia, oraz kartach procedur awaryjnych podczas transportu, należy zaznaczyć odpowiednie rubryki oraz dołączyć stosowne informacje w formie załącznika. Należy ponadto podać liczbę opakowań składających się na przesyłkę.
39. **Pola nr 8a), b) i c)** (zob. załącznik II część 2 pkt 3 i 4): Należy wpisać wymagane informacje (podać numer rejestracji (tylko o ile dotyczy), adres (w tym kraj) oraz numery telefonu i faksu (w tym międzynarodowy numer kierunkowy kraju)). W przypadku gdy w przemieszczaniu zaangażowanych jest więcej niż trzech przewoźników, do dokumentu przesyłania należy załączyć stosowne informacje o każdym z nich. W momencie przekazania przesyłki przewoźnik lub jego przedstawiciel zobowiązany jest do wprowadzenia informacji dotyczących środków transportu, podania daty przekazania oraz złożenia podpisu. Kopię podpisanego dokumentu przesyłania zachowuje zgłaszający. Podczas każdego kolejnego przekazania przesyłki każdy kolejny przewoźnik lub jego przedstawiciel w momencie przejścia przesyłki zobowiązany jest do spełnienia powyższego wymogu i złożenia podpisu. Kopię podpisanego dokumentu przesyłania zachowuje poprzedni przewoźnik.
40. **Pole nr 9:** Podać takie same informacje jak w polu nr 9 dokumentu zgłoszenia.
41. **Pola nr 10 i 11:** Podać takie same informacje jak w polach nr 10 i 11 dokumentu zgłoszenia. Jeśli jednostka unieszkodliwiania lub odzyskiwania jest jednocześnie odbiorcą, w polu nr 10 należy wpisać: »Tak jak w polu nr 4«. Jeśli operacja unieszkodliwiania lub odzyskiwania oznaczona jest symbolem D13–D15 lub R12, lub R13 (zgodnie z załącznikami IIA lub IIB do dyrektywy 2006/12/WE w sprawie odpadów), wystarczą informacje o obiekcie przeprowadzającym operację wskazane w polu nr 10. W dokumencie przesyłania nie trzeba podawać żadnych dalszych informacji o kolejnych obiektach przeprowadzających operacje R12/R13 lub D13–D15 oraz kolejnych obiektach przeprowadzających operacje D1–D12 lub R1–R11.
42. **Pola nr 12, 13 i 14:** Wprowadzić takie same informacje jak w polach nr 12, 13 i 14 dokumentu zgłoszenia.
43. **Pole nr 15** (zob. załącznik II część 2 pkt 9): W momencie przesyłania zgłaszający (lub sprzedawca lub pośrednik występujący w charakterze zgłaszającego) podpisuje i datuje dokument przesyłania. W niektórych krajach trzecich dokument przesyłania podpisać i datować mogą właściwe organy wysyłki lub wytwórca odpadów zgodnie z konwencją bazylejską. Zgodnie z art. 16 lit. c) niniejszego rozporządzenia należy załączyć kopie dokumentu zgłoszenia zawierające pisemną zgodę, w tym wszystkich ewentualnych jej warunków, wydaną przez właściwe organy rozpatrujące dokument przesyłania. Niektóre kraje trzecie mogą wymagać załączenia oryginałów tych dokumentów.

⁽¹⁾ W niektórych krajach trzecich zamiast tego mogą być podawane informacje o właściwym organie wysyłki.

44. **Pole nr 16** (zob. załącznik II część 2 pkt 5): Pole to mogą wypełniać wszelkie osoby zaangażowane w przemieszczanie (zgłaszający lub właściwe organy wysyłki, w stosownych przypadkach, odbiorca, wszelkie właściwe organy, przewoźnik) w określonych przypadkach, w których ustawodawstwo krajowe nakłada obowiązek podania dokładniejszych informacji na temat poszczególnych pozycji (na przykład informacji o porcie, w którym następuje przeładunek intermodalny (na inne środki transportu), liczbie kontenerów oraz ich numerach identyfikacyjnych lub dodatkowych poświadczeń lub pieczęci wskazujących na zgodę właściwych organów na przemieszczanie). W polu nr 16 lub w formie oddzielnego załącznika należy podać informacje dotyczące trasy (punkty wyjazdu z i wjazdu do każdego kraju przewozu, w tym urzędy celne wprowadzenia lub wyprowadzenia lub wywozu ze Wspólnoty) oraz drogi (droga między punktami wyjazdu i wjazdu), w tym możliwych wariantów, także w razie nieprzewidzianych okoliczności.
45. **Pole nr 17**: Pole to wypełnia odbiorca w przypadku, gdy nie jest on jednocześnie jednostką unieszkodliwiania lub odzysku (por. pkt 15 powyżej) i jeśli przejmuje on nadzór nad odpadami po ich dotarciu do kraju przeznaczenia.
46. **Pole nr 18**: Pole to wypełnia upoważniony przedstawiciel instalacji unieszkodliwiania lub odzysku w momencie odbioru przesyłki odpadów. Należy odpowiednio zaznaczyć w rubryce właściwy rodzaj obiektu. Informacje dotyczące wprowadzania danych o otrzymanych ilościach odpadów znajdują się w instrukcjach szczegółowych dotyczących pola nr 5 (pkt 36). Podpisaną kopię dokumentu przesyłania otrzymuje ostatni przewoźnik przesyłki. W przypadku gdy z jakichkolwiek przyczyn przesyłka nie zostaje przyjęta, przedstawiciel instalacji unieszkodliwiania lub odzysku zobowiązany jest do niezwłocznego powiadomienia o tym właściwych organów. Zgodnie z art. 16 lit. d) lub, w stosownych przypadkach, art. 15 lit. c) niniejszego rozporządzenia oraz zgodnie z decyzją OECD podpisane kopie dokumentu przesyłania muszą zostać przesłane w terminie trzech dni do zgłaszającego oraz właściwych organów w zainteresowanych krajach (za wyjątkiem takich krajów tranzytowych OECD, które wcześniej poinformowały Sekretariat OECD o odstąpieniu od wymogu otrzymywania takich kopii dokumentu przesyłania). Instalacja unieszkodliwiania lub odzysku zatrzymuje oryginał dokumentu przesyłania.
47. Odbiór przesyłki odpadów musi być poświadczany przez wszystkie obiekty przeprowadzające wszelkie operacje unieszkodliwiania lub odzysku, w tym wszelkie operacje D13–D15 lub R12, lub R13. Niemniej jednak obiekt przeprowadzający wszelkie operacje D13–D15 lub R12/R13 lub operacje D1–D12 lub R1–11 w terminie następującym po przeprowadzeniu operacji D13–D15 lub R12, lub R13 w tym samym kraju nie jest zobowiązany do poświadczania odbioru przesyłki od poprzedniego obiektu przeprowadzającego operacje D13–D15 lub R12, lub R13. Tym samym w takim przypadku nie ma obowiązku poświadczania odbioru przesyłki w polu nr 18. Należy również wskazać rodzaj operacji unieszkodliwiania lub odzysku przy użyciu kodów D i R zawartych w załącznikach IIA i IIB do dyrektywy 2006/12/WE w sprawie odpadów oraz przybliżoną datę ukończenia operacji unieszkodliwiania lub odzysku odpadów.
48. **Pole nr 19**: Pole to wypełnia jednostka unieszkodliwiania lub odzysku w celu poświadczania ukończenia operacji unieszkodliwiania lub odzysku odpadów. Zgodnie z art. 16 lit. e) lub, w stosownych przypadkach, art. 15 lit. d) niniejszego rozporządzenia oraz na mocy decyzji OECD podpisane kopie dokumentu przesyłania z wypełnionym polem nr 19 powinny zostać przesłane zgłaszającemu oraz właściwym organom wysyłki, tranzytu (niewymagane w decyzji OECD) oraz przeznaczenia w możliwie najwcześniejszym terminie, jednak nie później niż 30 dni od ukończenia operacji odzysku lub unieszkodliwiania oraz przed upływem jednego roku kalendarzowego od daty odbioru odpadów. Niektóre kraje trzecie niebędące państwami członkowskimi OECD mogą, zgodnie z konwencją bazylejską, wymagać przesłania podpisanych kopii dokumentu przesyłania z wypełnionym polem nr 19 do zgłaszającego oraz właściwych organów wysyłki. W przypadku operacji unieszkodliwiania lub odzysku oznaczonych symbolem D13–D15 lub R12, lub R13 wystarczą informacje o obiekcie przeprowadzającym operację wskazane w polu nr 10, a w dokumencie przesyłania nie trzeba podawać żadnych dalszych informacji o kolejnych obiektach przeprowadzających operacje R12/R13 lub D13–D15 oraz kolejnych obiektach przeprowadzających operacje D1–D12 lub R1–R11.
49. Obiekty przeprowadzające wszelkie operacje unieszkodliwiania lub odzysku, w tym wszelkie operacje D13–D15 lub R12, lub R13, muszą poświadczyc przetworzenie lub odzysk odpadów. Dlatego też obiekt przeprowadzający wszelkie operacje D13–D15 lub R12/R13 lub operacje D1–D12 lub R1–R11 w terminie następującym po przeprowadzeniu operacji D13–D15 lub R12, lub R13 w tym samym kraju nie powinien wypełniać pola nr 19 w celu poświadczania odzysku lub unieszkodliwienia odpadów, ponieważ pole to będzie już wypełnione przez obiekt, który przeprowadził wcześniejszą operację D13–D15 lub R12, lub R13. Sposób poświadczania unieszkodliwienia lub odzysku odpadów w takich szczególnych przypadkach musi zostać określony indywidualnie przez poszczególne kraje.
50. **Pola nr 20, 21 i 22**: Pola te wypełniane są w celach kontrolnych przez urzędy celne na granicach Wspólnoty.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 670/2008**z dnia 15 lipca 2008 r.****rejestrujące nazwę w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych (Arroz Carolino das Lezírias Ribatejanas (ChOG))**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 510/2006 wniosek o rejestrację nazwy „Arroz Carolino das Lezírias Ribatejanas”, złożony przez Portugalię, opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.

- (2) Ponieważ nie zgłoszono Komisji żadnego oświadczenia o sprzeczności zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, nazwa ta powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 2008 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 417/2008 (Dz.U. L 125 z 9.5.2008, s. 27).

⁽²⁾ Dz.U. C 258 z 31.10.2007, s. 12.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.6. Owoce, warzywa i zboża świeże lub przetworzone

PORTUGALIA

Arroz Carolino das Lezírias Ribatejanas (ChOG)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 671/2008**z dnia 15 lipca 2008 r.****ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 16 lipca 2008 r.**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1249/96 z dnia 28 czerwca 1996 r. w sprawie zasad stosowania (należności przywozowe w sektorze zbóż) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 2 ust.1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 przewiduje, że należność celna przywozowa na produkty oznaczone kodami CN 1001 10 00, 1001 90 91, ex 1001 90 99 [pszenica zwyczajna wysokiej jakości], 1002, ex 1005 inne niż ziarna hybrydowe oraz ex 1007 inne niż hybrydy do siewu, jest równa cenie interwencyjnej obowiązującej na takie produkty w przywozie, powiększonej o 55 %, minus cena importowa cif stosowana wobec danej przesyłki. Należności te nie mogą jednak przekroczyć konwencyjnej stawki celnej określonej na podstawie Nomenklatury Scalonej.
- (2) Artykuł 136 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 stanowi, że do celów obliczenia należności celnych przywozowych, o których mowa w ust. 1 wspomnianego artykułu, reprezentatywne ceny przywozowe cif ustana-

wiane są regularnie dla produktów określonych w tym ustępie.

- (3) Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96, ceną do obliczania należności przywozowej produktów oznaczonych kodami CN 1001 10 00, 1001 90 91, ex 1001 90 99 (pszenica zwyczajna wysokiej jakości), 1002 00, 1005 10 90, 1005 90 00 i 1007 00 90 jest dzienna reprezentatywna cena cif w przywozie ustalona w sposób określony w art. 4 wspomnianego rozporządzenia.
- (4) Należy ustalić należności celne przywozowe na okres od dnia 16 lipca 2008 r., mające zastosowanie do czasu wejścia w życie nowych ustaleń.
- (5) W związku z tym zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 608/2008 z dnia 26 czerwca 2008 r. w sprawie czasowego zawieszenia cła przywozowego na niektóre zboża w odniesieniu do roku gospodarczego 2008/2009 ⁽³⁾, zawieszają się stosowanie niektórych należności ustanowionych niniejszym rozporządzeniem,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Od dnia 16 lipca 2008 r. należności celne przywozowe w sektorze zbóż, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, ustala się w załączniku I do niniejszego rozporządzenia na podstawie czynników określonych w załączniku II.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia 16 lipca 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 510/2008 (Dz.U. L 149 z 7.6.2008, s. 61).

⁽²⁾ Dz.U. L 161 z 29.6.1996, s. 125. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1816/2005 (Dz.U. L 292 z 8.11.2005, s. 5).

⁽³⁾ Dz.U. L 166 z 27.6.2008, s. 19.

ZAŁĄCZNIK I

Należności celne przywozowe na produkty, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, mające zastosowanie od dnia 16 lipca 2008 r.

Kod CN	Wyszczególnienie towarów	Należność przywozowa ⁽¹⁾ (w EUR/t)
1001 10 00	PSZENICA twarda wysokiej jakości	0,00 ⁽²⁾
	średniej jakości	0,00 ⁽²⁾
	niskiej jakości	0,00 ⁽²⁾
1001 90 91	PSZENICA zwyczajna, do siewu	0,00
ex 1001 90 99	PSZENICA zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu	0,00 ⁽²⁾
1002 00 00	ŻYTO	0,00 ⁽²⁾
1005 10 90	KUKURYDZA siewna, inna niż hybryda	0,00
1005 90 00	KUKURYDZA, inna niż do siewu ⁽³⁾	0,00 ⁽²⁾
1007 00 90	Ziarno SORGO, inne niż hybryda do siewu	0,00 ⁽²⁾

⁽¹⁾ W przypadku towarów przywożonych do Wspólnoty przez Ocean Atlantycki lub przez Kanał Sueski, zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1249/96, importer może skorzystać z obniżki należności celnych o:

- 3 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się na Morzu Śródziemnym,
- 2 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się w Danii, Estonii, Irlandii, na Łotwie, Litwie, w Polsce, Finlandii, Szwecji, Wielkiej Brytanii lub na atlantyckim wybrzeżu Półwyspu Iberyjskiego.

⁽²⁾ Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 608/2008 zawieszają się stosowanie tej należności.

⁽³⁾ Importer może skorzystać z obniżki o stałą stawkę zryczałtowaną w wysokości 24 EUR/t, jeśli spełnione zostały warunki ustanowione w art. 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1249/96.

ZAŁĄCZNIK II

Czynniki uwzględnione przy obliczaniu należności ustalonych w załączniku I

30.6.2008-14.7.2008

1) Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96:

(EUR/t)

	Pszenica zwyczajna ⁽¹⁾	Kukurydza	Pszenica twarda wysokiej jakości	Pszenica twarda średniej jakości ⁽²⁾	Pszenica twarda niskiej jakości ⁽³⁾	Jęczmień
Giełda	Minnéapolis	Chicago	—	—	—	—
Notowanie	225,48	178,70	—	—	—	—
Cena FOB USA	—	—	270,50	260,50	240,50	156,00
Premia za Zatokę	—	8,28	—	—	—	—
Premia za Wielkie Jeziora	20,21	—	—	—	—	—

⁽¹⁾ Premia dodatnia w wysokości 14 EUR/t włączona (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).⁽²⁾ Premia ujemna w wysokości 10 EUR/t (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).⁽³⁾ Premia ujemna w wysokości 30 EUR/t (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).

2) Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96:

Koszt frachtu: Zatoka Meksykańska–Rotterdam: 43,30 EUR/t

Koszt frachtu: Wielkie Jeziora–Rotterdam: 44,46 EUR/t

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 15 lipca 2008 r.

wykonująca art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylająca decyzję 2007/868/WE

(2008/583/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu⁽¹⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 20 grudnia 2007 r. Rada przyjęła decyzję 2007/868/WE wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu⁽²⁾ oraz uaktualniającą wykaz osób i podmiotów, do których ma zastosowanie to rozporządzenie.
- (2) Rada przekazała wszystkim osobom, grupom i podmiotom, co do których było to praktycznie możliwe, uzasadnienie przyczyn, z których zostały umieszczone w wykazie zawartym w decyzji 2007/868/WE. W odniesieniu do jednej grupy i trzech osób zmienione uzasadnienie przyczyn zostało im przekazane, w miarę możliwości, w kwietniu 2008 r.

- (3) Za pomocą zawiadomienia opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 22 grudnia 2007 r.⁽³⁾ Rada poinformowała osoby, grupy i podmioty wymienione w decyzji 2007/868/WE, że postanowiła utrzymać w wykazie nazwiska tych osób oraz nazwy tych grup i podmiotów. Rada poinformowała również zainteresowane osoby, grupy i podmioty, że możliwe jest zwrócenie się do Rady o uzasadnienie przyczyn umieszczenia ich w wykazie (o ile informacja ta nie została im wcześniej przekazana).
- (4) Rada przeprowadziła całościowy przegląd wykazu osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 2580/2001, wymagany na mocy art. 2 ust. 3 tego rozporządzenia. Dokonując tego przeglądu, Rada uwzględniła uwagi przedłożone jej przez zainteresowanych.
- (5) W przypadku jednej grupy Rada wzięła pod uwagę fakt, że decyzja właściwego organu, na podstawie której grupa została umieszczona w wykazie, nieobowiązywała od dnia 24 czerwca 2008 r. Jednak Rada powzięła wiadomość o nowych informacjach dotyczących grupy. Rada uważa, że te nowe informacje uzasadniają umieszczenie tej grupy w wykazie.
- (6) Rada ustaliła, że jedną osobę należy skreślić z wykazu osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 2580/2001.

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 70. Rozporządzenie ostatnio zmienione decyzją 2007/868/WE (Dz.U. L 340 z 22.12.2007, s. 100).

⁽²⁾ Dz.U. L 340 z 22.12.2007, s. 100. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2008/343/WE (Dz.U. L 116 z 30.4.2008, s. 25).

⁽³⁾ Dz.U. C 314 z 22.12.2007, s. 42.

(7) Rada ustaliła, że z wyjątkiem osoby wymienionej w motywie 6 osoby, grupy i podmioty wymienione w załączniku do wspólnego stanowiska 2007/871/WPZiB ⁽¹⁾ uczestniczyły w aktach terrorystycznych w rozumieniu art. 1 ust. 2 i 3 wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu ⁽²⁾, że decyzja w stosunku do nich została podjęta przez właściwy organ w rozumieniu art. 1 ust. 4 tego wspólnego stanowiska i że w związku z tym powinny one nadal podlegać szczególnym środkom ograniczającym przewidzianym w rozporządzeniu (WE) nr 2580/2001.

(8) Wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 2580/2001, należy odpowiednio zaktualizować,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Wykaz, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001, zastępuje się wykazem zawartym w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejszym uchyla się decyzję 2007/868/WE.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 2008 r.

W imieniu Rady

M. BARNIER

Przewodniczący

⁽¹⁾ Zmienione wspólnym stanowiskiem Rady 2008/346/WPZiB z dnia 29 kwietnia 2008 r. (Dz.U. L 116 z 30.4.2008, s. 53).

⁽²⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 93.

ZAŁĄCZNIK

Wykaz osób, grup i podmiotów, o którym to wykazie mowa w art. 1

1. OSOBY

1. ABOU, Rabah Naami (alias: Naami Hamza; Mihoubi Faycal; Fellah Ahmed; Dafri Rème Lahdi), ur. 1.2.1966 r. w Algierze (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
2. ABOUD, Maisi (alias szwajcarski Abderrahmane), ur. 17.10.1964 r. w Algierze (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
3. AL-MUGHASSIL, Ahmad Ibrahim (alias: ABU OMRAN; AL-MUGHASSIL, Ahmed Ibrahim), ur. 26.6.1967 r. w Katif-Bab al-Szamal (Arabia Saudyjska), obywatel Arabii Saudyjskiej
4. AL-NASSER, Abdelkarim Hussein Mohamed, ur. w Al-Ihsa (Arabia Saudyjska), obywatel Arabii Saudyjskiej
5. AL YACOUB, Ibrahim Salih Mohammed, ur. 16.10.1966 r. w Tarut (Arabia Saudyjska), obywatel Arabii Saudyjskiej
6. ARIOUA, Azzedine, ur. 20.11.1960 r. w Konstantynie (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
7. ARIOUA, Kamel (alias Lamine Kamel), ur. 18.8.1969 r. w Konstantynie (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
8. ASLI, Mohamed (alias Dahmane Mohamed), ur. 13.5.1975 w miejscowości Ajn Taja (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
9. ASLI, Rabah, ur. 13.5.1975 r. w miejscowości Ajn Taja (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
10. ATWA, Ali (alias: BOUSLIM, Ammar Mansour; SALIM, Hassan Rostom), ur. w roku 1960 w Libanie, obywatel Libanu
11. BOUYERI, Mohammed (alias: Abu ZUBAIR; SOBIAR; Abu ZOUBAIR), ur. 8.3.1978 r. w Amsterdamie (Holandia) – członek grupy Hofstadgroep
12. DARIB, Noureddine (alias: Carreto; Zitoun Mourad) ur. 1.2.1972 r. w Algierii – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
13. DJABALI, Abderrahmane (alias Touil), ur. 1.6.1970 r. w Algierii – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
14. EL FATMI, Noureddine (alias: Nouriddin EL FATMI; Nouriddine EL FATMI; Noureddine EL FATMI; Abu AL KA'E KA'E; Abu QAE QAE; FOUAD; FZAD; Nabil EL FATMI; Ben MOHAMMED; Ben Mohand BEN LARBI; Ben Driss Muhand IBN LARBI; Abu TAHAR; EGGIE), ur. 15.8.1982 r. w Midarze (Maroko), paszport (marokański) nr N829139 – członek grupy Hofstadgroep
15. EL-HOORIE, Ali Saed Bin Ali (alias: AL-HOURI, Ali Saed Bin Ali; EL-HOURI, Ali Saed Bin Ali), ur. 10.7.1965 r. lub 11.7.1965 r. w miejscowości El Dibabiya (Arabia Saudyjska), obywatel Arabii Saudyjskiej
16. FAHAS, Sofiane Yacine, ur. 10.9.1971 r. w Algierze (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
17. IZZ-AL-DIN, Hasan (alias: GARBAYA, Ahmed; SA-ID; SALWWAN, Samir), ur. w roku 1963 w Libanie, obywatel Libanu
18. LASSASSI, Saber (alias Mimiche), ur. 30.11.1970 r. w Konstantynie (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
19. MOHAMMED, Chalid Szejik (alias: ALI, Salem; BIN CHALID, Fahd Bin Adballah; HENIN, Aszraf Refaat Nabith; WADUD, Chalid Adbul), ur. 14.4.1965 r. lub 1.3.1964 r. w Pakistanie, nr paszportu 488555

20. MOKTARI, Fateh (alias Ferdi Omar), ur. 26.12.1974 r. w Husajn Daj (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
21. NOUARA, Farid, ur. 25.11.1973 r. w Algierze (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
22. RESSOUS, Hoari (alias Hallasa Farid), ur. 11.9.1968 r. w Algierze (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
23. SEDKAOUI, Noureddine (alias Nounou), ur. 23.6.1963 r. w Algierze (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
24. SELMANI, Abdelghani (alias Gano), ur. 14.6.1974 r. w Algierze (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
25. SENOUCI, Sofiane, ur. 15.4.1971 r. w Husajn Daj (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
26. SISON, José Maria (alias: Armando Liwanag; Joma), ur. 8.2.1939 r. w Cabugao (Filipiny) – człowiek stojący na czele Komunistycznej Partii Filipin, w tym jej zbrojnego ramienia: Nowej Armii Ludowej
27. TINGUALI, Mohammed (alias: Mouh di Kouba), ur. 21.4.1964 r. w Al-Bulajdzie (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
28. WALTERS, Jason Theodore James (alias: Abdullah; David), ur. 6.3.1985 r. w Amersfoort (Holandia), nr (holenderskiego) paszportu NE8146378 – członek grupy Hofstadgroep

2. GRUPY I PODMIOTY

1. Organizacja Abu Nidala (znana również pod nazwami: Rewolucyjna Rada Fatah; Rewolucyjne Brygady Arabskie; Czarny Wrzesień; Rewolucyjna Organizacja Muzułmańskich Socjalistów)
2. Brygady Męczenników Al-Aksy
3. Al-Aqsa e.V. (Stowarzyszenie Al-Aksa)
4. Al-Takfir wal-Hijra
5. Aum Shinrikyō (znana również pod nazwami: AUM; Aum Najwyższa Prawda; Aleph)
6. Babbar Chalsa
7. Komunistyczna Partia Filipin i jej zbrojne ramię: Nowa Armia Ludowa, Filipiny, obie powiązane z SISONEM, José Marią (alias: Armando Liwanagiem; Jomą), stojącym na czele Komunistycznej Armii Filipin i jej zbrojnego ramienia Nowej Armii Ludowej
8. Dżama'a al-Islamija (znana również pod nazwą Al-Dżama'a al-Islamija) (Grupa Islamska)
9. „İslami Büyük Doğu Akıncılar Cephesi” – IBDA-C (Islamski Front Bojowników o Wielki Wschód)
10. Hamas oraz jego odłam Hamas-Izz al-Din al-Kassem
11. Hizbul Mudżahedin – HM
12. Hofstadgroep
13. Fundacja Ziemi Świętej na rzecz Pomocy i Rozwoju
14. Międzynarodowa Federacja Młodzieży Sikhijskiej

15. Kahane Chai (znana również pod nazwą Kach)
 16. Siły Chalistan Zindabad
 17. Partia Pracujących Kurdystanu – PKK (znana również pod nazwami: KADEK; KONGRA-GEL)
 18. Tygrysy – Wyzwoliciele Tamińskiego Ilamu
 19. Organizacja Mudżahedin Chalk (bez Narodowej Rady Oporu Iranu) (znana również pod nazwami: Narodowa Armia Wyzwolenia Iranu (zbrojne ramię organizacji Mudżahedin Chalk), Ludowy Mudżahedin Iranu, Muzułmańskie Towarzystwo Irańskich Studentów)
 20. Ejército de Liberación Nacional (Narodowa Armia Wyzwolenia)
 21. Front Wyzwolenia Palestyny
 22. Palestyński Islamski Dżihad
 23. Ludowy Front Wyzwolenia Palestyny
 24. Ludowy Front Wyzwolenia Palestyny – Naczelne Dowództwo
 25. Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – FARC (Rewolucyjne Siły Zbrojne Kolumbii)
 26. Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi – DHKP/C (Partia, Front i Armia Wyzwolenia Ludu Tureckiego) [znana również pod nazwami Devrimci Sol (Lewica Rewolucyjna); Dev Sol]
 27. Sendero Luminoso – SL (Świetlisty Szlak)
 28. Stichting Al Aqsa (Fundacja Al-Aksa) (zwana również pod nazwami: Stichting Al Aqsa Nederland; Al Aqsa Nederland)
 29. Teyrbazen Azadiya Kurdistan – TAK (znana również pod nazwami: Sokoły Wolności Kurdystanu; Jastrzębie Wolności Kurdystanu)
 30. Autodefensas Unidas de Colombia – AUC (Kolumbijskie Zjednoczone Siły Samoobrony / Kolumbijska Zjednoczona Grupa Samoobrony)
-

DECYZJA RADY

z dnia 15 lipca 2008 r.

zmieniająca decyzję 2006/493/WE ustanawiającą kwotę wsparcia wspólnotowego na rzecz rozwoju obszarów wiejskich na okres od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., jej podział na poszczególne lata oraz minimalną kwotę, która zostanie skoncentrowana w regionach kwalifikujących się w ramach celu konwergencji

(2008/584/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 69 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Rady 2006/493/WE ⁽²⁾ określa kwotę wsparcia wspólnotowego na rzecz rozwoju obszarów wiejskich na okres od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., jej podział na poszczególne lata oraz minimalną kwotę, która zostanie skoncentrowana w regionach kwalifikujących się w ramach celu konwergencji.
- (2) W związku z tym, że na mocy postanowień pkt 48 Porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscy-

pliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ władza budżetowa podjęła decyzję o przeniesieniu niektórych niewykorzystanych w 2007 r. środków przeznaczonych na wsparcie wspólnotowe na rzecz rozwoju obszarów wiejskich z tytułu rozporządzenia (WE) nr 1698/2005, należy zmienić decyzję 2006/493/WE w celu dokonania ponownego przydziału przedmiotowych środków na zobowiązania na okres od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2006/493/WE,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Załącznik do decyzji 2006/493/WE zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2008 r.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 2008 r.

W imieniu Rady

M. BARNIER

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 146/2008 (Dz.U. L 46 z 21.2.2008, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 195 z 15.7.2006, s. 22.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1. Porozumienie ostatnio zmienione decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/371/WE (Dz.U. L 128 z 16.5.2008, s. 8).

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

Całkowita kwota środków na pokrycie zobowiązań na lata 2007–2013, jej podział na poszczególne lata oraz minimalna kwota, która zostanie skoncentrowana w regionach kwalifikujących się w ramach celu konwergencji (*)

Ceny z 2004 r. w EUR (**)	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	Razem
Całkowita kwota dla UE-25 oraz Bułgarii i Rumunii	9 325 497 783	10 788 767 263	10 515 007 756	10 278 583 653	9 824 886 713	9 588 187 168	9 356 225 581	69 677 155 918
Minimalna kwota dla regionów kwalifikujących się w ramach celu konwergencji								27 676 975 284

(*) Przed obowiązkową modulacją i innymi przesunięciami z wydatków związanych z rynkiem i płatności bezpośrednich w ramach wspólnej polityki rolnej na rozwój obszarów wiejskich.
(**) Kwoty zaokrąglono do najbliższego euro.

Całkowita kwota środków na pokrycie zobowiązań na lata 2007–2013, jej podział na poszczególne lata oraz minimalna kwota, która zostanie skoncentrowana w regionach kwalifikujących się w ramach celu konwergencji (*)

Ceny bieżące w EUR (**)	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	Razem
Całkowita kwota dla UE-25 oraz Bułgarii i Rumunii	9 896 292 851	11 678 108 653	11 609 418 209	11 575 354 634	11 285 706 554	11 234 089 442	11 181 555 662	78 460 526 005
Minimalna kwota dla regionów kwalifikujących się w ramach celu konwergencji								31 232 644 963

(*) Przed obowiązkową modulacją i innymi przesunięciami z wydatków związanych z rynkiem i płatności bezpośrednich w ramach wspólnej polityki rolnej na rozwój obszarów wiejskich.
(**) Kwoty zaokrąglono do najbliższego euro.

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 7 lipca 2008 r.

wyłączająca produkcję energii elektrycznej w Austrii z zakresu stosowania dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych

(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 3382)

(Jedynie tekst w języku niemieckim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2008/585/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

(2) Wniosek Republiki Austrii dotyczył produkcji energii elektrycznej.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

(3) Do wniosku dołączono pismo niezależnego organu krajowego, E-Control (Energie-Control GmbH, regulatora austriackiego rynku energii elektrycznej i gazu ziemnego), ograniczającego się do stwierdzenia, że „(...) nie ma zastrzeżeń co do zwolnienia ze stosowania prawa o zamówieniach publicznych w dziedzinie produkcji energii elektrycznej”.

uwzględniając dyrektywę 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującą procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych⁽¹⁾, w szczególności jej art. 30 ust. 4 i 6,

II. RAMY PRAWNE

uwzględniając wniosek złożony przez Republikę Austrii pocztą elektroniczną z dnia 10 stycznia 2008 r.,

(4) Artykuł 30 dyrektywy 2004/17/WE stanowi, że zamówienia mające na celu umożliwienie prowadzenia jednego z rodzajów działalności objętych tą dyrektywą, nie podlegają jej, jeżeli w państwie członkowskim, w którym ta działalność jest wykonywana, bezpośrednio podlega ona konkurencji na rynkach, do których dostęp nie jest ograniczony. Oceny, czy działalność bezpośrednio podlega konkurencji, dokonuje się na podstawie obiektywnych kryteriów, uwzględniających specyfikę danego sektora. Dostęp do rynku uznaje się za nieograniczony, jeżeli dane państwo członkowskie wdrożyło i stosuje właściwe przepisy prawa wspólnotowego służące otwarciu danego sektora lub jego części. Akty te wymienione są w załączniku XI do dyrektywy 2004/17/WE; w odniesieniu do sektora energii elektrycznej w załączniku tym wymienia się dyrektywę 96/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r. dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej⁽²⁾. Dyrektywa 96/92/WE została zastąpiona dyrektywą 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającą dyrektywę 96/92/WE⁽³⁾, która wymaga jeszcze większego otwarcia rynku.

po skonsultowaniu się z Komitetem Doradczym ds. Zamówień Publicznych,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. STAN FAKTYCZNY

(1) W dniu 10 stycznia 2008 r. Austria przesłała Komisji pocztą elektroniczną wniosek na mocy art. 30 ust. 4 dyrektywy 2004/17/WE. W dniu 4 lutego 2008 r. Komisja pocztą elektroniczną zwróciła się o udzielenie dodatkowych informacji, których władze Austrii udzieliły pocztą elektroniczną w dniu 29 lutego 2008 r., po przedłużeniu początkowego terminu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem Komisji (WE) nr 213/2008 (Dz.U. L 74 z 15.3.2008, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 27 z 30.1.1997, s. 20.

⁽³⁾ Dz.U. L 176 z 15.7.2003, s. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2008/3/WE (Dz.U. L 17 z 22.1.2008, s. 6).

(5) Austria wdrożyła i stosuje nie tylko dyrektywę 96/92/WE lecz również dyrektywę 2003/54/WE, wybierając rozdział prawny i funkcjonalny sieci przesyłowych i dystrybucyjnych, z wyłączeniem najmniejszych przedsiębiorstw, które zostały zwolnione z obowiązku wprowadzenia rozdziału funkcjonalnego. W rezultacie, zgodnie z art. 30 ust. 3 akapit pierwszy, dostęp do rynku należy uznać za nieograniczony.

(6) Oceny, czy działalność bezpośrednio podlega konkurencji, należy dokonać na podstawie różnych wskaźników, z których żaden sam w sobie nie ma znaczenia decydującego. W odniesieniu do rynków objętych niniejszą decyzją kryterium, które należy uwzględnić, jest udział w rynku najważniejszych podmiotów działających na danym rynku. Kolejnym kryterium jest stopień koncentracji na tych rynkach. Biorąc pod uwagę cechy odnośnych rynków należy również uwzględnić kolejne kryteria, takie jak funkcjonowanie rynkowego mechanizmu bilansującego, konkurencja cenowa oraz liczba odbiorców zmieniających dostawcę.

(7) Niniejsza decyzja nie stanowi uszczerbku dla stosowania zasad konkurencji.

III. OCENA

(8) Wniosek Austrii dotyczy produkcji energii elektrycznej w tym państwie.

(9) Austria jest podzielona na trzy obszary bilansowania. W jednym z nich występują wewnętrzne punkty zatorowe (obszar bilansowania APG, w którym zator może wystąpić między obszarami Wiednia i Graz, połączonymi przez tzw. „Steinmarkleitung”). Mogłoby więc powstać pytanie, czy rynek geograficzny jest mniejszy niż krajowy⁽¹⁾. Jednak według dostępnych informacji w większości przypadków problem wewnętrznych zatorów rozwiązuje się poprzez zastosowanie środków technicznych, takich jak przesuwniki fazowe kontrolujące moce przesyłowe. W kilku przypadkach konieczne może być wykorzystanie dodatkowych elektrowni w celu stabilizacji sieci. W momencie, gdy wystąpienie wewnętrznych zatorów wymaga, aby producenci w północnej Austrii zmniejszyli moce wytwórcze, co według informacji udzielonych przez władze Austrii zdarza się tylko w wyjątkowych przypadkach, operator sieci wypłaca im odszkodowanie. Ponadto między tym obszarem bilansowania a dwoma pozostałymi obszarami w Austrii, ani pomiędzy obszarem bilansowania APG a Niemcami, nie występują zatory. W związku z tym, zgodnie z dostępnymi informacjami, skutki wewnętrznych zatorów

nie mają znaczącego wpływu na dostawy energii i konkurencję. Brak zatorów na połączeniu z Niemcami zrodził pytania, czy mógłby istnieć rynek geograficzny obejmujący oba państwa, jednak Komisja stwierdziła, że sytuacja taka nie ma miejsca⁽²⁾. W związku z powyższym należy uznać, że terytorium Republiki Austrii stanowi właściwy rynek dla celów oceny warunków określonych w art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE, chociaż nie należy go uznać za odizolowany od sąsiednich państw.

(10) W komunikacie Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego „Sprawozdanie z postępów w tworzeniu wewnętrznego rynku gazu ziemnego i energii elektrycznej”⁽³⁾, zwanym dalej „sprawozdaniem z 2005 r.”, stwierdzono, że „wiele krajowych rynków charakteryzuje ponadto wysoki stopień koncentracji w sektorze energetycznym, utrudniający powstanie rzeczywistej konkurencji”⁽⁴⁾. W związku z tym uznaje się, iż w odniesieniu do wytwarzania energii elektrycznej „jednym ze wskaźników poziomu konkurencji na rynkach krajowych jest łączny udział w rynku trzech największych producentów (energii elektrycznej)”⁽⁵⁾. W dokumencie roboczym służb Komisji z dnia 15 kwietnia 2008 r., SEC(2008) 460 udział trzech największych producentów w roku 2006 określono na 52,2 %⁽⁶⁾. Eksport i import energii elektrycznej w Austrii są znaczne, w 2005 r. wyniosły one odpowiednio ponad 17 500 GWh i 20 000 GWh. Austria jest więc importтером netto; importowana energia elektryczna wynosi około jednej czwartej⁽⁷⁾ całkowitego zapotrzebowania⁽⁸⁾ w szczególności w odniesieniu do obciążenia podstawowego Import energii elektrycznej spoza terytorium Austrii w pewien sposób ogranicza zatem politykę cenową głównych producentów austriackich i w związku z tym inwestycje w sektor energii elektrycznej na terytorium Austrii uwzględniają innych producentów w sąsiednich państwach, w szczególności w Niemczech. Czynniki te świadczą o pewnym poziomie bezpośredniego podlegania konkurencji w odniesieniu do produkcji energii elektrycznej.

(11) Ponadto mimo iż ich udział w ogólnej produkcji i konsumpcji energii elektrycznej w państwie członkowskim jest niewielki, jako wskaźnik dodatkowy należy także wziąć pod uwagę funkcjonowanie rynkowych mechanizmów bilansowania. W istocie „każdy uczestnik rynku, który nie jest w stanie łatwo dostosować

⁽¹⁾ Zob. COM(2006) 851 wersja ostateczna z 10.1.2007, Komunikat Komisji: Dochodzenie w ramach art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w odniesieniu do europejskich sektorów gazu i energii elektrycznej (Raport końcowy), załącznik B pkt A1, 2.

⁽²⁾ Zob. raport końcowy, załącznik B pkt A2, 7.

⁽³⁾ COM(2005) 568 wersja ostateczna z 15.11.2005.

⁽⁴⁾ Sprawozdanie z 2005 r., s. 2.

⁽⁵⁾ Porównaj sprawozdanie z 2005 r., s. 7.

⁽⁶⁾ Tabela 6 „Pozycja na rynku hurtowym w 2006 r.”, s. 12 dokumentu roboczego służb Komisji: Dokument towarzyszący sprawozdaniu Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego – Postępy w tworzeniu wewnętrznego rynku gazu ziemnego i energii elektrycznej, COM(2008) 192 wersja ostateczna z 15.4.2008.

⁽⁷⁾ 23,5 % wg informacji dostarczonych przez władze Austrii.

⁽⁸⁾ Czyli ilości energii elektrycznej potrzebnej dla celów wewnętrznego wykorzystania i eksportu.

swojego portfela działalności wytwórczej do cech swoich odbiorców, może być narażony na skutki różnicy między stosowaną przez operatora systemu przesyłowego (zwanego dalej OSP) ceną rozliczeniową odchyleniem a ceną, po której OSP ponownie skupi nadwyżkę wytworzonej energii. Ceny te mogą być narzucone OSP bezpośrednio przez regulatora lub kształtować się w oparciu o mechanizm rynkowy, w którym cena ustalana jest na podstawie zgłaszanych przez różnych wytwórców ofert przyrostowych lub redukcyjnych (...). Podstawową trudnością dla małego uczestnika rynku jest ryzyko dużej rozpiętości między ceną kupna od OSP a ceną odsprzedaży. Sytuacja taka występuje w szeregu państw członkowskich i prawdopodobny jest jej negatywny wpływ na rozwój konkurencji. Duża rozpiętość cenowa może być wskaźnikiem niewystarczającego poziomu konkurencji w obszarze rynkowych mechanizmów bilansowania, gdzie rynek może być zdominowany przez tylko jednego czy dwóch dużych wytwórców⁽¹⁾. Austriacki rynkowy mechanizm bilansowania oraz jego główne cechy (w szczególności ustalanie cen na zasadach rynkowych oraz stosunkowo niska rozpiętość⁽²⁾ cenowa między ceną kupna od OSP a ceną odsprzedaży) są dodatkowym czynnikiem wskazującym na bezpośrednie podleganie konkurencji.

- (12) Ze względu na właściwości omawianego produktu (energia elektryczna) oraz małą dostępność lub całkowity brak odpowiednich produktów lub usług zastępczych, w ocenie konkurencyjności rynków energii elektrycznej większego znaczenia nabiera konkurencja cenowa i kształtowanie cen. W odniesieniu do dużych zakładów przemysłowych, będących odbiorcami końcowymi, w których przypadku istnieje największe prawdopodobieństwo, że zaopatrują się w energię elektryczną u dostawców, którzy są jednocześnie jej producentami, wskaźnikiem istnienia konkurencji cenowej jest liczba odbiorców zmieniających dostawcę; czynnik ten pośrednio jest także „naturalnym wskaźnikiem skuteczności funkcjonowania konkurencji. Jeśli niewielu klientów decyduje się na zmianę, prawdopodobnie istnieje problem w funkcjonowaniu rynku, nawet jeśli weźmie się pod uwagę korzyści płynące z możliwości renowacji umów z dotychczasowym, dobrze znanym dostawcą”⁽³⁾. Ponadto „istnienie regulowanych cen dla odbiorcy końcowego jest bez wątpienia kluczowym wyznacznikiem zachowań odbiorców (...). Mimo że zachowanie regulacji może być uzasadnione w okresie przejściowym, w miarę narastania potrzeb inwestycyjnych w coraz większym stopniu powodować będzie ono wzrost zakłóceń”⁽⁴⁾.

- (13) Według najnowszych dostępnych informacji 41,5 % dużych i bardzo dużych klientów przemysłowych w Austrii zmienia dostawcę⁽⁵⁾. Ponadto w Austrii nie kontroluje się ceny dla odbiorców końcowych⁽⁶⁾, co oznacza, że ceny są ustalane przez same podmioty gospodarcze i przed ich zastosowaniem nie muszą być zatwierdzone przez żaden organ. Sytuacja w Austrii pod względem zmiany dostawców dla dużych i bardzo dużych przemysłowych odbiorców końcowych oraz regulacji cen dla odbiorcy końcowego jest zatem zadowalająca i należy traktować ją jako wskaźnik świadczący o bezpośrednim podleganiu konkurencji.

IV. WNIOSKI

- (14) W świetle czynników przeanalizowanych w motywach 9–13 należy uznać, że warunek bezpośredniego podlegania konkurencji, określony w art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE jest spełniony w odniesieniu do produkcji energii elektrycznej w Austrii.
- (15) Ponadto ponieważ warunek nieograniczonego dostępu do rynku uznaje się za spełniony, dyrektywa 2004/17/WE nie powinna mieć zastosowania w sytuacji, gdy podmioty zamawiające udzielają zamówień mających na celu umożliwienie produkcji energii elektrycznej w Austrii, ani gdy organizowane są konkursy na prowadzenie takiej działalności w Austrii.
- (16) Niniejsza decyzja odnosi się do stanu prawnego i faktycznego z okresu od stycznia do lutego 2008 r., ustalonego na podstawie informacji przedłożonych przez Republikę Austrii, wynikających ze sprawozdania z 2005 r., załącznika technicznego do tego sprawozdania, komunikatu z 2007 r., dokumentu służb Komisji z 2007 r. oraz raportu końcowego. Decyzja ta może ulec zmianie, jeżeli nastąpi istotne zmiany stanu prawnego i faktycznego, które spowodują, że warunki stosowania art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE nie będą już spełnione,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Dyrektywy 2004/17/WE nie stosuje się w odniesieniu do zamówień udzielanych przez podmioty zamawiające mających umożliwić im produkcję energii elektrycznej w Austrii.

⁽¹⁾ Dokument roboczy służb Komisji, załącznik techniczny do sprawozdania z 2005 r., SEC(2005) 1448, zwany dalej załącznikiem technicznym, s. 67–68.

⁽²⁾ Zgodnie z pkt 993 tabela 52 raportu końcowego rozpiętość na rynku austriackim wynosi 27, plasując się w niższej połowie, jako że rozpiętość rynkowych mechanizmów bilansowania w EU wynosi od 0 do 79. Analiza zajmuje się skutkami wywieranymi przez produkcję energii elektrycznej na rynkowe mechanizmy bilansowania, a nie stopniem konkurencyjności samych mechanizmów bilansowania. Dlatego nie jest ważne, czy niska rozpiętość jest spowodowana konkurencyjnością czy limitem cenowym narzucenym przez regulatora, jak również dla celów analizy nie jest ważna wyższa koncentracja rynkowych mechanizmów bilansowania.

⁽³⁾ Sprawozdanie z 2005 r., s. 9.

⁽⁴⁾ Załącznik techniczny, s. 17.

⁽⁵⁾ Zob. dokument „Austria – Internal Market Fact Sheet” opublikowany na stronie internetowej http://ec.europa.eu/energy/energy_policy/doc/factsheets/market/market_at_en.pdf, wykorzystujący informacje dostarczone przez Energie-Control GmbH, 2007.

⁽⁶⁾ Załącznik techniczny, s. 107.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja jest skierowana do Republiki Austrii.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 lipca 2008 r.

W imieniu Komisji
Charlie McCREEVY
Członek Komisji

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

Jedynie oryginalne teksty EKG ONZ wywołują skutki prawne w międzynarodowym prawie publicznym. Status i datę wejścia w życie niniejszego regulaminu należy sprawdzać w najnowszej wersji dokumentu EKG ONZ dotyczącego statusu TRANS/WP.29/343/, dostępnej pod adresem: <http://www.unece.org/trans/main/wp29/wp29wgs/wp29gen/wp29fdocsts.html>

Regulamin nr 21 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – Jednolite przepisy dotyczące homologacji pojazdów w odniesieniu do wyposażenia wnętrza

Zawierający cały obowiązujący tekst do:

Suplement 3 do serii 01 poprawek — data wejścia w życie: 31 stycznia 2003 r.

1. ZAKRES

Przepisy niniejszego regulaminu dotyczą wyposażenia wnętrza samochodów osobowych w odniesieniu do:

- 1.1. wewnętrznych części przedziału pasażerskiego z wyjątkiem wewnętrznych lusterek wstecznych lub lusterek;
- 1.2. rozmieszczenia urządzeń sterujących;
- 1.3. dachu oraz dachu otwieranego;
- 1.4. oparcie i tylnych części siedzeń;
- 1.5. elektrycznie sterowanych okien, ruchomych części dachu i układów przegradzających.

2. DEFINICJE

Do celów niniejszego regulaminu:

- 2.1. „Homologacja pojazdu” oznacza homologację typu pojazdu w odniesieniu do wyposażenia wnętrza;
- 2.2. „Typ pojazdu” w odniesieniu do wyposażenia wnętrza przedziału pasażerskiego oznacza pojazdy silnikowe kategorii M1, które nie różnią się pod względem istotnych cech, takich jak:
 - 2.2.1. kształty i materiały, z których wykonano karoserię tworzącą przedział pasażerski;
 - 2.2.2. rozmieszczenie urządzeń sterujących;
 - 2.2.3. działanie systemu ochronnego, jeśli strefa odniesienia zawarta w strefie uderzenia głową, ustalonej zgodnie z załącznikiem VIII (ocena dynamiczna), jest wybierana przez wnioskodawcę.
 - 2.2.3.1. Pojazdy, które różnią się tylko w odniesieniu do działania systemów ochronnych, należą do tego samego typu pojazdu, jeśli zapewniają taką samą lub lepszą ochronę pasażerów w porównaniu do systemu lub pojazdu dostarczonego służbie technicznej odpowiedzialnej za przeprowadzanie badań homologacyjnych.

- 2.3. „Strefa odniesienia” oznacza strefę uderzenia głową zgodnie z definicją zawartą w załączniku I do niniejszego regulaminu lub, zależnie od uznania producenta, zgodnie z załącznikiem VIII, z wyjątkiem następujących obszarów (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 2.3. i 2.3.1.):
- 2.3.1. obszaru ograniczonego rzutem poziomym do przodu okręgu opisującego maksymalne wymiary zewnętrzne kierownicy powiększone o pas brzegowy o szerokości 127 mm; od dołu obszar ten ogranicza płaszczyzna horyzontalna styczna do dolnej krawędzi kierownicy w położeniu do jazdy prosto (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 2.3. i 2.3.1.);
- 2.3.2. części powierzchni tablicy rozdzielczej zawartej między krawędzią płaszczyzny określonej w pkt 2.3.1. powyżej i najbliższą boczną ścianą wewnętrzną pojazdu; powierzchnię tę ogranicza od dołu płaszczyzna pozioma styczna do dolnej krawędzi kierownicy (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 2.3. i 2.3.1.);
- 2.3.3. bocznych słupków szyby przedniej (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 2.3. i 2.3.1.).
- 2.4. „Poziom tablicy rozdzielczej” oznacza linię wyznaczoną przez punkty, przez które przechodzą styczne pionowe do tablicy rozdzielczej (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 2.4.).
- 2.5. „Dach” oznacza górną część pojazdu rozciągającą się od górnej krawędzi przedniej szyby do górnej krawędzi tylnej szyby, ograniczoną po bokach przez górną konstrukcję szkieletową ścian bocznych (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 2.5.).
- 2.6. „Linia opasująca” oznacza linię, którą wyznacza widoczna dolna krawędź bocznych szyb pojazdu.
- 2.7. „Pojazd odkryty” oznacza pojazd mogący w niektórych konfiguracjach nie mieć żadnego sztywnego elementu konstrukcyjnego nadwozia powyżej linii opasującej poza słupkami przednimi i/lub prętami zabezpieczającymi oraz/lub mocowaniami pasów bezpieczeństwa (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 2.5. i 2.7.).
- 2.8. „Pojazd z dachem otwieranym” oznacza pojazd, w którym tylko dach lub jego część można składać, otwierać lub przesuwac, przy czym istniejące elementy konstrukcji pojazdu pozostają nad linią opasującą (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 2.5.).
- 2.9. „Siedzenie składane (kładzione)” oznacza siedzenie dodatkowe przeznaczone do sporadycznego użytku, które jest zwykle złożone.
- 2.10. „System ochronny” oznacza elementy wyposażenia wnętrza i urządzenia służące do przytrzymywania pasażerów.
- 2.11. „Typ systemu ochronnego” oznacza kategorię urządzeń ochronnych nie różniących się pod takimi zasadniczymi względami, jak:
- 2.11.1. technologia,
- 2.11.2. geometria,
- 2.11.3. materiały konstrukcyjne.

- 2.12. „Elektrycznie sterowane okna” oznacza okna, które są zamykane z wykorzystaniem układu elektrycznego pojazdu.
- 2.13. „Elektrycznie sterowane ruchome części dachu” oznacza ruchome elementy w dachu pojazdu, które są zamykane z wykorzystaniem układu elektrycznego pojazdu bądź ruchem przesuwania, bądź ruchem przechylania, i które nie obejmują układów dachów pojazdów odkrytych.
- 2.14. „Elektrycznie sterowane układy przegradzające” oznacza układy, które dzielą przedział pasażerski pojazdu na co najmniej dwie części, i które są zamykane z wykorzystaniem układu elektrycznego pojazdu.
- 2.15. „Otwarcie” oznacza maksymalny swobodny otwór między górną krawędzią lub krawędzią natarcia, w zależności od kierunku zamykania, elektrycznie sterowanych okien, ruchomych części dachu oraz układów przegradzających i tą częścią karoserii pojazdu, do której okno, przegroda lub część dachu dochodzą, patrząc od wewnątrz pojazdu lub, w przypadku układu przegradzającego, od tylnej części przedziału pasażerskiego.
- W celu pomiaru otwarcia umieszcza się w otworze cylindryczny pręt badawczy (bez przykładania siły) ruchem prostym do płaszczyzny okna, przegrody lub części dachu, tak jak to pokazano na rysunku 1 w załączniku IX, od wewnątrz pojazdu na zewnątrz lub, jeśli ma to zastosowanie, od tylnej części przedziału pasażerskiego.
- 2.16. „Klucz”
- 2.16.1. „Klucz zapłonu” oznacza urządzenie, które włącza układ elektryczny niezbędny do pracy silnika pojazdu. Ta definicja nie wyłącza urządzeń niemechanicznych.
- 2.16.2. „Klucz zasilania” oznacza urządzenie pozwalające na dostarczenie energii elektrycznej układom elektrycznym pojazdu. Ten klucz może być również kluczem zapłonu. Ta definicja nie wyłącza urządzeń niemechanicznych.
- 2.17. „Poduszka powietrzna” oznacza urządzenie zainstalowane w celu wspomaganie działania pasów bezpieczeństwa i systemów przytrzymujących w pojazdach silnikowych, to jest systemy, które w wypadku poważnego uderzenia z udziałem pojazdu automatycznie uruchamiają elastyczną konstrukcję, która ma ograniczyć, wskutek ciśnienia zawartego w niej gazu, stopień kontaktu jednej lub więcej części ciała pasażera pojazdu z wnętrzem przedziału pasażerskiego.
- 2.18. „Ostra krawędź” oznacza krawędź ze sztywnego materiału o promieniu krzywizny mniejszym niż 2,5 mm z wyjątkiem elementów wystających mniej niż 3,2 mm, mierzonych od deski rozdzielczej zgodnie z procedurą opisaną w pkt 1 załącznika VI. W takim przypadku minimalny promień krzywizny nie ma zastosowania pod warunkiem, że wysokość wystawiania elementu jest nie większa niż połowa jego szerokości, i że jego krawędzie są zaokrąglone (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 2.18.).

3. WNIOSEK O HOMOLOGACJĘ

- 3.1. Wniosek o homologację typu pojazdu w odniesieniu do wyposażenia wnętrza jest składany przez producenta pojazdu lub przez jego właściwie upoważnionego przedstawiciela.
- 3.2. Do wniosku należy dołączyć wymienione poniżej dokumenty w trzech egzemplarzach oraz następujące informacje:

szczegółowy opis typu pojazdu z uwzględnieniem części wymienionych w pkt 2.2. powyżej oraz zdjęcie lub widok przedziału pasażerskiego, numery i (lub) symbole identyfikacyjne danego typu pojazdu.

- 3.3. Służbie technicznej odpowiedzialnej za przeprowadzenie badań homologacyjnych należy przekazać:
- 3.3.1. w zależności od uznania producenta, albo pojazd reprezentatywny dla typu pojazdu, który ma zostać homologowany, albo część lub części pojazdu uznane za istotne do przeprowadzenia badań określonych w niniejszym regulaminie;
- 3.3.2. na żądanie wyżej wymienionej służby technicznej, niektóre części oraz próbki zastosowanych materiałów.
4. HOMOLOGACJA
- 4.1. Homologacji typu pojazdu na podstawie niniejszego regulaminu udziela się, jeśli pojazd zgłoszony do homologacji spełnia wymogi określone w pkt 5. poniżej.
- 4.2. Każdemu homologowanemu typowi przydzielony zostaje numer homologacji. Jego dwie pierwsze cyfry (obecnie 01, odpowiadające serii zmian 01, która weszła w życie dnia 26 kwietnia 1986 r.) oznaczają serię zmian zawierającą ostatnie istotne zmiany techniczne wprowadzone do regulaminu przed datą udzielenia homologacji. Ta sama Umawiająca się Strona nie może przydzielić identycznego numeru homologacji innemu typowi pojazdu.
- 4.3. Powiadomienie o udzieleniu, odmowie, rozszerzeniu lub cofnięciu homologacji bądź o ostatecznym zaprzestaniu produkcji typu pojazdu, zgodnie z niniejszym regulaminem, jest przekazywane stronom Porozumienia stosującym niniejszy regulamin przy użyciu formularza komunikatu zgodnego ze wzorem podanym w załączniku II do niniejszego regulaminu.
- 4.4. Na każdym pojeździe zgodnym z typem pojazdu homologowanym zgodnie z niniejszym regulaminem umieszcza się w widoczny sposób i w łatwo dostępnym miejscu, określonym w formularzu homologacji, międzynarodowy znak homologacji składający się z:
- 4.4.1. wpisanej w okrąg litery „E”, po której następuje numer wskazujący państwo, które udzieliło homologacji ⁽¹⁾;
- 4.4.2. numeru niniejszego regulaminu, po którym następuje litera „R”, poziomej kreski i numeru homologacji po prawej stronie okręgu opisanego w pkt 4.4.1. powyżej.
- 4.5. Jeśli pojazd jest zgodny z typem pojazdu homologowanym na mocy jednego lub więcej regulaminów, stanowiących załączniki do Porozumienia, w państwie, które udzieliło homologacji na mocy niniejszego regulaminu, znaku opisanego w pkt 4.4.1. nie trzeba powtarzać. W takim przypadku numery regulaminu i homologacji oraz dodatkowe znaki wszystkich regulaminów, na mocy których udzielono homologacji w państwie, które udzieliło homologacji na mocy niniejszego regulaminu, umieszcza się w pionowych kolumnach po prawej stronie znaku opisanego w pkt 4.4.1.

⁽¹⁾ 1 – Niemcy, 2 – Francja, 3 – Włochy, 4 – Niderlandy, 5 – Szwecja, 6 – Belgia, 7 – Węgry, 8 – Republika Czeska, 9 – Hiszpania, 10 – Jugosławia, 11 – Zjednoczone Królestwo, 12 – Austria, 13 – Luksemburg, 14 – Szwajcaria, 15 (numer wolny), 16 – Norwegia, 17 – Finlandia, 18 – Dania, 19 – Rumunia, 20 – Polska, 21 – Portugalia, 22 – Federacja Rosyjska, 23 – Grecja, 24 – Irlandia, 25 – Chorwacja, 26 – Słowenia, 27 – Słowacja, 28 – Białoruś, 29 – Estonia, 30 (numer wolny), 31 – Bośnia i Hercegowina, 32 – Łotwa, 33 (numer wolny), 34 – Bułgaria, 35–36 (numer wolny), 37 – Turcja, 38–39 (numer wolny), 40 – Była Jugosłowiańska Republika Macedonii, 41 (numer wolny), 42 – Wspólnota Europejska (homologacje udzielone przez państwa członkowskie z użyciem właściwych im symboli EKG), 43 – Japonia, 44 (numer wolny), 45 – Australia, 46 – Ukraina. Kolejne numery są przyznawane państwom w kolejności chronologicznej, zależnej od daty ratyfikacji lub przystąpienia do Porozumienia dotyczącego przyjęcia jednolitych wymogów technicznych dla pojazdów kołowych, wyposażenia i części, które mogą być stosowane w tych pojazdach, oraz wzajemnego uznawania homologacji udzielonych na podstawie tych wymogów. O numerach przyznanych w ten sposób Umawiające się Strony Porozumienia są informowane przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

- 4.6. Znak homologacji musi być łatwy do odczytania oraz nieusuwalny.
- 4.7. Znak homologacji umieszcza się w pobliżu tabliczki znamionowej pojazdu umieszczonej przez producenta lub na niej.
- 4.8. W załączniku III do niniejszego regulaminu znajdują się przykłady znaków homologacji.
5. WYMOGI
- 5.1. Wewnętrzne przednie części przedziału pasażerskiego położone powyżej poziomu tablicy rozdzielczej, przed punktami H przednich siedzeń, z wyłączeniem bocznych drzwi.
- 5.1.1. Strefa odniesienia zdefiniowana w pkt 2.3. nie może zawierać niebezpiecznych nierówności ani ostrych krawędzi mogących zwiększać ryzyko poważnych urazów pasażerów. Jeśli strefa uderzenia głową jest określona zgodnie z załącznikiem I, części, o których mowa w pkt 5.1.2.–5.1.6. poniżej, uznaje się za zadowalające, jeśli spełniają wymogi określone w tych punktach. Jeśli strefa uderzenia głową jest określona zgodnie z załącznikiem VIII, stosuje się wymogi określone w pkt 5.1.7. (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.1.1.).
- 5.1.2. Części pojazdu znajdujące się w strefie odniesienia z wyjątkiem tych, które nie należą do tablicy rozdzielczej i znajdują się w odległości do 10 cm od powierzchni przeszklonych, rozpraszają energię w sposób określony w załączniku IV do niniejszego regulaminu. Nie są również brane pod uwagę części znajdujące się w strefie odniesienia, które spełniają równocześnie dwa następujące warunki (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.1.2.):
- 5.1.2.1. Podczas badania przeprowadzanego zgodnie z wymogami zawartymi w załączniku IV wahadło uderza o części znajdujące się poza strefą odniesienia.
- 5.1.2.2. Części, które mają zostać poddane badaniu znajdują się w odległości krótszej niż 10 cm od części uderzanych znajdujących się poza strefą odniesienia, przy czym odległość tę mierzy się na powierzchni strefy odniesienia.
- Wszelkie wyposażenie metalowe służące za wspornik nie może mieć wystających krawędzi.
- 5.1.3. Dolny brzeg tablicy rozdzielczej, pod warunkiem że nie spełnia wymogów zawartych w pkt 5.1.2., musi być zaokrąglony, przy czym promień krzywizny nie może być mniejszy niż 19 mm (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.1.3.).
- 5.1.4. Przyciski, uchwyty, itd. ze sztywnych materiałów wystające z tablicy rozdzielczej na odległość 3,2–9,5 mm, przy czym wymiar ten określa się według metody opisanej w załączniku VI, w przekroju poprzecznym mają powierzchnię co najmniej 2 cm² mierzoną w odległości 2,5 mm od najbardziej wystającego punktu, a ich brzegi są zaokrąglone, o promieniu krzywizny co najmniej 2,5 mm (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.1.4.).
- 5.1.5. Jeśli części te wystają o więcej niż 9,5 mm ponad powierzchnią tablicy rozdzielczej, będą one zaprojektowane i skonstruowane w taki sposób, aby mogły wgnieść się w powierzchnię tablicy rozdzielczej nie wystając o więcej niż 9,5 mm albo oderwać się pod wpływem wzdłużnej siły poziomej o wartości 37,8 daN, jaką wywiera siłownik z płaskim zakończeniem, o maksymalnej średnicy 50 mm; w tym drugim przypadku nie pozostają niebezpieczne wypukłości przekraczające 9,5 mm; przekrój wykonany w maksymalnej odległości 6,5 mm od najbardziej wystającego punktu ma powierzchnię co najmniej 6,50 cm² (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.1.5.).

5.1.6. W przypadku wystającego elementu zbudowanego z niesztynnego materiału o twardości A według Shore'a poniżej 50, zamocowanego na sztywnej podstawie, wymogi w pkt 5.1.4. i 5.1.5. stosuje się wyłącznie do sztywnej podstawy lub można wykazać za pomocą odpowiednich badań zgodnych z procedurą opisaną w załączniku IV, że miękki materiał o twardości A według Shore'a poniżej 50 nie zostanie przecięty w celu zetknięcia się z podstawą podczas określonego badania uderzeniowego. W tym przypadku nie stosuje się wymogów dotyczących promienia (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.1.6.).

5.1.7. Następujące punkty mają zastosowanie:

5.1.7.1. Jeśli system ochronny typu pojazdu nie może zapobiec kontaktowi głów pasażerów określonym w pkt 1.2.1. załącznika VIII z tablicą rozdzielczą i została określona dynamiczna strefa odniesienia zgodnie z załącznikiem VIII, wymogi zawarte w pkt od 5.1.2.–5.1.6. stosują się wyłącznie do części znajdujących się w tej strefie.

Części w innych obszarach konsoli znajdujące się powyżej poziomu tablicy rozdzielczej, jeśli mogą zetknąć się z kulą o średnicy 165 mm, powinny być przynajmniej zaokrąglone.

5.1.7.2. Jeśli system ochronny danego typu pojazdu może zapobiec kontaktowi głów pasażerów określonych w pkt 1.2.1. załącznika VIII z tablicą rozdzielczą i dlatego nie można określić strefy odniesienia, wymogi zawarte w pkt 5.1.2.–5.1.6. nie mają zastosowania do tego typu pojazdu.

Części konsoli znajdujące się powyżej poziomu tablicy rozdzielczej, jeśli mogą zetknąć się z kulą o średnicy 165 mm, powinny być co najmniej zaokrąglone.

5.2. Wewnętrzne przednie części przedziału pasażerskiego położone poniżej poziomu tablicy rozdzielczej, przed punktami H przednich siedzeń i z wyłączeniem bocznych drzwi i pedałów.

5.2.1. Z wyjątkiem pedałów i ich zamocowań oraz części, których nie może dotrzeć urządzenie opisane w załączniku VII do niniejszego regulaminu, zastosowane zgodnie z procedurą określoną w tym załączniku, części wymienione w pkt 5.2., takie jak przełączniki, klucz zapłonu itp., spełniają wymogi zawarte w pkt 5.1.4.–5.1.6. powyżej.

5.2.2. Jeśli dźwignia hamulca ręcznego znajduje się na tablicy rozdzielczej lub pod nią, powinna być umieszczona w taki sposób, aby w położeniu zwolnionego hamulca niemożliwe było potrącenie jej w razie uderzenia czołowego. Jeśli warunek ten nie jest spełniony, powierzchnia dźwigni musi spełniać wymogi zawarte w pkt 5.3.2.3. poniżej (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.2.2.).

5.2.3. Półki i inne podobne elementy są zaprojektowane i skonstruowane w taki sposób, aby ich wsporniki nie miały w żadnym przypadku wystających krawędzi, a ponadto muszą spełniać jeden z następujących warunków: (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.2.3.):

5.2.3.1. Część zwrócona do wnętrza pojazdu musi mieć powierzchnię o wysokości co najmniej 25 mm, o zaokrąglonych brzegach, przy czym promień krzywizny musi wynosić co najmniej 3,2 mm. Powierzchnia ta musi być wykonana z materiału rozpraszającego energię lub pokryta takim materiałem, zgodnie z załącznikiem IV do niniejszego regulaminu i badana zgodnie z tym załącznikiem, a stosowane uderzenie ma być w kierunku poziomym wzdłużnym. (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.2.3.1.).

- 5.2.3.2. Oderwanie, rozdarcie, znaczne zniekształcenie, wgniecenie półek i innych podobnych elementów pod wpływem siły poziomej wzdłużnej o wartości 37,8 daN skierowanej do przodu, z jaką działa walec o osi ustawionej pionowo i o średnicy 110 mm, ma nastąpić nie powodując powstania niebezpiecznych elementów na krawędzi półki. Siłę tę należy skierować na najbardziej wytrzymałą część półki lub innych podobnych elementów. (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.2.3.2.).
- 5.2.4. Jeżeli omawiane elementy wykonane są częściowo z materiału o twardości A według Shore'a poniżej 50 i umieszczone na sztywnej podstawie, powyższe wymogi, z wyjątkiem tych, które odnoszą się do pochłaniania energii w rozumieniu załącznika IV, stosuje się tylko do sztywnej podstawy. Alternatywnie można wykazać za pomocą odpowiednich badań, o których mowa w załączniku IV, że miękki materiał o twardości A według Shore'a poniżej 50 nie zostanie przecięty, powodując kontakt z podstawą podczas określonego badania uderzeniowego. W tym przypadku nie mają zastosowania wymogi dotyczące promienia.
- 5.3. Pozostałe wyposażenie wnętrza przedziału pasażerskiego położone przed płaszczyzną poprzeczną przechodzącą przez linię odniesienia tułowia manekina umieszczonego na siedzeniach tylnych (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.3.).
- 5.3.1. Zakres
- Wymogi, o których mowa w pkt 5.3.2 poniżej mają zastosowanie do uchwytów, dźwigni i przycisków sterowniczych oraz do wszystkich innych wystających przedmiotów, które nie zostały wspomniane w pkt 5.1. i 5.2. powyżej. (Patrz również pkt 5.3.2.2.).
- 5.3.2. Wymogi
- Jeśli elementy wymienione w pkt 5.3.1. powyżej umieszczone są w taki sposób, że mogą zahaczać o nie pasażerowie, muszą one spełniać wymogi, o których mowa w pkt 5.3.2.1.–5.3.4. Jeśli takie elementy mogą się zetknąć z kulą o średnicy 165 mm oraz są położone ponad najniższym punktem H (patrz załącznik V do niniejszego regulaminu) przednich siedzeń, z przodu płaszczyzny poprzecznej przechodzącej przez linię odniesienia tułowia manekina umieszczonego na siedzeniu tylnym i poza strefami zdefiniowanymi w pkt 2.3.1. i 2.3.2., wymogi te są uważane za spełnione, jeśli (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.2.2.):
- 5.3.2.1. ich powierzchnia jest zakończona zaokrąglonymi krawędziami, a promienie krzywizny nie są mniejsze od 3,2 mm (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.3.2.1.).
- 5.3.2.2. dźwignie i przyciski sterownicze są zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby pod wpływem siły o wartości 37,8 daN, działającej w kierunku poziomym wzdłużnym do przodu, występ, w najbardziej niekorzystnym położeniu, wynosił maksymalnie 25 mm licząc od powierzchni tablicy rozdzielczej lub aby te elementy te oderwały się lub zgięły. W dwóch ostatnich przypadkach nie mogą pozostać żadne niebezpieczne występy. W przypadku dźwigni opuszczania szyb dopuszcza się jednak występ o długości 35 mm od powierzchni (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.3.2.2.).
- 5.3.2.3. dźwignia hamulca ręcznego w położeniu zwolnionego hamulca i dźwignia zmiany biegów w dowolnym położeniu jazdy do przodu, z wyjątkiem gdy są umiejscowione w strefach zdefiniowanych w pkt 2.3.1. i 2.3.2. i strefach poniżej poziomej płaszczyzny przechodzącej przez punkt H siedzeń przednich, mają minimalną powierzchnię 6 cm² mierzoną w przekroju w kierunku poziomym wzdłużnym do odległości 6,5 mm od najbardziej wystającej części, przy czym promień krzywizny nie jest mniejszy niż 3,2 mm (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.3.2.3.).

- 5.3.3. Wymogi zawarte w pkt 5.3.2.3. nie mają zastosowania do dźwigni hamulców ręcznych zainstalowanych w podłodze. Jeśli wysokość takiej dźwigni w położeniu zwolnionego hamulca znajduje się powyżej płaszczyzny poziomej przechodzącej przez punkt H siedzeń przednich (patrz załącznik V do niniejszego regulaminu), dźwignia ma minimalną powierzchnię równą $6,5 \text{ cm}^2$ mierzoną w przekroju w kierunku poziomym wzdłużnym do odległości $6,5 \text{ mm}$ od najbardziej wystającej części (pomiar w kierunku pionowym). Promień krzywizny nie jest mniejszy niż $3,2 \text{ mm}$.
- 5.3.4. Inne elementy wyposażenia pojazdu nieobjęte powyższym punktem, takie jak prowadnice siedzeń, urządzenia regulacyjne siedzenia i oparcia, urządzenia zwijające pasy bezpieczeństwa, itd., nie podlegają żadnym uregulowaniom, jeśli znajdują się poniżej linii poziomej przechodzącej przez punkt H każdego siedzenia, nawet jeśli pasażer może zetknąć się z tymi elementami (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.3.4.).
- 5.3.4.1. Elementy mocowane na dachu, ale niebędące częścią konstrukcji dachu, takie jak rączki, lampy i osłony przeciwsłoneczne mają promień krzywizny nie mniejszy niż $3,2 \text{ mm}$. Dodatkowo szerokość wystających części jest nie mniejsza niż połowa ich występu skierowanego w dół; alternatywnie wystające części mogą przejść badania rozpraszania energii zgodnie z wymogami zawartymi w załączniku IV (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.3.4.1.).
- 5.3.5. Jeśli części, o których mowa powyżej, zawierają element zbudowany z materiału o twardości A według Shore'a poniżej 50, zamocowany na sztywnej podstawie, powyższe wymogi mają zastosowanie wyłącznie do sztywnej podstawy. Alternatywnie można wykazać za pomocą odpowiednich badań zgodnych z procedurą opisaną w załączniku IV, że miękki materiał o twardości A według Shore'a poniżej 50 nie zostanie przecięty, powodując kontakt z podstawą podczas określonego badania uderzeniowego. W tym przypadku nie mają zastosowanie wymogi dotyczące promienia.
- 5.3.6. Dodatkowo elektrycznie sterowane okna, układy przegradzające oraz ich systemy sterujące spełniają wymogi określone w pkt 5.8. poniżej.
- 5.4. Dach (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.4.).
- 5.4.1. Zakres
- 5.4.1.1. Wymogi zawarte w pkt 5.4.2. poniżej mają zastosowanie do wewnętrznej części dachu.
- 5.4.1.2. Nie mają one jednak zastosowania do części dachu, których nie może dotknąć kula o średnicy 165 mm .
- 5.4.2. Wymogi
- 5.4.2.1. Wewnętrzna część dachu, w części położonej nad pasażerami lub przed nimi, nie powinna mieć niebezpiecznych nierówności ani ostrych krawędzi skierowanych do tyłu lub w dół. Szerokość wystających części nie może być mniejsza od wielkości występu w dół, a krawędzie nie mogą mieć promienia krzywizny mniejszego od 5 mm . Sztywne łuki i żebra dachu w szczególności nie mogą wystawać w dół na więcej niż 19 mm , z wyjątkiem listew powierzchni przeszklonych i framug drzwi (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.4.2.1.).
- 5.4.2.2. Jeśli łuki lub żebra nie spełniają wymogów zawartych w pkt 5.4.2.1., muszą przejść badanie rozpraszania energii, zgodnie z załącznikiem IV do niniejszego regulaminu.
- 5.4.2.3. Metalowe druty napinające okładzinę dachu i ramy osłon przeciwsłonecznych mają maksymalną średnicę 5 mm lub są w stanie pochłaniać energię zgodnie z załącznikiem IV do niniejszego regulaminu. Niesztywne elementy ram osłon przeciwsłonecznych powinny spełniać wymogi zawarte w pkt 5.3.4.1. powyżej.

- 5.5. Pojazdy z dachem otwieranym (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.5.).
 - 5.5.1. Wymogi
 - 5.5.1.1. Następujące wymogi oraz wymogi zawarte w pkt 5.4. powyżej mają zastosowanie do pojazdów z dachem otwieranym, kiedy jest on zamknięty.
 - 5.5.1.2. Ponadto urządzenia do otwierania i do sterowania (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.5.1.2., 5.5.1.2.1. i 5.5.1.2.2.):
 - 5.5.1.2.1. powinny być zaprojektowane i skonstruowane w taki sposób, aby w jak największym stopniu wyeliminować możliwość mimowolnego lub niewłaściwego ich uruchomienia (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.5.1.2., 5.5.1.2.1. i 5.5.1.2.2.);
 - 5.5.1.2.2. ich powierzchnia jest zakończona zaokrąglonymi krawędziami, a promienie krzywizny są nie mniejsze niż 5 mm (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.5.1.2., 5.5.1.2.1. i 5.5.1.2.2.);
 - 5.5.1.2.3. w położeniu spoczynkowym są umiejscowione w strefach, których nie może dotknąć kula o średnicy 165 mm. Jeśli warunek ten nie może zostać spełniony, urządzenie do otwierania i do sterowania w położeniu spoczynkowym jest schowane albo zaprojektowane i skonstruowane w taki sposób, aby pod wpływem siły o wartości 37,8 daN, przyłożonej w kierunku uderzenia określonym w załączniku IV do niniejszego regulaminu stycznie do toru głowy, występ, w rozumieniu załącznika VI do niniejszego regulaminu, w stosunku do powierzchni, na której przymocowane są te urządzenia, wynosił maksymalnie 25 mm, lub aby urządzenia te odrywały się; w tym ostatnim przypadku nie mogą pozostać niebezpieczne występy (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.5.1.2.3.).
 - 5.5.2. Dodatkowo elektrycznie sterowane części dachu oraz ich systemy sterujące powinny spełniać wymogi określone w pkt 5.8. poniżej.
 - 5.6. Pojazdy odkryte (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.6.).
 - 5.6.1. W przypadku samochodów odkrytych wymogom pkt 5.4. powinna podlegać tylko spódna strona górnej części prętów zabezpieczających oraz górna część ramy szyby przedniej we wszystkich zwykłych pozycjach użytkowych. Składane pręty lub łąca podpierające niesztynny dach nie powinny zawierać, w części znajdującej się ponad i przed pasażerem, niebezpiecznych nierówności ani ostrych krawędzi, skierowanych w dół lub do tyłu (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.6.1.).
 - 5.7. Tyłne części siedzeń zamocowane do pojazdu.
 - 5.7.1. Wymogi
 - 5.7.1.1. W powierzchni tylnej części siedzeń nie znajdują się niebezpieczne nierówności ani ostre krawędzie mogące zwiększać ryzyko lub skalę obrażeń pasażerów (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.7.1.1.).
 - 5.7.1.2. Z zastrzeżeniem warunków określonych w pkt 5.7.1.2.1., 5.7.1.2.2. i 5.7.1.2.3. poniżej, część oparcia przedniego siedzenia znajdująca się w strefie uderzenia głową, opisanej w załączniku I do niniejszego regulaminu, umożliwia rozproszenie energii, jak to określono w załączniku IV do niniejszego regulaminu. Przy wyznaczeniu strefy uderzenia głową, przednie siedzenia – jeśli są one regulowane – powinny znajdować się w najbardziej odsuniętym do tyłu położeniu prowadzenia pojazdu, a ich oparcia powinny być odchylone pod kątem jak najbardziej zbliżonym do 25°, chyba że istnieją inne wskazania producenta (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.7.1.2.).
 - 5.7.1.2.1. W przypadku dzielonych siedzeń przednich strefa uderzenia głową pasażerów z tyłu rozciąga się na 10 cm po obu stronach siedzenia, w części górnej tyłu oparcia.

- 5.7.1.2.1.1. W przypadku siedzeń z zagłówkiem każde badanie jest przeprowadzane z zagłówkiem w najniższym położeniu i w punkcie leżącym na linii pionowej przechodzącej przez środek zagłówka.
- 5.7.1.2.1.1. W przypadku siedzenia przeznaczonego do wielu rodzajów pojazdów strefę uderzenia należy określić w pojeździe takiego typu, w którym najbardziej odsunięta do tyłu pozycja prowadzenia okazuje się, w porównaniu ze wszystkimi danymi typami, najbardziej niekorzystna; tak określona strefa uderzenia jest uznawana za odpowiednią dla pozostałych typów.
- 5.7.1.2.2. W przypadku kanap przednich strefa uderzenia zawarta jest między pionowymi płaszczyznami wzdłużnymi położonymi w odległości 10 cm na zewnątrz od osi każdego przewidzianego skrajnego miejsca. Oś każdego skrajnego miejsca na kanapie podaje producent.
- 5.7.1.2.3. W strefie uderzenia głową, na zewnątrz granic określonych w pkt 5.7.1.2.1.–5.7.1.2.2. włącznie, konstrukcja ramy siedzenia jest wyścielana, aby zapobiec bezpośredniemu zetknięciu się z nią głowy; w tych strefach ma ona promień krzywizny nie mniejszy niż 5 mm. Te części mogą spełniać wymogi dotyczące rozpraszania energii określone w załączniku IV do niniejszego regulaminu (patrz załącznik X, wyjaśnienia, pkt 5.7.1.2.3.).
- 5.7.2. Wymogi te nie mają zastosowania do siedzeń znajdujących się najbardziej z tyłu, do siedzeń skierowanych na boki lub do tyłu, do siedzeń skierowanych do siebie oparciami ani do siedzeń składanych (kładzionych). Jeśli strefy uderzenia siedzeń, zagłówków i ich wsporników zawierają części pokryte materiałem o twardości A według Shore'a poniżej 50, powyższe wymogi, z wyłączeniem wymogów odnoszących się do rozpraszania energii określonych w załączniku IV do niniejszego porozumienia, stosuje się tylko do części sztywnych.
- 5.7.3. Wymogi zawarte w pkt 5.7. uważa się za spełnione, jeśli tylne części siedzeń stanowiących część typu pojazdu zostały homologowane zgodnie z regulaminem nr 17 (seria zmian 03 lub późniejsza).
- 5.8. Elektrycznie sterowane okna, ruchome części dachu oraz układy przegradzające.
- 5.8.1. Przedstawione poniżej wymogi mają zastosowanie do elektrycznie sterowanych okien, ruchomych części dachu oraz układów przegradzających w celu ograniczenia do minimum ryzyka doznania obrażeń spowodowanych przypadkowym lub niewłaściwym działaniem.
- 5.8.2. Wymogi dotyczące zwykłego działania.
Z zastrzeżeniem pkt 5.8.3. elektrycznie sterowane okna, ruchome części dachu oraz układy przegradzające mogą być zamykane pod co najmniej jednym z następujących warunków:
- 5.8.2.1. gdy klucz zapłonu zostanie umieszczony w stacyjce w dowolnym położeniu roboczym lub w równoważnym stanie w przypadku urządzenia niemechanicznego;
- 5.8.2.2. gdy użyty zostanie klucz zasilania do włączenia układu zasilającego elektrycznie sterowane okna, układy przegradzające lub ruchome części dachu;
- 5.8.2.3. za pomocą siły mięśni, bez udziału układu elektrycznego pojazdu;
- 5.8.2.4. przy ciągłym uruchamianiu układu zamykania znajdującego się poza pojazdem;

- 5.8.2.5. w trakcie przerwy następującej między momentem wyłączenia zapłonu i/lub wyciągnięcia kluczyka lub równoważnego stanu w przypadku urządzenia niemechanicznego, a momentem, w którym żadne z przednich drzwi nie zostały jeszcze otwarte wystarczająco szeroko, aby umożliwić wyjście z pojazdu;
- 5.8.2.6. gdy ruch zamykania elektrycznie sterowanych okien, ruchomych części dachu oraz układów przegradzających rozpoczyna się przy otwarciu nie przekraczającym 4 mm;
- 5.8.2.7. gdy elektrycznie sterowane okno w drzwiach pojazdu nieposiadających górnej ramy zamyka się automatycznie, gdy odpowiednie drzwi zostają zamknięte. W tym przypadku maksymalne otwarcie, zgodnie z definicją w pkt 2.15., występujące przed zamknięciem okna nie przekracza 12 mm.
- 5.8.2.8. Dopuszcza się zamykanie zdalne poprzez ciągłe uruchomienie urządzenia zdalnego sterowania pod warunkiem, że spełniony jest jeden z następujących warunków:
- 5.8.2.8.1. odległość między urządzeniem sterującym a pojazdem nie przekracza 6 m.
- 5.8.2.8.2. odległość działania między urządzeniem zdalnego sterowania a pojazdem nie przekracza 11 m, pod warunkiem, że system wymaga bezpośredniego pola widzenia pomiędzy urządzeniem zdalnego sterowania a pojazdem. Można to zbadać umieszczając nieprzezroczystą powierzchnię pomiędzy urządzeniem zdalnego sterowania a pojazdem.
- 5.8.2.9. Dopuszcza się zamykanie przez jednorazowe naciśnięcie wyłącznika elektrycznie sterowanych okien w drzwiach kierowcy oraz ruchomych części dachu tylko wtedy, gdy klucz zapłonu znajduje się w położeniu umożliwiającym pracę silnika. Dozwolone jest to również wtedy, gdy silnik został wyłączony lub klucz zapłonu/zasilania wyjęty, lub ma miejsce równoważny stan w przypadku urządzenia niemechanicznego, w sytuacji, w której żadne z dwóch przednich drzwi nie zostały jeszcze otwarte wystarczająco szeroko, aby umożliwić wyjście z pojazdu.
- 5.8.3. Wymogi w zakresie automatycznego odwracania kierunku przesuwania.
- 5.8.3.1. Żadne z wymogów zawartych w pkt 5.8.2. nie ma zastosowania, jeżeli elektrycznie sterowane okna, ruchome części dachu oraz układy przegradzające wyposażone są w urządzenie automatycznego odwracania kierunku przesuwania.
- 5.8.3.1.1. Urządzenie to odwraca kierunek przesuwania okna/ruchomej części dachu/przegrody, zanim wywarta zostanie siła zaciskania powyżej 100 N w granicach otwarcia 200 mm do 4 mm powyżej górnej krawędzi elektrycznie sterowanego okna/przegrody lub przed krawędzią natarcia przesuwanej części dachu oraz przy czołowej części uchylanej części dachu.
- 5.8.3.1.2. Po tego rodzaju automatycznym odwróceniu kierunku przesuwania okno lub ruchoma część dachu lub przegroda otwierają się do momentu osiągnięcia jednego z następujących położzeń:
- 5.8.3.1.2.1. położenie umożliwiające włożenie półsztywnego, cylindrycznego pręta o średnicy 200 mm w otwarcie w tych samych punktach styku, które posłużyły do określenia w pkt 5.8.3.1.1. zmiany kierunku przesuwania;
- 5.8.3.1.2.2. położenie odpowiadające co najmniej położeniu początkowemu przed rozpoczęciem zamykania;
- 5.8.3.1.2.3. położenie z otwarciem większym o 50 mm niż w położeniu w chwili rozpoczęcia odwracania kierunku przesuwania;
- 5.8.3.1.2.4. w przypadku ruchu uchylającego ruchomej części dachu, maksymalne otwarcie kątowe.

- 5.8.3.1.3. W celu sprawdzenia elektrycznie sterowanych okien/ruchomych części dachu/układów przegradzających z urządzeniami odwracania kierunku przesuwania, określonymi w pkt 5.8.3.1.1., przyrząd pomiarowy/pręt badawczy jest umieszczany w otwarciu od środka pojazdu na zewnątrz lub, w przypadku systemów przegradzających, od tyłu przedziału pasażerskiego w taki sposób, aby powierzchnia cylindryczna pręta stykała się z dowolną częścią konstrukcji pojazdu stanowiącą granicę, do której dochodzą okno/otwór w dachu/przegrodzie. Stosunek siły do ugięcia przyrządu pomiarowego nie przekracza $10 \pm 0,5$ N/mm. Położenie pręta badawczego (w prawidłowym ustawieniu skierowanego prostopadle do krawędzi okna/ruchomej części dachu/przegrody i prostopadle do kierunku zamykania) pokazano na rysunku 1 w załączniku IX do niniejszego regulaminu. Położenie pręta względem krawędzi i kierunku zamykania jest utrzymywane podczas badania.
- 5.8.4. Rozmieszczenie i działanie wyłączników.
- 5.8.4.1. Wyłączniki elektrycznie sterowanych okien/ruchomych części dachu/przegród rozmieszczone są i obsługiwane w taki sposób, aby ograniczyć do minimum ryzyko przypadkowego zamknięcia. Podczas zamykania wyłączniki wymagają ciągłego uruchomienia, z wyjątkiem przypadków opisanych w pkt 5.8.2.7., 5.8.2.9. lub 5.8.3.
- 5.8.4.2. Kierowca musi mieć możliwość wyłączania wszystkich wyłączników tylnych elektrycznie sterowanych okien, ruchomych części dachu oraz przegród przeznaczonych do użytku przez pasażerów z tyłu pojazdu za pomocą wyłącznika przez niego obsługiwanego umieszczonego z przodu pionowej, poprzecznej płaszczyzny, przechodzącej przez punkty R przednich siedzeń. Wyłącznik obsługiwany przez kierowcę nie jest wymagany, jeżeli tylne elektrycznie sterowane okno, ruchoma część dachu lub przegroda wyposażone są w urządzenie automatycznego odwracania kierunku przesuwania. Jeżeli jednak w wyposażeniu znajduje się wyłącznik obsługiwany przez kierowcę, to nie może on powodować wyłączenia urządzenia automatycznego odwracania kierunku przesuwania ani zapobiegać opuszczeniu układu przegradzającego.
- Wyłącznik obsługiwany przez kierowcę jest umieszczony w taki sposób, aby ograniczyć do minimum możliwość przypadkowego włączenia. Jest on oznaczony symbolem pokazanym na rysunku 2 w załączniku IX do niniejszego regulaminu lub symbolem równoważnym, na przykład zgodnym z normą ISO 2575:1998, przedstawionym na rysunku 3 w załączniku IX do niniejszego regulaminu.
- 5.8.5. Urządzenia ochronne
- Wszelkie urządzenia ochronne stosowane w celu zapobiegnięcia uszkodzeniom źródła zasilania w przypadku przecięcia lub zatrzymania automatycznie włączają się ponownie po przecięciu lub automatycznym wyłączeniu. Po ponownym włączeniu urządzeń ochronnych przesuwanie w kierunku zamykającym nie jest wznawiane bez celowego użycia urządzenia sterującego.
- 5.8.6. Instrukcja użytkowania.
- 5.8.6.1. Instrukcja obsługi pojazdu powinna zawierać wyraźne wskazówki odnoszące się do elektrycznie sterowanych okien/ruchomych części dachu/przegród, obejmujące:
- 5.8.6.1.1. wyjaśnienie możliwych konsekwencji (uwięzienie);
- 5.8.6.1.2. informacje dotyczące obsługi wyłącznika sterowanego przez kierowcę;
- 5.8.6.1.3. komunikat („OSTRZEŻENIE”) wskazujący na zagrożenia, w szczególności dla dzieci, w przypadku niewłaściwego obsługiwanego/uruchomienia elektrycznie sterowanych okien/ruchomych części dachu/układów przegradzających; informacja taka określa zadania kierowcy, wskazówki dla pozostałych pasażerów oraz zalecenie, aby opuszczać pojazd tylko po wyjęciu klucza zapłonu/zasilania ze stacyjki lub równoważnego stanu w przypadku urządzenia niemechanicznego;

- 5.8.6.1.4. Komunikat („OSTRZEŻENIE”), wskazujący, że należy zwrócić szczególną uwagę przy zamykaniu z użyciem układów zdalnego sterowania (patrz pkt 5.8.2.8.), na przykład w celu uruchomienia układu tylko w przypadku, gdy obsługujący wyraźnie widzi pojazd, aby upewnić się, że nikt nie zostanie uwięziony przez elektrycznie sterowane okna/ruchome części dachu/układy przegradzające.
- 5.8.7. Jeśli elektrycznie sterowane okno/ruchomą część dachu/układ przegradzający zostały zamontowane w pojeździe, który nie może zostać zbadany zgodnie ze wspomnianymi powyżej procedurami badawczymi, homologacja może zostać udzielona, jeśli producent potrafi wykazać istnienie równoważnej albo lepszej ochrony pasażerów.
- 5.9. Pozostałe nieokreślone rodzaje wyposażenia.
- 5.9.1. Wymogi pkt 5. mają zastosowanie do wyposażenia niewymienionego w poprzednich punktach, które, w rozumieniu różnych wymogów zawartych w pkt od 5.1. do 5.7. i z powodu jego położenia w pojeździe, mogą się zetknąć z pasażerami. Jeśli takie części są wykonane z materiału o twardości A według Shore'a poniżej 50 i zamocowane na sztywnej podstawie, określone wymogi stosuje się wyłącznie do sztywnej podstawy. Alternatywnie można wykazać za pomocą odpowiednich badań zgodnych z procedurą opisaną w załączniku IV, że miękki materiał o twardości A według Shore'a poniżej 50 nie zostanie przecięty podczas określonego badania uderzeniowego. W takim przypadku wymagany promień stosuje się wyłącznie do miękkiej powierzchni.
- 5.9.2. W przypadku części takich jak na przykład konsola centralna i inne elementy pojazdu określone w pkt 5.9.1. nie jest konieczne przeprowadzanie badania rozpraszania energii zgodnie z załącznikiem IV w odniesieniu do jakiegokolwiek elementu, z którym może zetknąć się urządzenie podczas procedury określonej w załączniku I, jeżeli:
- w opinii służby technicznej prawdopodobieństwo zetknięcia się głowy pasażera z elementem jest znikome z powodu zainstalowanych w pojeździe systemów przytrzymujących lub
- ponieważ producent może udowodnić brak takiego zetknięcia na przykład za pomocą metody opisanej w załączniku VIII lub metody jej równoważnej.
6. ZMIANY ORAZ ROZSZERZENIE HOMOLOGACJI TYPU POJAZDU
- 6.1. O każdej zmianie typu pojazdu powiadamia się jednostkę administracyjną, która homologowała typ pojazdu. Jednostka może wtedy:
- 6.1.1. uznać, że jest małe prawdopodobieństwo, że wprowadzone zmiany mogą powodować mierzalne negatywne skutki i że w każdym przypadku pojazd jest wciąż zgodny z wymogami; albo
- 6.1.2. zażądać dodatkowego sprawozdania z badania od służby technicznej odpowiedzialnej za przeprowadzanie badań.
- 6.2. Potwierdzenie lub odmowa homologacji z określeniem zmian są przekazywane stronom Porozumienia, stosującym niniejszy regulamin, zgodnie z procedurą określoną w pkt 4.3. powyżej.
- 6.3. Właściwy organ wydający decyzję o rozszerzeniu homologacji przyznaje numer identyfikujący takie rozszerzenie oraz informuje o nim pozostałe strony Porozumienia z 1958 r., stosujące niniejszy regulamin, przy użyciu formularza zgodnego ze wzorem podanym w załączniku II do niniejszego regulaminu.
7. ZGODNOŚĆ PRODUKCJI
- 7.1. Każdy pojazd, na którym umieszczono znak homologacji określony na mocy niniejszego regulaminu, jest zgodny z homologowanym typem pojazdu.

- 7.2. W celu sprawdzenia zgodności określonej w pkt 7.1. powyżej należy wybrać z serii pojazd opatrzone znakiem homologacji wymaganym przez postanowienia niniejszego regulaminu.
- 7.3. Produkcję uznaje się za zgodną z wymogami niniejszego regulaminu, jeśli spełnione są wymogi zawarte w pkt 5. powyżej.
8. SANKCJE ZA NIEZGODNOŚĆ PRODUKCJI
- 8.1. Homologacja typu pojazdu, udzielona na mocy niniejszego regulaminu, może zostać uchylona, jeśli wymogi określone w pkt 7.1. powyżej nie są spełnione albo jeśli pojazd nie spełnia wymogów podczas kontroli określonej w pkt 7. powyżej.
- 8.2. Jeśli strona porozumienia, stosująca niniejszy regulamin, uchyła uprzednio udzieloną przez siebie homologację, niezwłocznie powiadamia ona o tym pozostałe umawiające się strony, stosujące niniejszy regulamin, za pomocą formularza zgodnego ze wzorem podanym w załączniku II niniejszego regulaminu.
9. OSTATECZNE ZAPRZESTANIE PRODUKCJI
- Jeśli posiadacz homologacji całkowicie zaprzestaje produkcji pojazdu typu zgodnie z przepisami niniejszego regulaminu, informuje o tym organ, który udzielił homologacji. Po otrzymaniu właściwego powiadomienia organ informuje o nim pozostałe umawiające się strony porozumienia, stosujące niniejszy regulamin za pomocą formularza zgodnego ze wzorem podanym w załączniku II do niniejszego regulaminu.
10. NAZWY I ADRESY SŁUŻB TECHNICZNYCH ODPOWIEDZIALNYCH ZA PRZEPROWADZANIE BADAŃ HOMOLOGACYJNYCH ORAZ JEDNOSTEK ADMINISTRACYJNYCH
- Strony porozumienia, stosujące niniejszy regulamin, przekazują Sekretariatowi Organizacji Narodów Zjednoczonych nazwy i adresy służb technicznych odpowiedzialnych za przeprowadzanie badań homologacyjnych oraz jednostek administracyjnych udzielających homologacji oraz przyjmujących formularze poświadczające udzielenie, odmowę lub uchylenie homologacji, wystawione w innych krajach.
-

ZAŁĄCZNIK I

Określanie strefy uderzenia głową

1. Strefa uderzenia głową obejmuje wszystkie nieprzeszkłone powierzchnie wnętrza pojazdu mogące statycznie zetknąć się z kulistym modelem głowy o średnicy 165 mm stanowiącym część urządzenia pomiarowego, którego wymiar liczony od punktu stawu biodrowego do szczytu głowy jest regulowany w sposób płynny w granicach 736–840 mm.
2. W celu określenia strefy, o której mowa powyżej, należy zastosować następującą metodę lub jej odpowiednik graficzny:
 - 2.1. Punkt przegubowego połączenia urządzenia pomiarowego, dla każdej pozycji siedzącej przewidzianej przez producenta, położony jest następująco:
 - 2.1.1. W przypadku siedzeń o regulowanej odległości:
 - 2.1.1.1. w punkcie H (patrz załącznik V) i
 - 2.1.1.2. w punkcie położonym poziomo w odległości 127 mm z przodu punktu H i na wysokości wynikającej ze zmiany wysokości punktu H odpowiadającej przemieszczeniu do przodu o 127 mm lub do góry o 19 mm (patrz załącznik X, wyjaśnienia do pkt 2.1.1.2. załącznika I);
 - 2.1.2. W przypadku siedzeń o nieregulowanej odległości:
 - 2.1.2.1. w punkcie H danego siedzenia.
 - 2.2. Wszystkie punkty styku położone z przodu punktu H, które można zmierzyć urządzeniem pomiarowym wewnątrz pojazdu, są określane dla każdego wymiaru od punktu przegubowego połączenia do szczytu głowy (patrz załącznik X, wyjaśnienia do pkt 2.2. załącznika I).
 - 2.2.1. W przypadku, w którym głowa, przy ramieniu ustawionym na minimalną długość, przekracza granicę przedniego siedzenia z tylnego punktu H, podczas tej operacji nie ma żadnego punktu styku.
 - 2.3. Przy położeniu pionowym urządzenia badawczego określa się możliwe punkty styku, obracając urządzenie pomiarowe do przodu i w dół, zakreślając wszystkie łuki w płaszczyznach pionowych, do 90° po obu stronach pionowej wzdłużnej płaszczyzny pojazdu, przechodzącej przez punkt H.
 - 2.3.1. Przy określaniu punktów styku długość ramienia urządzenia pomiarowego nie jest zmieniana podczas żadnego z ruchów. Każdy ruch jest rozpoczynany z położenia pionowego.
3. „Punkty styku” to punkty zetknięcia się głowy urządzenia z elementem wnętrza pojazdu. Maksymalny ruch w dół to ruch w dół kończący się przy położeniu głowy stycznym do płaszczyzny poziomej leżącej 25,4 mm nad punktem H.

ZAŁĄCZNIK II

KOMUNIKAT

(maksymalny format: A4 – 210 × 297 mm)

wydane przez: nazwa służby administracyjnej:

.....

dotyczy: ⁽²⁾ UDZIELENIA HOMOLOGACJI
 ROZSZERZENIA HOMOLOGACJI
 ODMOWY HOMOLOGACJI
 COFNIĘCIA HOMOLOGACJI
 OSTATECZNEGO ZAPRZESTANIA PRODUKCJI

typu pojazdu w odniesieniu do wyposażenia wnętrza, na mocy regulaminu nr 21.

Nr homologacji Nr rozszerzenia

1. Nazwa handlowa lub marka pojazdu
2. Typ pojazdu
3. Nazwa i adres producenta
4. Nazwa i adres przedstawiciela producenta, jeśli ma zastosowanie
5. Pojazd zgłoszony do homologacji w dniu
6. Służba techniczna odpowiedzialna za przeprowadzenie badań homologacyjnych
7. Data sprawozdania z badań
8. Numer sprawozdania
9. Uwagi: typ pojazdu (sedan, kombi)
10. Umieszczenie znaku homologacji
11. Udzielenie/odmowa/rozszerzenie/cofnięcie homologacji ⁽²⁾
12. Przyczyny rozszerzenia (jeśli mają zastosowanie)
13. Miejsce
14. Data
15. Podpis

Załącza się do niniejszego powiadomienia listę dokumentów przekazanych służbie administracyjnej, która udzieliła homologacji i udostępnia się ją na żądanie.

⁽¹⁾ Numer identyfikujący kraj, który udzielił/rozszerzył/cofnął homologację lub odmówił jej udzielenia (patrz postanowienia dotyczące homologacji w regulaminie).

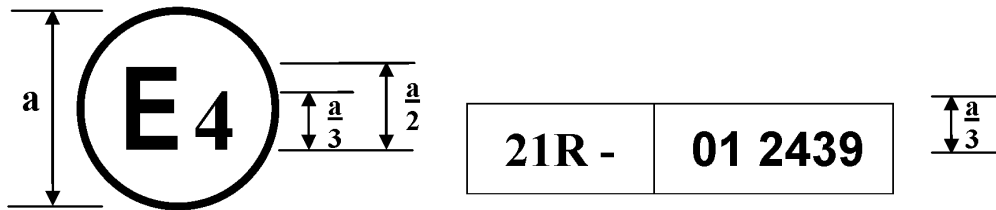
⁽²⁾ Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK III

SPECYFIKACJA ZNAKÓW HOMOLOGACJI

MODEL A

(patrz pkt 4.4. niniejszego regulaminu)

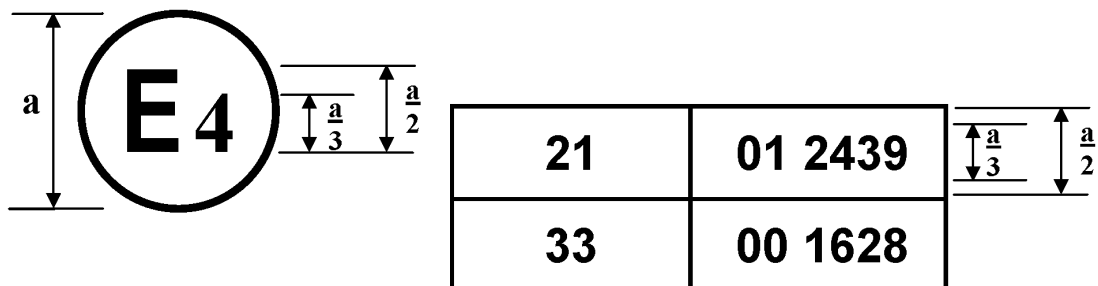

a = min. 8 mm

Powyższy znak homologacji umieszczony na pojeździe oznacza, że dany typ pojazdu został, w odniesieniu do wyposażenia wnętrza, homologowany w Niderlandach (E4) pod numerem 012349. Pierwsze dwie cyfry numeru homologacji wskazują, że homologacji udzielono zgodnie z wymogami zawartymi w regulaminie nr 21, zmienionym poprzez serię zmian 01.

MODEL B

(patrz pkt 4.5. niniejszego regulaminu)

a = min. 8 mm

Powyższy znak homologacji umieszczony na pojeździe oznacza, że dany typ pojazdu został homologowany w Niderlandach (E4), na mocy regulaminów nr 21 i 33 ⁽¹⁾. Pierwsze dwie cyfry numerów homologacji wskazują, że w dniu udzielenia tych homologacji regulamin nr 21 zawierał serię zmian 01, a regulamin nr 33 był wciąż w swojej pierwotnej wersji.

⁽¹⁾ Drugi numer został podany wyłącznie jako przykład.

ZAŁĄCZNIK IV

Procedura badania materiałów rozpraszających energię

1. INSTALACJA, APARATURA BADAWCZA, PROCEDURA

1.1. Instalacja

1.1.1. Część z materiału mogącego rozpraszać energię należy zamontować i poddać badaniu na wspornikowym elemencie konstrukcyjnym, na którym umieszczona jest ona w pojeździe. Badanie najlepiej jest przeprowadzać bezpośrednio na nadwoziu, kiedy jest to możliwe. Element konstrukcyjny lub nadwozie mocuje się solidnie do stanowiska badawczego w taki sposób, aby pod wpływem uderzenia nie doszło do jego przemieszczenia.

1.1.2. Jednakże na prośbę producenta część tę można zamontować do armatury imitującej jej instalację w pojeździe pod warunkiem, że układ składający się z części i armatury w porównaniu z rzeczywistym układem składającym się z części i wspornikowego elementu konstrukcyjny ma taki sam układ geometryczny, nie mniejszą od niego sztywność i nie większą zdolność rozpraszania energii.

1.2. Aparatura badawcza

1.2.1. Składa się z wahadła, którego przegub osadzony jest na łożyskach kulkowych, a masa zredukowana ⁽¹⁾ w środku udaru wynosi 6,8 kg. Dolne zakończenie wahadła stanowi sztywny model głowy o średnicy 165 mm, którego środek pokrywa się ze środkiem udaru wahadła.

1.2.2. Model głowy jest wyposażony w dwa przyspieszoniomierze oraz urządzenie do pomiaru prędkości, wszystkie z nich umożliwiające pomiar wartości w kierunku uderzenia.

1.3. Aparatura rejestrująca

Zastosowana aparatura rejestrująca umożliwia pomiary z następującą dokładnością:

1.3.1. Przyspieszenie:

dokładność = $\pm 5\%$ rzeczywistej wartości

częstotliwość = do 1 000 Hz

czułość poprzeczna => 5 % dolnej wartości skali

1.3.2. Prędkość:

dokładność = $\pm 2,5\%$ wartości rzeczywistej

czułość = 0,5 km/h

1.3.3. Rejestracja czasu:

Przyrządy umożliwiają rejestrację działań w czasie ich trwania oraz dokonywanie odczytów z dokładnością do jednej tysięcznej sekundy.

Początek uderzenia w momencie pierwszego zetknięcia modelu głowy z badaną częścią jest rejestrowany w zapisach używanych do analizy wyników badania.

1.4. Procedura badania (patrz załącznik X, wyjaśnienia do pkt 1.4. załącznika IV).

1.4.1. W każdym punkcie uderzenia o badaną powierzchnię kierunkiem uderzenia jest kierunek wyznaczony przez styczną do toru modelu głowy urządzenia pomiarowego opisanego w załączniku I.

⁽¹⁾ Zredukowana masa „m_r” wahadła związana jest z całkowitą masą „m” wahadła, odległością „a” od środka udaru do osi obrotu i z odległością „l” od środka ciężkości do osi obrotu. Stosunek ten wyrażony jest za pomocą wzoru: $M_r = (m \cdot l) / a$.

- 1.4.1.1. W przypadku badania części, o których mowa w pkt 5.3.4.1. i 5.4.2.2. niniejszego regulaminu, ramię urządzenia pomiarowego jest wydłużane, aż do zetknięcia z daną częścią, do granicznej odległości 1 000 mm od punktu przegubu do szczytu głowy aparatu. Jednak wszelkie łuki i żebra dachu, o których mowa w pkt 5.4.2.2., zetknięcie z którymi nie jest możliwe, podlegają wymogom zawartym w pkt 5.4.2.1. niniejszego regulaminu, z wyjątkiem wymogów odnoszących się do wysokości wystającego elementu.
 - 1.4.2. Kiedy kąt między kierunkiem uderzenia a linią prostopadłą do powierzchni w punkcie uderzenia jest mniejszy lub równy 5° , badanie prowadzi się w taki sposób, aby styczna do toru środka udaru wahadła była zbieżna z kierunkiem uderzenia. Model głowy uderza o badany element z prędkością 24,1 km/h lub, w przypadku elementów zakrywanych przez nienapełnioną poduszkę powietrzną, z prędkością 19,3 km/h. Ta prędkość może zostać uzyskana albo dzięki wyłącznej energii napędu, albo za pomocą dodatkowego urządzenia napędowego.
 - 1.4.3. Kiedy kąt między kierunkiem uderzenia a linią prostopadłą do powierzchni w punkcie uderzenia jest większy niż 5° , badanie można przeprowadzić się w taki sposób, aby styczna do toru środka udaru wahadła była prostopadła do punktu uderzenia. Wartość prędkości badania zmniejsza się wówczas do wartości składowej normalnej prędkości określonej w pkt 1.4.2.
2. WYNIKI
 - 2.1. W próbach prowadzonych według wyżej opisanych procedur opóźnienie modelu głowy nie przekracza jednostajnie 80 g przez ponad 3 milisekundy. Należy przyjąć wartość opóźnienia równą średniej z odczytów dwóch opóźnieniomierzy.
3. RÓWNOWAŻNE PROCEDURY
 - 3.1. Dozwolone są równoważne procedury badania pod warunkiem, że umożliwiają uzyskanie wyników, jakie wymagane są zgodnie z pkt 2. powyżej.
 - 3.2. Osoba stosująca metodę inną niż opisana w pkt 1. ma obowiązek wykazania jej równoważności.
-

ZAŁĄCZNIK V

Procedura określania punktu H i rzeczywistego kąta tułowia dla miejsc siedzących w pojazdach silnikowych

1. CEL
Procedura opisana w niniejszym załączniku stosowana jest w celu określenia położenia punktu H i rzeczywistego kąta tułowia dla jednego lub kilku miejsc siedzących w pojeździe silnikowym oraz w celu sprawdzenia stosunku mierzonych danych do wymogów konstrukcyjnych podanych przez producenta pojazdu ⁽¹⁾.
2. DEFINICJE
Dla celów niniejszego załącznika:
 - 2.1. „Dane odniesienia” oznaczają jedną lub kilka następujących cech miejsca siedzącego:
 - 2.1.1. punkt H, punkt R oraz ich wzajemny stosunek;
 - 2.1.2. rzeczywisty kąt tułowia, konstrukcyjny kąt tułowia oraz ich wzajemny stosunek.
 - 2.2. „Maszyna trójwymiarowa punktu H” (maszyna 3-D H) oznacza urządzenie używane do określania punktów H i rzeczywistych kątów tułowia. To urządzenie jest opisane w dodatku 1 do niniejszego załącznika.
 - 2.3. „Punkt H” oznacza obrotowy środek tułowia i uda maszyny 3-D H, która została zainstalowana na siedzeniu pojazdu zgodnie z pkt 4. poniżej. Punkt H znajduje się pośrodku linii środkowej urządzenia, która leży między pomiarowymi gałkami punktu H po obu stronach maszyny 3-D H. Teoretycznie punkt H odpowiada punktowi R (patrz tolerancje określone w pkt 3.2.2. poniżej). Określony zgodnie z procedurą opisaną w pkt 4. punkt H uważany jest za stały w stosunku do konstrukcji poduszki siedzenia i przesuwa się z nią, jeżeli siedzenie jest regulowane.
 - 2.4. „Punkt R” lub „punkt odniesienia miejsca siedzącego” oznacza punkt konstrukcyjny określony przez producenta pojazdu dla każdego miejsca siedzącego i ustanowiony w odniesieniu do trójwymiarowego układu odniesienia.
 - 2.5. „Linia tułowia” oznacza środkową linię sondy maszyny 3-D H, przy czym sonda ma całkowicie tylne położenie.
 - 2.6. „Rzeczywisty kąt tułowia” oznacza kąt zmierzony między pionową linią przechodzącą przez punkt H i linię tułowia z użyciem kwadrantu kąta pleców na maszynie 3-D H. Teoretycznie rzeczywisty kąt tułowia odpowiada konstrukcyjnemu kątowi tułowia (patrz tolerancje określone w pkt 3.2.2. poniżej).
 - 2.7. „Konstrukcyjny kąt tułowia” oznacza kąt zmierzony między pionową linią przechodzącą przez punkt R i linię tułowia w położeniu, który odpowiada konstrukcyjnej pozycji oparcia siedzenia określonej przez producenta pojazdu.
 - 2.8. „Środkowa płaszczyzna osoby zajmującej siedzenie” (C/LO) oznacza środkową płaszczyznę maszyny 3-D H umieszczonej na każdym konstrukcyjnym miejscu siedzącym; przedstawia ją współrzędna punktu H na osi Y. Dla oddzielnych siedzeń płaszczyzna środkowa siedzenia zbiega się z płaszczyzną środkową osoby zajmującej siedzenie. Dla pozostałych siedzeń płaszczyzna środkowa osoby zajmującej siedzenie określona jest przez producenta.
 - 2.9. „Trójwymiarowy układ odniesienia” oznacza układ opisany w dodatku 2 do niniejszego załącznika.
 - 2.10. „Znaki odniesienia” są fizycznymi punktami (otworami, powierzchniami, znakami lub wcięciami) na nadwoziu pojazdu zdefiniowanymi przez producenta.
 - 2.11. „Położenie pomiarowe pojazdu” oznacza pozycję pojazdu zgodną ze współrzędnymi znaków odniesienia w trójwymiarowym układzie odniesienia.

⁽¹⁾ W każdym miejscu siedzącym innym niż przednie siedzenia, gdy punkt H nie może być określony przy użyciu „maszyny trójwymiarowej punktu H” lub procedur, jako odniesienie może posłużyć, zależnie od uznania właściwego organu, wskazany przez producenta punkt R.

3. WYMOGI
 - 3.1. Przedstawienie danych

W przypadku każdego miejsca siedzącego, dla którego są wymagane dane odniesienia w celu pokazania zgodności z przepisami niniejszego regulaminu, wszystkie lub odpowiedni wybór poniższych danych przedstawia się w formie wskazanej w dodatku 3 do niniejszego załącznika:

 - 3.1.1. współrzędne punktu R w odniesieniu do trójwymiarowego układu odniesienia;
 - 3.1.2. konstrukcyjny kąt tułowia;
 - 3.1.3. wszystkie wskazówki konieczne do ustawienia siedzenia (jeżeli jest regulowane) w pozycji pomiarowej określonej poniżej w pkt 4.3. poniżej.
 - 3.2. Wzajemny stosunek między zmierzonymi danymi i specyfikacjami konstrukcyjnymi
 - 3.2.1. Współrzędne punktu H i wartość rzeczywistego kąta tułowia otrzymane podczas zastosowania procedury opisanej w pkt 4. poniżej porównuje się, odpowiednio, ze współrzędnymi punktu R oraz wartością konstrukcyjnego kąta tułowia, wskazanymi przez producenta pojazdu.
 - 3.2.2. Względne pozycje punktu R i punktu H oraz wzajemny stosunek między konstrukcyjnym kątem tułowia i rzeczywistym kątem tułowia uważa się za zadowalające dla badanego miejsca siedzącego, jeżeli punkt H, określony przez swoje współrzędne, leży w obrębie kwadratu o długości boku 50 mm, a przekątne poziomych i pionowych boków kwadratu przecinają się w punkcie R oraz, jeżeli rzeczywisty kąt tułowia znajduje się w zakresie 5° konstrukcyjnego kąta tułowia.
 - 3.2.3. Jeżeli te warunki są spełnione, punkt R i konstrukcyjny kąt tułowia stosowane są w celu wykazania zgodności z przepisami niniejszego regulaminu.
 - 3.2.4. Jeżeli punkt H lub rzeczywisty kąt tułowia nie spełniają wymogów pkt 3.2.2. powyżej, punkt H i rzeczywisty kąt tułowia określone są jeszcze dwukrotnie (w sumie trzy razy). Jeżeli wyniki dwóch spośród tych trzech badań spełniają wymogi, stosuje się przepisy pkt 3.2.3. powyżej.
 - 3.2.5. Jeżeli co najmniej dwa spośród trzech wyników operacji opisanych w pkt 3.2.4. powyżej nie spełniają wymogów pkt 3.2.2. powyżej lub jeżeli nie jest możliwe sprawdzenie, ponieważ producent pojazdu nie podał informacji dotyczących położenia punktu R lub dotyczących konstrukcyjnego kąta tułowia, środek masy trzech zmierzonych punktów lub średnia z trzech zmierzonych kątów używana jest oraz uważana za mającą zastosowanie we wszystkich przypadkach, gdy punkt R lub konstrukcyjny kąt tułowia są wspomniane w niniejszym regulaminie.
4. PROCEDURA OKREŚLANIA PUNKTU H ORAZ RZECZYWISTEGO KĄTA TUŁOWIA (patrz załącznik X, wyjaśnienia do pkt 4. załącznika V)
 - 4.1. Pojazd jest wstępnie przygotowany według uznania producenta, w temperaturze $20^\circ\text{C} \pm 10^\circ\text{C}$ w celu zapewnienia, że materiał siedzeń osiągnął temperaturę pokojową. Jeżeli siedzenie, które ma zostać zbadane, nie było jeszcze użytkowane, osoba lub urządzenie o masie 70–80 kg powinno na nim dwukrotnie usiąść na jedną minutę, aby nagiąć poduszkę i oparcie. Na wniosek producenta wszystkie zespoły siedzenia pozostaną nieobciążone przez minimalny czas 30 minut poprzedzający umieszczenie maszyny 3-D H.
 - 4.2. Pojazd znajduje się w położeniu pomiarowym określonym w pkt 2.11. powyżej.
 - 4.3. Siedzenie, jeżeli jest regulowane, należy ustawić najpierw w najbardziej tylnej normalnej pozycji kierowania lub jazdy zgodnie ze wskazaniem producenta pojazdu, wyłączenie z uwzględnieniem wzdłużnej regulacji siedzenia, wyłączając przesuw siedzenia wykorzystywany do celów innych niż normalna pozycja kierowania lub jazdy. Jeżeli dostępne są sposoby regulacji siedzenia (pionowe, kątowe, oparcia itd.), jest ono ustawiane w pozycji określonej przez producenta pojazdu. W przypadku siedzeń amortyzowanych pionowa pozycja jest sztywno zamocowana, odpowiednio do normalnej pozycji kierowania wskazanej przez producenta.

- 4.4. Obszar położenia miejsca siedzącego, z którym ma styczność maszyna 3-D H, pokryty jest muślinem bawełnianym o wystarczających rozmiarach i właściwej teksturze, opisanym jako gładka tkanina bawełniana o 18,9 nitki na 1 cm i o gramaturze 0,228 kg/m² lub jako dzianina albo włóknina o równoważnych właściwościach. Jeżeli badanie przeprowadzane jest na siedzeniu na zewnątrz pojazdu, podłoga, na której znajduje się siedzenie, ma takie same zasadnicze parametry ⁽¹⁾ jak podłoga pojazdu, w którym umieszczane jest siedzenie.
- 4.5. Umieścić siedzenie i zespół plecowy maszyny 3-D H na siedzeniu tak, aby środkowa płaszczyzna osoby zajmującej siedzenie (C/LO) stykała się z płaszczyzną środkową maszyny 3-D H. Na wniosek producenta maszyna 3-D H może być przesunięta ku środkowi w odniesieniu do C/LO, jeżeli maszyna 3-D H znajduje się tak daleko na zewnątrz, że krawędź siedzenia nie pozwoli na wypoziomowanie maszyny 3-D H.
- 4.6. Zamocować zespoły stóp i dolnych nóg do miednicy siedzenia albo oddzielnie, albo z wykorzystaniem zespołu pręta T i dolnej nogi. Linia przechodząca przez pomiarowe gałki punktu H jest równoległa do podłoża oraz prostopadła do wzdłużnej płaszczyzny symetrii siedzenia.
- 4.7. Wyregulować w następujący sposób położenie stóp i nóg maszyny 3-D H:
- 4.7.1. Wyznaczone miejsce siedzące: kierowcy oraz pasażera z przodu od zewnątrz
- 4.7.1.1. Zespoły stóp i nóg przesuwa się do przodu w taki sposób, aby stopy przybrały naturalną pozycję na podłodze, w razie konieczności między pedałami roboczymi. Lewa stopa położona jest, jeśli to możliwe, w przybliżeniu, w takiej samej odległości na lewo od płaszczyzny środkowej maszyny 3-D H co prawa stopa na prawo. Poziomica alkoholowa sprawdzająca poprzeczne położenie maszyny 3-D H ustawiana jest poziomo, w razie konieczności za pomocą regulacji miednicy siedzenia lub za pomocą regulacji zespołów nogi i stopy w kierunku do tyłu. Linia przechodząca przez pomiarowe gałki punktu H utrzymywana jest prostopadle w stosunku do wzdłużnej płaszczyzny symetrii siedzenia.
- 4.7.1.2. Jeżeli lewa noga nie może być utrzymana równoległe do prawej oraz lewa stopa nie może być podparta konstrukcją, należy przesunąć lewą stopę, aż do uzyskania podparcia. Pomiarowe gałki utrzymywane są w linii prostej.
- 4.7.2. Wyznaczone miejsce siedzące: zewnętrzne tylne
- Dla tylnych siedzeń lub siedzeń dodatkowych nogi są usytuowane zgodnie z opisem producenta. Jeżeli stopy spoczywają na częściach podłogi, które znajdują się na różnych poziomach, stopa która pierwsza styka się z przednim siedzeniem służy za punkt odniesienia, a druga stopa jest tak ustawiona, aby poziomica alkoholowa oddająca poprzeczną orientację siedzenia urządzenia wskazywała położenie poziome.
- 4.7.3. Pozostałe wyznaczone miejsca siedzące:
- Stosuje się ogólną procedurę opisaną w pkt 4.7.1. powyżej z tym wyjątkiem, że stopy umieszczane są zgodnie z opisem producenta pojazdu.
- 4.8. Nałożyć obciążniki dolnej nogi i uda oraz wypoziomować maszynę 3-D H.
- 4.9. Przechylić do przodu miednicę pleców do zatrzymania i odciągnąć maszynę 3-D H od oparcia siedzenia przy użyciu pręta T. Usytuować maszynę 3-D H na siedzeniu za pomocą jednej z następujących metod:
- 4.9.1. Jeżeli maszyna 3-D H ma tendencję do zsuwania się ku tyłowi, stosuje się następującą procedurę. Pozwala się, aby maszyna 3-D H zsunęła się ku tyłowi, aż do momentu, gdy nie jest dłużej wymagane przednie równoległe obciążenie powstrzymujące pręta T, tj. do chwili styku miednicy siedzenia z oparciem siedzenia. W razie konieczności ustawia się dolną nogę.
- 4.9.2. Jeżeli maszyna 3-D H nie ma tendencji do zsuwania się ku tyłowi, stosuje się następującą procedurę. Należy zsunąć maszynę 3-D H ku tyłowi, stosując wsteczne poziome obciążenie pręta T do chwili styku miednicy siedzenia z oparciem siedzenia (patrz rysunek 2 w dodatku 1 do niniejszego załącznika).

⁽¹⁾ Kąt nachylenia, różnica wysokości z mocowaniem siedzenia, tekstura powierzchni itp.

- 4.10. Zastosować obciążenie $100\text{ N} \pm 10\text{ N}$ na zespół oparcia i miednicy maszyny 3-D H na przecięciu kwadrantu kąta biodra i obsady pręta T. Kierunek stosowanego obciążenia utrzymywany jest wzdłuż linii przechodzącej przez wspomniane przecięcie do punktu znajdującego się bezpośrednio nad obsadą pręta uda (patrz rysunek 2 w dodatku 1 do niniejszego załącznika). Następnie ostrożnie umieszcza się z powrotem miednicę pleców na oparciu siedzenia. Pozostałą część procedury przeprowadza się z ostrożnością w celu zapobieżenia zsunięcia się do przodu maszyny 3-D H.
- 4.11. Zamocować prawe i lewe obciążniki pośladków oraz, alternatywnie, osiem obciążników tułowia maszyny 3-D H. Utrzymywać poziom maszyny 3-D H.
- 4.12. Nachylić miednicę pleców do przodu, aby zwolnić nacisk na oparcie siedzenia. Kołysać maszynę 3-D H z boku na bok w granicach 10° kątowych (5° na każdy bok pionowej płaszczyzny środkowej) przez 3 pełne cykle, aby wyzwoić wszelkie zakumulowane tarcie między maszyną 3-D H i siedzeniem.
- Podczas czynności kołysania pręt T maszyny 3-D H może mieć tendencję do odchylenia się od określonego poziomego i pionowego ustawienia. Pręt T musi być wówczas utwierdzony przez zastosowanie odpowiedniego poprzecznego obciążenia podczas ruchu kołysania. W czasie utrzymywania pręta T oraz kołysania maszyny 3-D H należy zachować ostrożność w celu zapewnienia, że nie są stosowane żadne przypadkowe zewnętrzne obciążenia w kierunku pionowym albo do przodu i do tyłu.
- Stopy maszyny 3-D H mają nie być przytwierdzone lub przytrzymywane podczas tej czynności. Jeżeli stopy zmieniają położenie, należy pozwolić im pozostać chwilowo w tej pozycji.
- Ostrożnie przyciągnąć miednicę pleców do oparcia siedzenia i sprawdzić czy dwie poziomice alkoholowe znajdują się w pozycji zerowej. Jeżeli nastąpiło przesunięcie stóp podczas czynności kołysania maszyny 3-D H, muszą zostać one ustawione na nowo w następujący sposób:
- Naprzemiennie podnosić każdą stopę z podłogi do minimalnej koniecznej wysokości, aż nie będzie żadnego dodatkowego ruchu stóp. Podczas tego podnoszenia stopy muszą swobodnie się obracać, nie będzie też stosowane żadne dodatkowe obciążenie postępowe lub boczne. Gdy każda stopa zostaje umieszczona z powrotem w pozycji dolnej, pięta ma być w styczności z konstrukcją w tym celu zaprojektowaną.
- Sprawdzić poprzeczną poziomice alkoholową, czy znajduje się w pozycji zerowej; w razie konieczności zastosować poprzeczne obciążenie, wystarczające dla wypoziomowania miednicy siedzenia maszyny 3-D H na siedzeniu, u szczytu jej miednicy pleców.
- 4.13. Przytrzymać pręt T, aby zapobiec zsuwaniu się ku przodowi maszyny 3-D H na poduszce siedzenia i postępować w następujący sposób:
- przyciągnąć miednicę pleców do oparcia siedzenia;
 - naprzemiennie przykładać i zwalniać poziome wsteczne obciążenie, nie przekraczając 25 N , w stosunku do pręta kąta pleców na wysokości w przybliżeniu środka obciążników tułowia do chwili wskazania przez kwadrant kąta biodra osiągnięcia stabilnej pozycji po zwolnieniu obciążenia. Należy zachować ostrożność w celu zapewnienia, że nie są stosowane żadne zewnętrzne obciążenia poprzeczne lub skierowane w dół na maszynę 3-D H. Jeżeli są niezbędne inne regulacje maszyny 3-D H, należy obrócić miednicę pleców do przodu, wyrównać i powtórzyć procedurę opisaną w pkt 4.12.
- 4.14. Wykonać wszystkie pomiary:
- 4.14.1. Współrzędne punktu H mierzone są w odniesieniu do trójwymiarowego układu odniesienia.
 - 4.14.2. Rzeczywisty kąt tułowia odczytywany jest przy kwadrancie kąta pleców maszyny 3-D H z sondą znajdującą się w całkowicie tylnym położeniu.
- 4.15. Jeżeli pożądane jest ponowne przeprowadzenie procesu instalacji maszyny 3-D H, zespół siedzenia pozostaje nieobciążony przez co najmniej 30 minut przed ponownym zainstalowaniem. Maszyna 3-D H nie pozostaje pod obciążeniem na zespole siedzenia dłużej niż jest to wymagane do przeprowadzenia badania.
- 4.16. Jeżeli siedzenia w tym samym rzędzie można uznać za podobne (kanapa, siedzenia jednakowe, itp.) tylko jeden punkt H oraz jeden „rzeczywisty kąt tułowia” określone są dla każdego rzędu siedzeń, a opisana w dodatku 1 do niniejszego załącznika maszyna 3-D H jest sadowiona na miejscu uważanym za reprezentatywne dla rzędu. Tym miejscem jest:
- 4.16.1. miejsce kierowcy w przypadku przedniego rzędu;
 - 4.16.2. siedzenie zewnętrzne w przypadku tylnego rzędu lub rzędów.

Dodatek 1

Opis trójwymiarowej maszyny punktu H⁽¹⁾

(maszyna 3-D H)

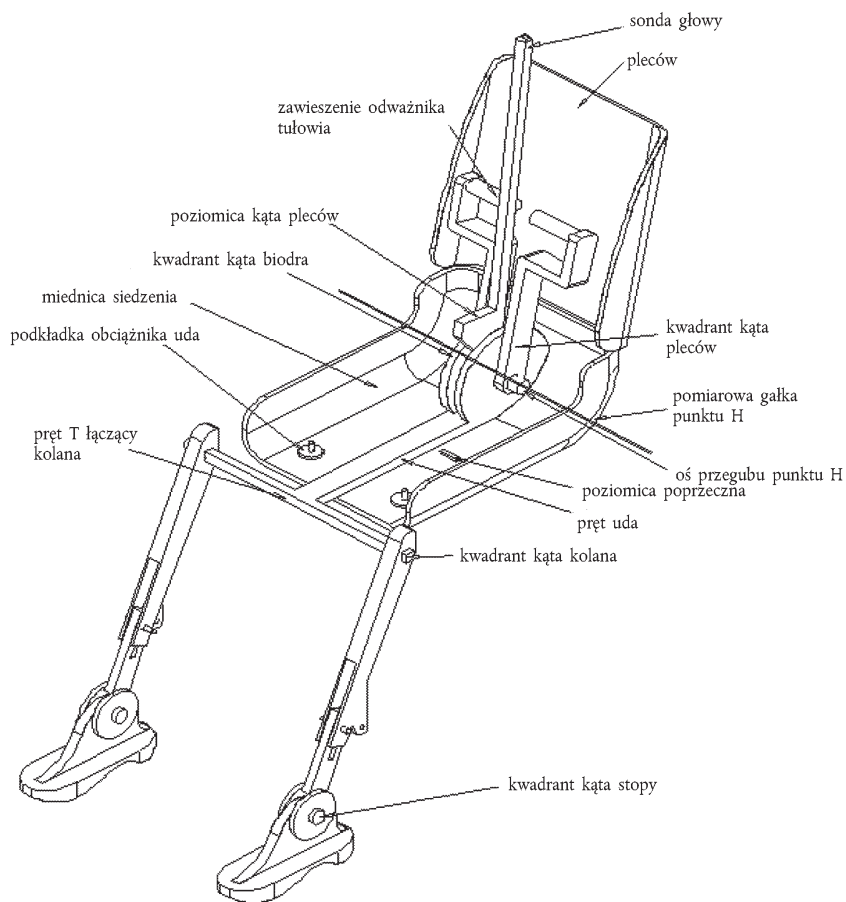
1. Miednice oparcia i siedzenia

Miednice oparcia i siedzenia zbudowane są ze wzmocnionego tworzywa sztucznego i metalu. Naśladują one tułów i uda człowieka i są mechanicznie umocowane zawiasowo w punkcie H. Kwadrant zamocowany jest do sondy zawiasowo w punkcie H w celu zmierzenia rzeczywistego kąta tułowia. Regulowany pręt ud, przyłączony do zestawu miednicy, ustala linię środkową uda i służy jako linia podstawowa dla kwadranta kąta biodra.

2. Elementy składowe ciała i nóg

Odcinki dolnej nogi połączone są z zestawem miednicy siedzenia za pomocą pręta T łączącego kolana, który jest poprzecznym przedłużeniem regulowanego pręta uda. Kwadranty włączone są w odcinki dolnej nogi, aby zmierzyć kąty kolana. Zespoły buta i stopy są wyskalowane, w celu zmierzenia kąta stopy. Dwie poziomiczki alkoholowe ustalają położenie urządzenia w przestrzeni. Obciążniki elementów składowych ciała są umieszczane w odpowiednich środkach ciężkości, aby zagwarantować nacisk siedzenia równoważny osobie płci męskiej o masie 76 kg. Wszystkie połączenia maszyny 3-D H należy sprawdzić, czy poruszają się swobodnie bez zauważalnego tarcia.

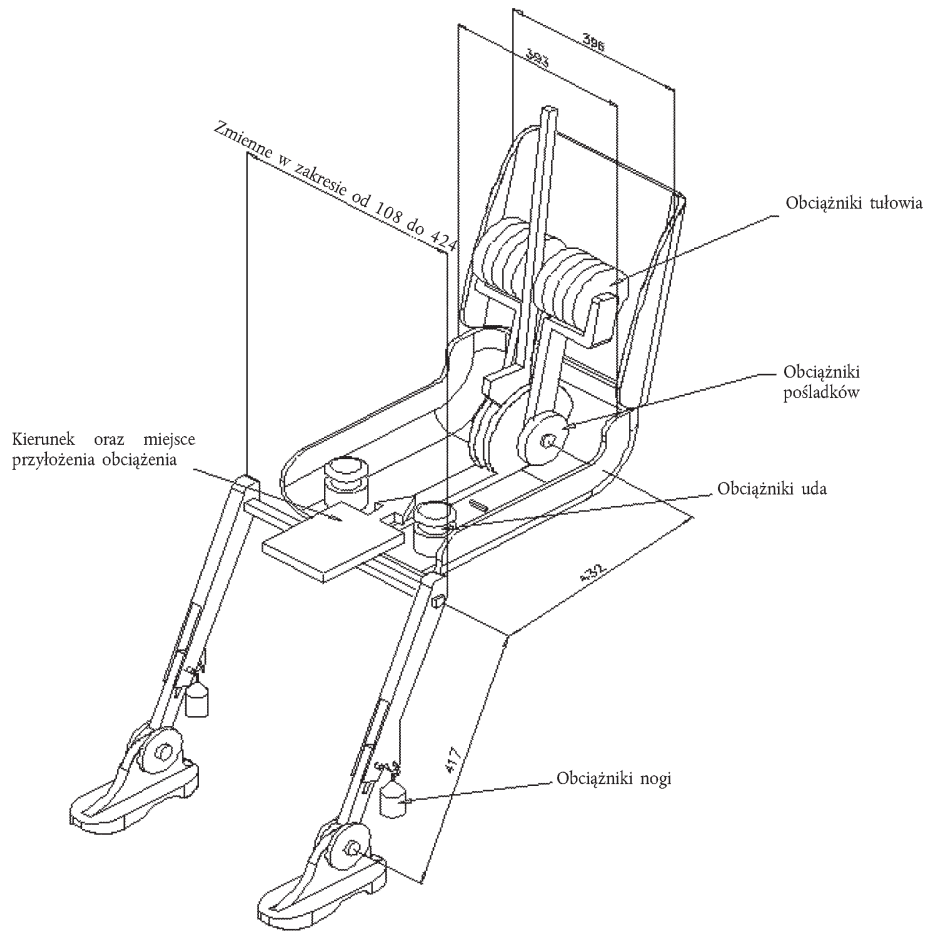
Rysunek 1

Określenie elementów składowych maszyny 3-D H

⁽¹⁾ W sprawie szczegółów dotyczących budowy maszyny 3-D H należy się zwrócić do Society of Automotive Engineers (SAE), Commonwealth Drive 400, Warrendale, Pennsylvania 15096, Stany Zjednoczone Ameryki Północnej. Maszyna odpowiada urządzeniu opisanemu w normie ISO 6549-1980.

Rysunek 2

Wymiary elementów składowych maszyny 3-D H oraz rozłożenie obciążenia

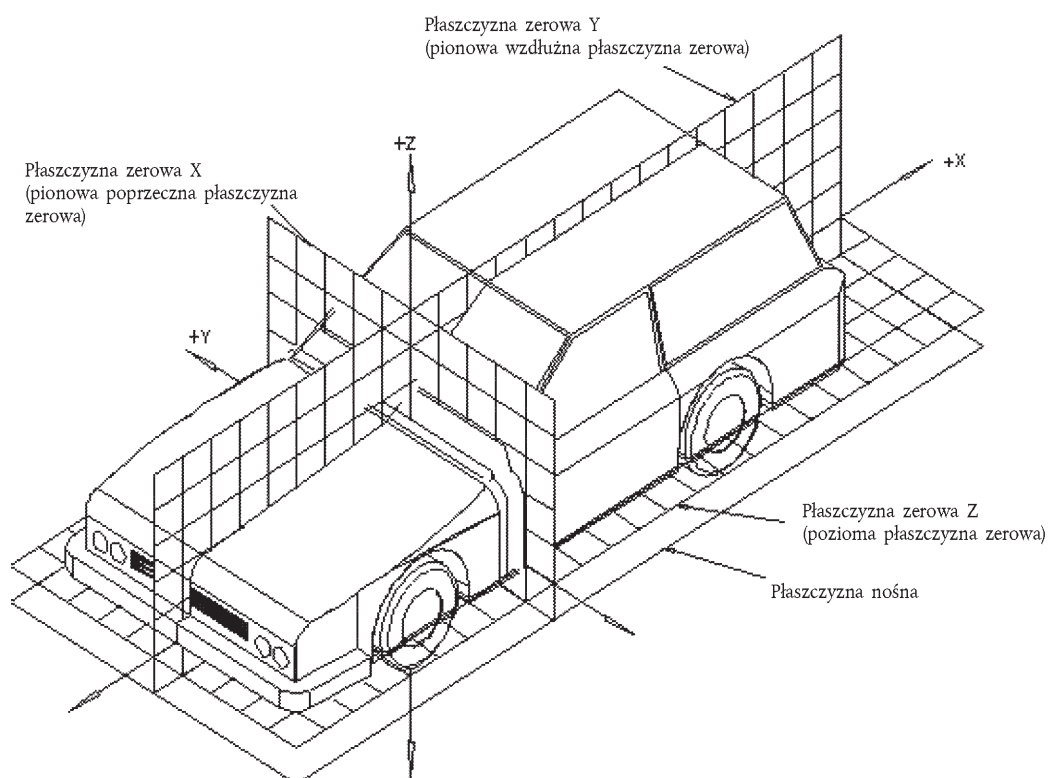

Dodatek 2

Trójwymiarowy układ odniesienia

1. Trójwymiarowy układ odniesienia określony jest przez trzy ortogonalne płaszczyzny ustalone przez producenta pojazdu (patrz rysunek)⁽¹⁾.
2. Położenie pomiarowe pojazdu ustalone jest poprzez usytuowanie pojazdu na powierzchni nośnej, w taki sposób, aby współrzędne znaków odniesienia odpowiadały wartościom wskazanym przez producenta.
3. Współrzędne punktu R i punktu H ustalone są w stosunku do znaków odniesienia określonych przez producenta pojazdu.

Rysunek

Trójwymiarowy układ odniesienia

⁽¹⁾ Układ odniesienia odpowiada normie ISO 4130 z 1978 r.

Dodatek 3

Dane odniesienia dotyczące miejsc siedzących

1. **Kodowanie danych odniesienia**

Dane odniesienia wymienione są kolejno dla każdego miejsca siedzącego. Miejsca siedzące identyfikowane są kodem dwucyfrowym. Pierwsza wartość jest cyfrą arabską i określa rząd siedzeń, licząc od przodu do tyłu pojazdu. Druga wartość jest dużą literą, która określa położenie miejsca siedzącego w rzędzie, patrząc w kierunku ruchu pojazdu. Stosowane są następujące litery:

L = lewe,

C = środkowe,

R = prawe.

2. **Opis położenia pomiarowego pojazdu:**

2.1. Współrzędne znaków odniesienia

X

Y

Z

3. **Wykaz danych odniesienia:**

3.1. Miejsce siedzące:

3.1.1. Współrzędne punktu R:

X

Y

Z

3.1.2. Konstrukcyjny kąt tułowia:

3.1.3. Wymogi dla regulacji siedzenia (!):

poziomej:

pionowej:

kątowej:

kąta tułowia:

Uwaga: Wykaz danych odniesienia dla dalszych miejsc siedzących przedstawiono według pkt 3.2., 3.3. itp.

(!) Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK VI

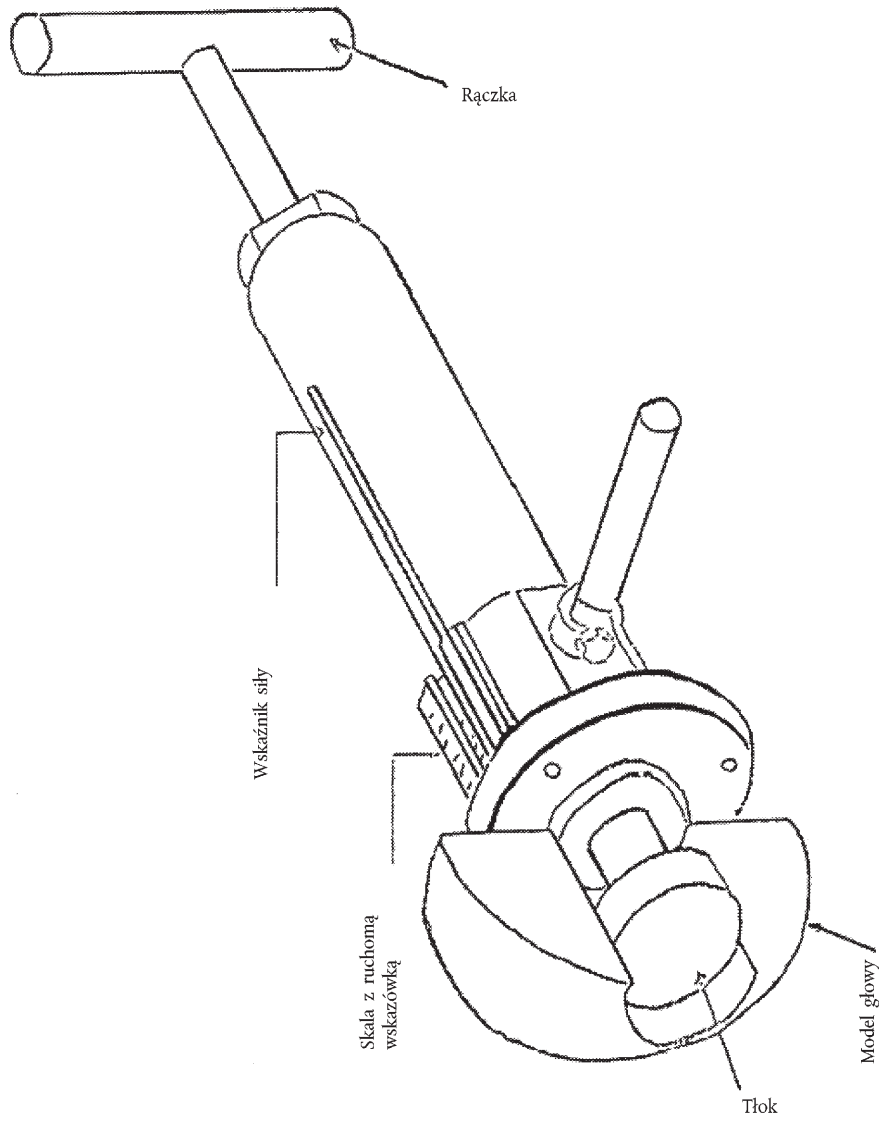
Metoda pomiaru występów

1. Aby ustalić występ podłużnego elementu w stosunku do tablicy, na której jest on zamontowany, kulę o średnicy 165 mm przesuwa się stycznie do tablicy i do badanej części, utrzymując kontakt z nimi, zaczynając od początkowej pozycji zetknięcia z badaną częścią. Wartość występu jest największą ze wszystkich możliwych wartości zmiennej „y” mierzonej od środka kuli w kierunku prostopadłym do tablicy i zmiennej „x” mierzonej od środka kuli kierunku prostopadłym do tablicy.
- 1.1. Jeśli tablice, części, itd., pokryte są materiałami o twardości A według Shore'a poniżej 50, opisaną wyżej metodę pomiaru występów można stosuje się dopiero po usunięciu tych materiałów.
2. Występy przycisków, uchwytów, itd., położonych w strefie odniesienia, mierzy się przy zastosowaniu opisanego poniżej urządzenia i procedury badawczej:
 - 2.1. Urządzenie
 - 2.1.1. Urządzeniem do pomiaru występu jest półkolisty model głowy o średnicy 165 mm, w którym znajduje się przesuwny tłok o średnicy 50 mm.
 - 2.1.2. Położenia względem siebie płaskiej powierzchni przedniej tłoka i brzegu modelu głowy przenosi się na skalę, gdzie ruchomą wskazówkę zatrzymuje się w położeniu odpowiadającym maksymalnemu pomiarowi wykonanemu w chwili, gdy urządzenie jest odsunięte od badanego przedmiotu. Zakres pomiaru musi wynosić co najmniej 30 mm. Podziałka skali musi być półmilimetrowa, aby umożliwić pokazywanie wielkości badanych występów.
 - 2.1.3. Metoda skalowania:
 - 2.1.3.1. Umieścić urządzenie na płaskiej powierzchni w taki sposób, aby oś urządzenia była do niej prostopadła. Kiedy płaska strona tłoka zetknie się z powierzchnią, wyzerować skalę.
 - 2.1.3.2. Między płaską powierzchnią tłoka i powierzchnią oporową wsunąć 10 mm rozpórkę; sprawdzić, czy ruchoma wskazówka pokazuje tę wartość.
 - 2.1.4. Model urządzenia do pomiaru występów przedstawiono na rysunku w dodatku do niniejszego załącznika.
 - 2.2. Procedura badania
 - 2.2.1. Odsunąć tłok, tworząc zagłębienie w modelu głowy i przesunąć ruchomą wskazówkę do zetknięcia z tłokiem.
 - 2.2.2. Przyłożyć urządzenie do mierzonego występu w taki sposób, aby model głowy zetknął się z maksymalną powierzchnią otaczającego materiału z siłą nie większą niż 2 daN.
 - 2.2.3. Tłok przesunąć do przodu, aż zetknie się z mierzonym występow. Odczytać na skali wielkość występu.
 - 2.2.4. Ustawić model głowy tak, aby otrzymać maksymalną wielkość występu. Zmierzyć wielkość występu.
 - 2.2.5. Jeśli dwa lub więcej urządzeń sterujących leży tak blisko siebie, że tłok albo model głowy mogą ich dotykać równocześnie, należy postępować w następujący sposób:
 - 2.2.5.1. Kilka urządzeń sterujących, które mogą jednocześnie znaleźć się w zagłębieniu modelu, głowy traktuje się jak jeden występ;
 - 2.2.5.2. Jeśli normalny przebieg badania jest niemożliwy z powodu zetknięcia innych urządzeń sterujących z modelem głowy, urządzenia te należy usunąć i badanie przeprowadzić bez nich. Następnie można je zainstalować ponownie i kolejno badać, usuwając ewentualnie inne urządzenia dla ułatwienia operacji.

Dodatek

Rysunek

Urządzenie do pomiaru występów

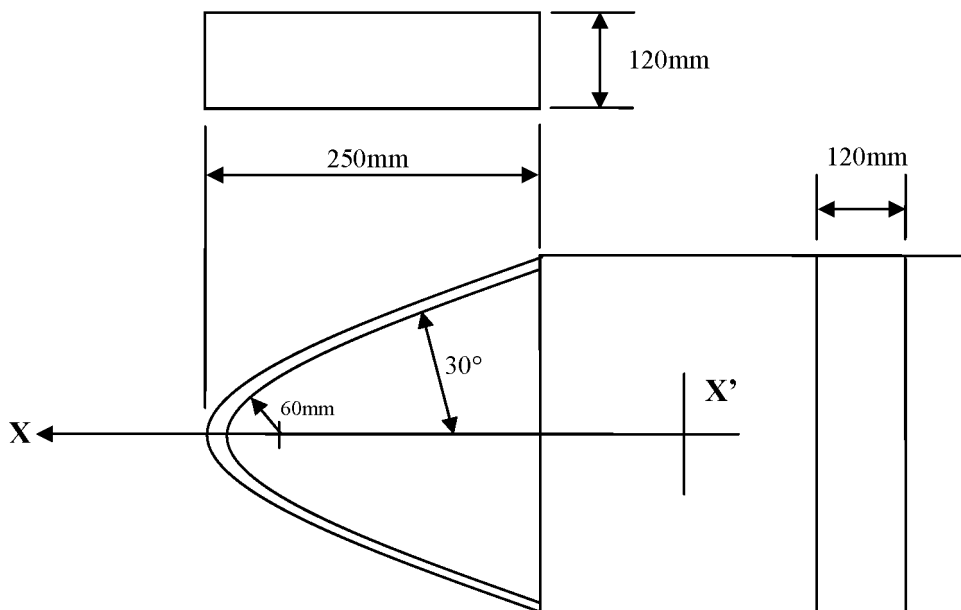
ZAŁĄCZNIK VII

Urządzenie i procedura stosowania pkt 5.2.1. niniejszego regulaminu

Uznaje się, że siedzący może zetknąć się kolanami z tymi częściami (przyciski, uchwyty itp.), z którymi może się zetknąć urządzenie opisane poniżej zgodnie z poniższą procedurą. Zainstalowane są urządzenia sterujące uruchamiane za pomocą stóp (pedały).

1. **Urządzenie**

1.1 Schemat urządzenia

2. **Procedura**

Urządzenie może zostać umieszczone w dowolnej pozycji pod tablicą rozdzielczą, tak aby:

- 2.1 płaszczyzna XX' była równoległa do średniej płaszczyzny podłużnej pojazdu;
- 2.2 oś X mogła obracać się powyżej i poniżej poziomej z odchyleniem do 30°.
3. Podczas przeprowadzania powyższego badania wszelkie materiały o twardości A według Shore'a poniżej 50 są usunięte.

ZAŁĄCZNIK VIII

Określanie dynamicznie określonej strefy uderzenia głową

1. Określanie dynamicznie określonej strefy uderzenia głową w odniesieniu do systemu ochronnego
- 1.1 Odmiennie niż w procedurze opisanej w załączniku I wnioskodawca musi wykazać, za pomocą procedury zaakceptowanej przez służbę techniczną odpowiedzialną za przeprowadzanie badań, że dynamicznie określona strefa uderzenia głową jest odpowiednia dla danego typu pojazdu.
- 1.2 Właściwe metody potwierdzenia dynamicznie określonej strefy uderzenia głową są następujące:
- 1.2.1 Badania uderzeniowe pojazdu

Służą do ustalenia sekwencji ruchów pasażerów, w odniesieniu do systemu ochronnego zamontowanego w pojeździe danego typu, w sytuacji czołowego uderzenia z odchyleniem $\pm 30^\circ$ o zamocowaną sztywną przeszkodę przy prędkości uderzenia przynajmniej 48,3 km/h. Zwykle wystarczające jest badanie przy kątach 0° , $+30^\circ$ i -30° .

Dynamicznie określona strefa uderzenia głową jest określana w przypadku pasażerów symulowanych przez manekiny dorosłych osób typu 5 percentyla kobiet, 50 percentyla mężczyzn i 95 percentyla mężczyzn. Każdy z nich jest przed badaniem umieszczany w zalecanej pozycji siedzącej określonej przez producenta.

- 1.2.2 Badania sankowe

Badana jest sekwencja ruchów zgodnie ze schematem czasowym opóźnienia znajdującym się w załączniku VIII regulaminu nr 16 (zmiana prędkości równa 50 km/h) przy użyciu określonego powyżej rodzaju manekinów i uzyskania kierunku przemieszczenia do przodu poszczególnych manekinów zgodnego z ruchem manekinów podczas badań rzeczywistego uderzenia czołowego zgodnych z pkt 1.2.1.

Kierunek przemieszczenia do przodu manekinów jest uznawany za zadowalający, jeśli oś badanego obiektu, zwykle nadwozia, obejmuje zakres $\pm 18^\circ$ od podłużnej osi sanek. Zwykle wystarczające jest badanie przy kątach 0° , $+18^\circ$ i -18° .

- 1.2.3. Symulowane badanie uderzeniowe

Badana jest sekwencja ruchów pasażerów, przy użyciu rodzaju manekinów opisanego w pkt 1.2.1. powyżej, zgodnie z pkt 1.2.1. i 1.2.2. powyżej. Metoda symulacji jest sprawdzana przy użyciu co najmniej trzech warunków uderzenia określonych w pkt 1.2.1. lub 1.2.2. powyżej.

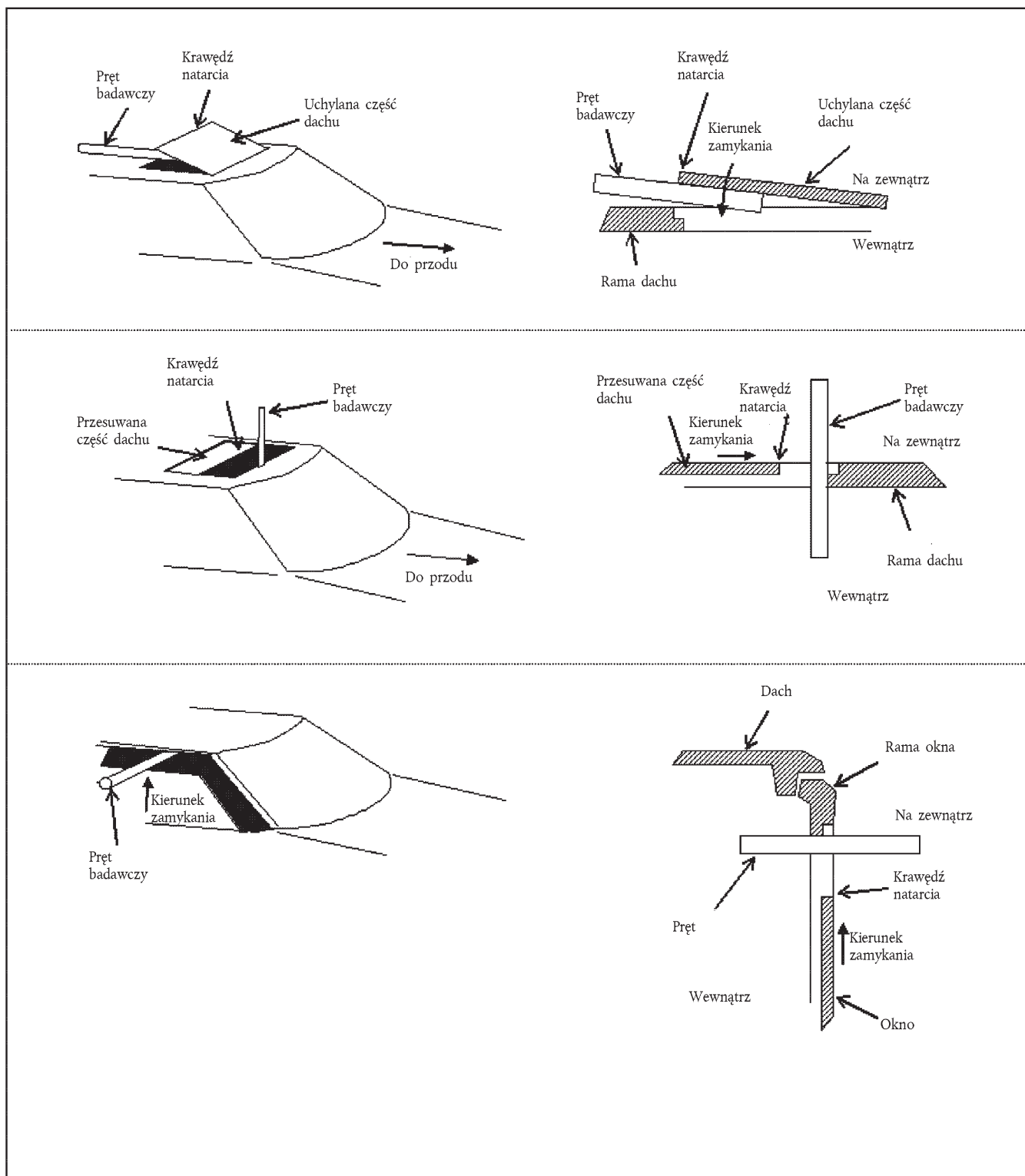
2. Dynamicznie określana strefa uderzenia głową obejmuje wszystkie obszary tablicy rozdzielczej, z którymi może zetknąć się głowa przytrzymywanych pasażerów korzystających z systemu ochronnego zamontowanego w pojeździe danego typu.
3. Jeśli pojazd danego typu może zostać wyposażony w różne systemy ochronne, wystarczające jest zbadanie systemu ochronnego o najmniejszej efektywności działania. Jednak systemy ochronne, które mogą zostać wyłączone przez pasażerów (w tym kierowcę), muszą znajdować się w stanie zalecanym i wskazanym w instrukcji pojazdu dostarczonej przez producenta.

Jeśli producent umożliwia trwałe wyłączenie części systemu ochronnego, część ta musi być wyłączona.

4. Producent lub jego przedstawiciel są upoważnieni do przedstawiania obliczeń, symulacji i danych wyników badań, które wystarczająco wykazują dynamicznie określaną strefę uderzenia głową.

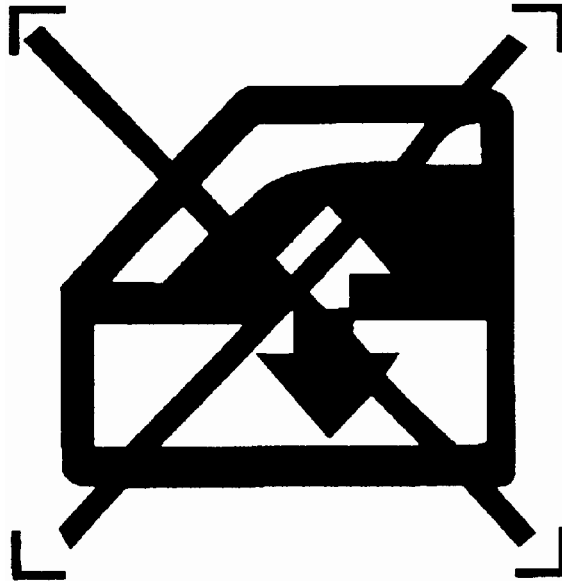
ZAŁĄCZNIK IX

Typowe położenie cylindrycznego pręta badawczego w otworze dachu i otworach okien

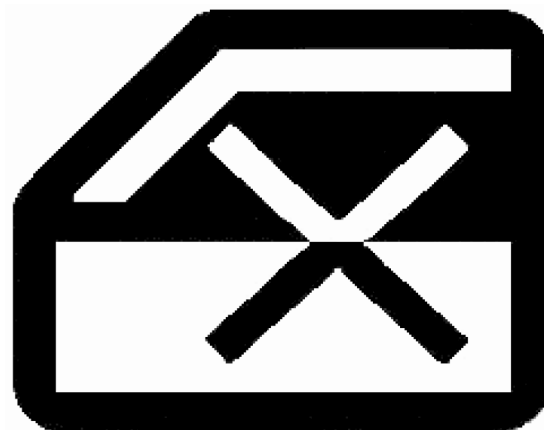
Przykłady znaków wyłącznika obsługiwanego przez kierowcę

Rysunek 2

Rysunek 3

(ISO 2575:1998)

ZAŁĄCZNIK X

Wyjaśnienia

Pkt 2.3.

Strefa odniesienia jest określana bez lusterka wstecznego. Badanie rozpraszania energii jest przeprowadzane bez lusterka wstecznego. Wahadło nie uderza o zamocowanie lusterka.

Pkt 2.3. i 2.3.1.

Wyłączony obszar za kołem kierownicy zdefiniowany w tych punktach dotyczy również strefy uderzenia głową pasażerów siedzących z przodu.

W przypadku regulowanego koła kierownicy strefa ostatecznie wyłączona zostaje zmniejszona do wspólnego obszaru wyłączonych stref wszystkich pozycji kierowania pojazdem, w których może znaleźć się koło kierownicy.

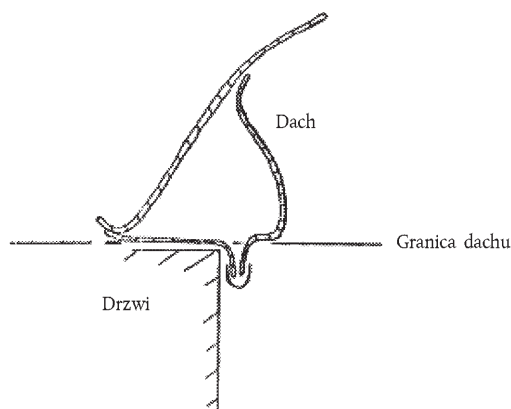
W przypadku, w którym można wybrać różne koła kierownicy, strefa wyłączona jest określana przy użyciu najmniej korzystnego koła kierownicy, o najmniejszej średnicy.

Pkt 2.4.

Poziom tablicy rozdzielczej obejmuje całą szerokość przedziału pasażerskiego i jest zdefiniowany jako tylne punkty styku pionowej linii z powierzchnią tablicy rozdzielczej, gdy linia jest przesuwana w poprzek szerokości pojazdu. Gdy jednocześnie występują dwa lub więcej punktów styku, do określenia poziomu tablicy rozdzielczej stosuje się niższy punkt styku. W przypadku konsol, gdy nie można określić poziomu tablicy rozdzielczej za pomocą odniesienia do punktów styku pionowej linii, poziom tablicy rozdzielczej znajduje się w miejscu, gdzie pozioma linia położona 25,4 mm powyżej punktu H przednich siedzeń przecina konsolę.

Pkt 2.5.

Po bokach pojazdu dach rozpoczyna się od górnej krawędzi otworu drzwi. W typowej sytuacji boczne granice dachu są wyznaczone przez obrys dolnej krawędzi (widok boczny) pozostałej części nadwozia po otwarciu drzwi. W przypadku okien boczna granica dachu jest ciągłą przezroczystą linią (punkt penetracji szyb bocznych okien). Przy słupkach boczna granica dachu przechodzi przez linię łączącą pomiędzy przezroczystymi liniami. Definicja zawarta w pkt 2.5. obowiązuje również w przypadku każdego otworu w dachu, gdy jest zamknięty, pojazdu zgodnego z pkt 2.7. lub 2.8. Dla celów dokonywania pomiarów pomija się kołnierze skierowane w dół. Uznaje się je za część konstrukcyjną ściany bocznej pojazdu.

Pkt 2.7.

Niewyjmowalne okno tylne uznaje się za sztywną część konstrukcyjną.

Samochody z niewyjmowalnymi oknami tylnymi ze sztywnego materiału uznaje się za samochody z dachem otwieranym zgodnie z definicją zawartą w pkt 2.8.

Pkt 2.18.

W przypadku luki między krawędzią sztywnego materiału a tablicą rozdzielczą, krawędź jest zaokrąglona z zachowaniem minimalnego promienia krzywizny zależnego od wielkości luki podanej w tabeli zawartej w wyjaśnieniach do pkt 5.1.1. Dotyczy to również przypadku, gdy wysokość występu, określona zgodnie z procedurą opisaną w pkt 1. załącznika VI jest równa lub mniejsza od 3,2 mm.

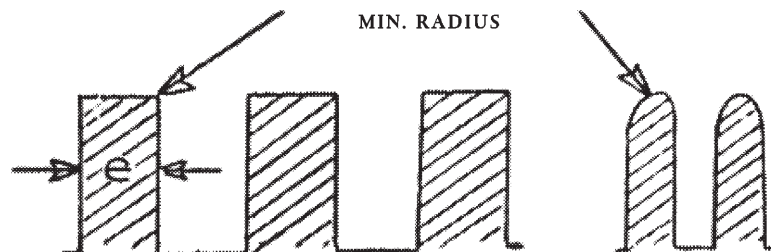
Jeśli luka jest położona w strefie, w której ma być przeprowadzane badanie uderzenia głową, krawędzie, z którymi może nastąpić zetknięcie podczas badań w wyniku przemieszczenia części, powinny być chronione promieniem wynoszącym minimalnie 2,5 mm.

Pkt 5.1.1.

Ostra krawędź jest krawędzią ze sztywnego materiału o promieniu krzywizny mniejszym niż 2,5 mm z wyjątkiem elementów wystających mniej niż 3,2 mm, mierzonych od tablicy rozdzielczej. W takim przypadku minimalny promień krzywizny nie ma zastosowania pod warunkiem, że wysokość wystawiania elementu jest nie większa niż połowa jego szerokości i że jego krawędzie są zaokrąglone.

Kratki uznawane są za zgodne z przepisami, jeśli spełniają minimalne wymogi zawarte w poniższej tabeli:

Przeźródź między elementami [mm]	Elementy płaskie		Elementy zaokrąglone — min. promień [mm]
	e/min. [mm]	min. promień [mm]	
0-10	1,5	0,25	0,5
10-15	2,0	0,33	0,75
15-20	3,0	0,50	1,25

Pkt 5.1.2.

Podczas badania określa się, które części w strefie uderzenia użyte do wzmocnienia mogą zostać przemieszczone lub mogą zacząć wystawać, zwiększając niebezpieczeństwo dla pasażerów lub skalę obrażeń.

Pkt 5.1.3.

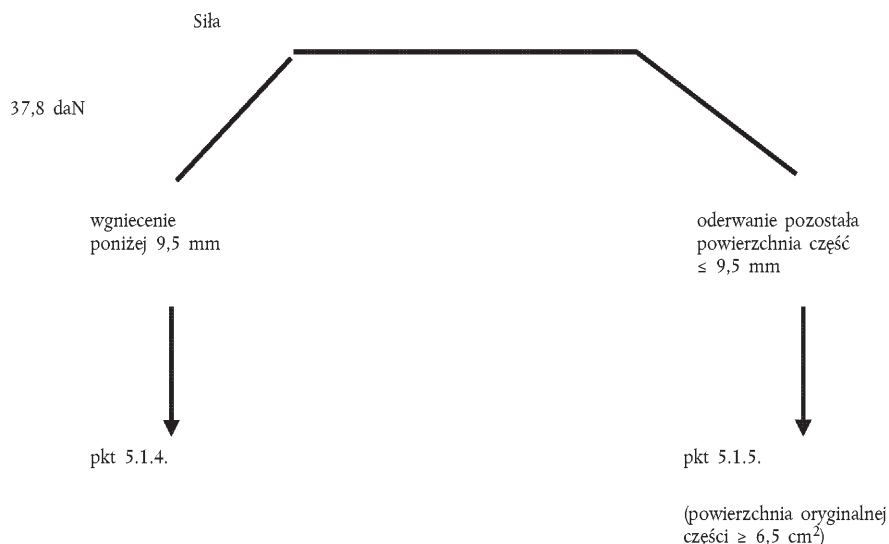
Te dwa pojęcia (poziom i dolny brzeg tablicy rozdzielczej) mogą nie różnić się. Jednakże w pkt 5.1. stwierdzono: „(...) powyżej poziomu tablicy rozdzielczej (...)” i dlatego ma to zastosowanie wyłącznie wtedy, gdy obydwa określenia są tożsame. W przypadku, gdy te określenia nie są tożsame, to jest, gdy dolny brzeg tablicy rozdzielczej jest położony poniżej poziomu tablicy rozdzielczej, stosuje się do niego pkt 5.3.2.1. na podstawie pkt 5.8.

Pkt 5.1.4.

Jeśli uchwyt ma szerokość równą lub większą niż 50 mm i jest położony w strefie takiej, że gdyby miał szerokość mniejszą niż 50 mm, maksymalna wielkość występu byłaby określana za pomocą urządzenia pomiarowego modelu głowy opisanego w pkt 2. załącznika VI. Maksymalną wielkość występu określa się zgodnie z pkt 1. załącznika VI, to jest używając kuli o średnicy 165 mm i ustalając maksymalną zmianę wysokości osi Y. Powierzchnia przekroju jest mierzona na płaszczyźnie równoległej do powierzchni, na której zamocowano element.

Pkt 5.1.5.

Pkt 5.1.4. i 5.1.5. uzupełniają się nawzajem. Pierwsze zdanie pkt 5.1.5. (siła oderwania lub wgniecenia równa 37,8 daN) ma zastosowanie, a następnie pkt 5.1.4. w przypadku wgniecenia do występu o wielkości pomiędzy 3,2 a 9,5 mm, lub, w przypadku oderwania, dwa ostatnie zdania pkt 5.1.5. (powierzchnia przekroju jest mierzona przed przyłożeniem siły). Jeśli jednak w praktyce należy zastosować pkt 5.1.4. (wgniecenie poniżej 9,5 mm i ponad 3,2 mm), bardziej wygodne może być, w zależności od uznania producenta, sprawdzenie parametrów określonych w pkt 5.1.4. przed przyłożeniem siły 37,8 daN określonej w pkt 5.1.5.

Pkt 5.1.6.

Ponieważ w obecności miękkich materiałów wymogi mają zastosowanie wyłącznie do sztywnej podstawy, mierzony jest wyłącznie występ sztywnej podstawy.

Twardość według Shore'a jest mierzona przy użyciu próbek samego przedmiotu badania. Jeśli z powodu stanu materiału nie można przeprowadzić pomiaru twardości A według Shore'a, należy użyć porównywalnych metod pomiaru.

Pkt 5.2.1.

Pedały, ich ramiona oraz bezpośredni mechanizm obrotowy (ale nie metalowy wspomik wokół) są wyłączone z zakresu tych przepisów.

Klucz zapłonu uważa się za spełniający wymogi tego punktu, jeśli jego wystająca część jest z wykonana z materiału o twardości A według Shore'a od 60 do 80 i o grubości co najmniej 5 mm lub jest pokryta takim materiałem o minimalnej grubości 2 mm na wszystkich powierzchniach.

Pkt 5.2.2.

Kryterium określenia, czy możliwe jest zetknięcie z dźwignią hamulca ręcznego, stanowi użycie:

symulowanej głowy, o której mowa w załączniku I, jeśli dźwignia jest położona ponad lub na poziomie tablicy rozdzielczej (do zbadania zgodnie z pkt 5.1. i w obszarze strefy uderzenia);

kolana określonego w załączniku VII, jeśli dźwignia jest położona poniżej tablicy rozdzielczej (w tym przypadku dźwignia jest badana zgodnie z pkt 5.3.2.3.).

Pkt 5.2.3.

Specyfikacje techniczne wymienione w pkt 5.2.3. mają również zastosowanie do pólek i tych części konsoli poniżej poziomu tablicy rozdzielczej położonych pomiędzy przednimi siedzeniami, pod warunkiem, że są położone z przodu punktu H. Jeśli zagłębienie jest zamknięte, traktuje się je jak schowek na rękawiczki i nie podlega ono tym specyfikacjom.

Pkt 5.2.3.1.

Podane wymiary odnoszą się do powierzchni przed dodaniem materiału o twardości A według Shore'a poniżej 50 (patrz pkt 5.2.4.). Badania rozpraszania energii są przeprowadzane w duchu załącznika IV.

Pkt 5.2.3.2.

Jeśli półka zostanie oderwana lub złamana, nie może to spowodować pojawienia się niebezpiecznych elementów. Dotyczy to nie tylko krawędzi półki, ale i innych krawędzi wystających w kierunku przedziału pasażerskiego, powstałych w wyniku działania przyłożonej siły.

Za najbardziej wytrzymałą część półki uważa się część przylegającą do mocowania. „Znaczne zniekształcenie” oznacza, że powstałe w wyniku przyłożonej siły odchylenie półki mierzone od początkowego punktu zetknięcia z cylindrem badawczym stanowi deformację widoczną gołym okiem. Dopuszczalna jest deformacja elastyczna.

Długość cylindra badawczego wynosi co najmniej 50 mm.

Pkt 5.3.

„Inne części” obejmują części takie, jak dźwignie okien, górne mocowania pasów bezpieczeństwa oraz inne części położone w rejonie stóp i po stronie drzwi, o ile te części nie zostały już opisane wcześniej lub są wyłączone w dokumencie.

Pkt 5.3.2.

Obszar między przegrodą czołową i tablicą rozdzielczą, który znajduje się powyżej dolnego brzegu tablicy rozdzielczej nie podlega specyfikacjom zawartym w pkt 5.3.

Pkt 5.3.2.1.

Promień o wielkości 3,2 mm dotyczy wszystkich elementów, z którymi możliwe jest zetknięcie, objętych przepisami pkt 5.3., we wszelkich pozycjach użytkowania.

Wyjątkami są: schowki na rękawiczki, rozważane tylko w pozycji zamkniętej, pasy bezpieczeństwa, rozważane zwykle tylko w pozycji założonej; jednak wszystkie części z ustalonymi pozycjami schowanymi powinny być zgodne z wymogami dotyczącymi 3,2 mm promienia również w tych pozycjach schowanych.

Pkt 5.3.2.2.

Powierzchnię odniesienia ustala się za pomocą urządzenia opisanego w pkt 2. załącznika VI, przykładając siłę 2 daN. Gdy nie jest to możliwe, ma zastosowanie metoda opisana w pkt 1. załącznika VI, przykładając siłę 2 daN.

Ocena niebezpiecznych wypukłości zależy od uznania organu odpowiedzialnego za przeprowadzanie badań.

Siłę 37,8 daN stosuje się, nawet jeśli pierwotny występ jest mniejszy niż, odpowiednio, 35 mm lub 25 mm. Występ jest mierzony pod obciążeniem.

Siła pozioma równa 37,8 daN jest zwykle przykładana za pomocą tłoka z płaskim zakończeniem o średnicy równej nie więcej niż 50 mm, ale, gdy nie jest to możliwe, można zastosować metodę równoważną, na przykład usuwając przeszkody.

W nowych, nowoczesnych konstrukcjach drzwi dźwignie opuszczania szyb są niekiedy otoczone kształtką panelu drzwi. Często bardzo trudne lub niemożliwe jest dotknięcie dźwigni kolanem pasażera. Decyzja o przeprowadzaniu lub nie opisanego badania jest w takim wypadku podejmowana przez służbę techniczną w porozumieniu z producentem.

Pkt 5.3.2.3.

Najbardziej wystającą częścią jest w przypadku dźwigni zmiany biegów ta część gałki, która jako pierwsza styka się z pionową poprzeczną płaszczyzną przesuwaną w kierunku poziomym wzdłużnym. Jeśli którakolwiek część dźwigni zmiany biegów lub hamulca ręcznego leży powyżej poziomu punktu H, należy uznać dźwignię za leżącą w całości powyżej poziomu punktu H.

Pkt 5.3.4.

Jeśli płaszczyzny poziome przechodzące przez punkt H najniższego siedzenia przedniego i tylnego nie zbiegają się, wtedy ustala się płaszczyznę pionową prostopadłą do osi wzdłużnej pojazdu, przechodzącą przez punkt H przedniego siedzenia. Strefa wyłączona jest rozważana osobno dla przedniego i tylnego przedziału pasażerskiego, w stosunku do ich odpowiednich punktów H oraz do płaszczyzny pionowej zdefiniowanej powyżej.

Pkt 5.3.4.1.

Ruchome osłony przeciwsłoneczne rozważa się we wszystkich położeniach użytkowych. Ram osłon przeciwsłonecznych nie uważa się za sztywną podstawę (patrz pkt 5.3.5.).

Pkt 5.4.

Podczas badania dachu w celu pomiaru występów i części, z którymi może zetknąć się kula o średnicy 165 mm okładzina dachu musi być usunięta. Podczas sprawdzania określonych promieni bierze się pod uwagę proporcje i właściwości materiałów okładziny dachu. Obszar badania dachu rozciąga się z przodu i ponad poprzeczną płaszczyznę ograniczoną przez linię odniesienia tułowia manekina umieszczonego w siedzeniu znajdującym się najdalej z tyłu.

Pkt 5.4.2.1.

(Patrz pkt 5.1.1., definicja „ostrych krawędzi”)

Występ skierowany w dół jest mierzony w stosunku do płaszczyzny dachu zgodnie z pkt 1. załącznika VI.

Szerokość wystającej części jest mierzona pod kątem prostym w stosunku do linii występu. W szczególności łuki i żebra dachu sztywnego nie mogą wystawać z wewnętrznej powierzchni dachu na więcej niż 19 mm.

Pkt 5.5.

Wszelkie łuki i żebra dachu otwieranego muszą spełniać wymogi zawarte w pkt 5.4., jeśli może z nimi zetknąć się kula o średnicy 165 mm.

Pkt 5.5.1.2., 5.5.1.2.1., 5.5.1.2.2.

Urządzenia do otwierania i sterowania, gdy są w położeniu spoczynkowym i przy zamkniętym dachu, muszą spełniać wszystkie określone warunki.

Pkt 5.5.1.2.3.

Siłę 37,8 daN stosuje się, nawet jeśli pierwotny występ jest równy lub mniejszy niż 25 mm. Występ jest mierzony pod obciążeniem.

Siła równa 37,8 daN jest przykładana w kierunku uderzenia określonym w załączniku IV stycznym do toru modelu głowy zwykle za pomocą tłoka z płaskim zakończeniem o średnicy równej nie więcej niż 50 mm, ale, gdy nie jest to możliwe, można użyć metody równoważnej, na przykład usuwając przeszkody.

„Położenie spoczynkowe” oznacza położenie urządzenia do sterowania w pozycji zamkniętej.

Pkt 5.6.

Pręty dachu składanego nie są prętami zabezpieczającymi.

Pkt 5.6.1.

Górna część ramy szyby przedniej rozpoczyna się ponad widocznym obrysem szyby przedniej.

Pkt 5.7.1.1.

Patrz pkt 5.1.1., definicja „ostrej krawędzi”.

Pkt 5.7.1.2.

Przy określaniu strefy uderzenia głową z tyłu przednich siedzeń każdą konstrukcję niezbędną do podpierania oparcia siedzenia należy uznać za element oparcia tego siedzenia.

Pkt 5.7.1.2.3.

W wyściółce konstrukcji ramy siedzenia unika się niebezpiecznych nierówności i ostrych krawędzi, które mogą zwiększyć ryzyko poważnych obrażeń pasażerów.

ZAŁĄCZNIK I

Określenie strefy uderzenia głową

Pkt 2.1.1.2.

Wybór pomiędzy dwiema procedurami określania wysokości jest dokonywany przez producenta.

Pkt 2.2.

Przy określaniu punktów styku długość ramienia urządzenia pomiarowego nie jest zmieniana podczas żadnego z ruchów. Każdy ruch jest rozpoczynany z położenia pionowego.

Pkt 3.

Wymiar równy 25,4 mm jest mierzony od poziomej płaszczyzny przechodzącej przez punkt H do poziomej stycznej do dolnego profilu modelu głowy.

ZAŁĄCZNIK IV

Procedura badania materiałów rozpraszających energię

Pkt 1.4.

Pęknięcie dowolnego z elementów podczas badania rozpraszania energii, patrz informacja do pkt 5.1.2.

ZAŁĄCZNIK V

Procedura określania punktu H i rzeczywistego kąta tułowia dla miejsc siedzących w pojazdach silnikowych

Pkt 4.

Przy określaniu punktu H dla siedzenia, pozostałe siedzenia można w razie potrzeby usunąć.

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

WSPÓLNE STANOWISKO RADY 2008/586/WPZiB

z dnia 15 lipca 2008 r.

aktualizujące wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylające wspólne stanowisko 2007/871/WPZiB

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Unię Europejską, w szczególności jego art. 15 i 34,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 27 grudnia 2001 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu ⁽¹⁾.
- (2) W dniu 20 grudnia 2007 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2007/871/WPZiB aktualizujące wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB ⁽²⁾.
- (3) Zgodnie ze wspólnym stanowiskiem 2001/931/WPZiB Rada przeprowadziła całościowy przegląd wykazu osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie wspólne stanowisko 2007/871/WPZiB.
- (4) W przypadku jednej grupy Rada wzięła pod uwagę fakt powzięcia przez nią wiadomości o nowej informacji, która powoduje umieszczenie tej grupy w wykazie.
- (5) Rada ustaliła, że jedną osobę należy usunąć z wykazu osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB.

(6) W następstwie tego przeglądu Rada stwierdziła, że z wyjątkiem jednej osoby wspomnianej w motywie 5, pozostałe osoby, grupy i podmioty wymienione w załączniku do wspólnego stanowiska 2007/871/WPZiB ⁽³⁾ uczestniczyły w aktach terrorystycznych w rozumieniu art. 1 ust. 2 i 3 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB, że decyzja w stosunku do nich została podjęta przez właściwą władzę w rozumieniu art. 1 ust. 4 tego wspólnego stanowiska oraz że nadal powinny one podlegać szczególnym środkom ograniczającym, o których mowa w tym wspólnym stanowisku.

(7) Należy odpowiednio uaktualnić wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE STANOWISKO:

Artykuł 1

Wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB, znajduje się w załączniku do niniejszego wspólnego stanowiska.

Artykuł 2

Niniejszym uchyla się wspólne stanowisko 2007/871/WPZiB.

Artykuł 3

Niniejsze wspólne stanowisko staje się skuteczne z dniem jego przyjęcia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 93.

⁽²⁾ Dz.U. L 340 z 22.12.2007, s. 109. Wspólne stanowisko ostatnio zmienione wspólnym stanowiskiem 2008/347/WPZiB (Dz.U. L 116 z 30.4.2008, s. 55).

⁽³⁾ Zmienione wspólnym stanowiskiem Rady 2008/346/WPZiB z dnia 29 kwietnia 2008 r. (Dz.U. L 116 z 30.4.2008, s. 53).

Artykuł 4

Niniejsze wspólne stanowisko zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 2008 r.

W imieniu Rady
M. BARNIER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Wykaz osób, grup i podmiotów, o którym to wykazie mowa w art. 1 ⁽¹⁾

1. OSOBY

1. ABOU, Rabah Naami (alias: Naami Hamza; Mihoubi Faycal; Fellah Ahmed; Dafri Rème Lahdi), ur. 1.2.1966 r. w Algierze (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
2. ABOUD, Maisi (alias szwajcarski Abderrahmane), ur. 17.10.1964 r. w Algierze (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
3. * ALBERDI URANGA, Itziar, ur. 7.10.1963 r. w Durango w prowincji Vizcaya (Hiszpania), nr dowodu osobistego 78.865.693 – działacz ETA
4. * ALBISU IRIARTE, Miguel, ur. 7.6.1961 r. w San Sebastián w prowincji Guipúzcoa (Hiszpania), nr dowodu osobistego 15.954.596 – działacz ETA, członek organizacji Gestoras Pro-amnistía
5. AL-MUGHASSIL, Ahmad Ibrahim (alias: ABU OMRAN; AL-MUGHASSIL, Ahmed Ibrahim), ur. 26.6.1967 r. w Katif-Bab al-Szamal (Arabia Saudyjska), obywatel Arabii Saudyjskiej
6. AL-NASSER, Abdelkarim Hussein Mohamed, ur. w Al-Ihsa (Arabia Saudyjska), obywatel Arabii Saudyjskiej
7. AL YACOUB, Ibrahim Salih Mohammed, ur. 16.10.1966 r. w Tarut (Arabia Saudyjska), obywatel Arabii Saudyjskiej
8. * APAOLAZA SANCHO, Iván, ur. 10.11.1971 r. w Beasain w prowincji Guipúzcoa (Hiszpania), nr dowodu osobistego 44.129.178 – działacz ETA, członek odłamu K. Madrid
9. ARIOUA, Azzedine, ur. 20.11.1960 r. w Konstantynie (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
10. ARIOUA, Kamel (alias Lamine Kamel), ur. 18.8.1969 r. w Konstantynie (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
11. ASLI, Mohamed (alias Dahmane Mohamed), ur. 13.5.1975 w miejscowości Ajn Taja (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
12. ASLI, Rabah, ur. 13.5.1975 r. w miejscowości Ajn Taja (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
13. * ARZALLUS TAPIA, Eusebio, ur. 8.11.1957 r. w Regil w prowincji Guipúzcoa (Hiszpania), nr dowodu osobistego 15.927.207 – działacz ETA
14. ATWA, Ali (alias: BOUSLIM, Ammar Mansour; SALIM, Hassan Rostom), ur. w roku 1960 w Libanie, obywatel Libanu
15. BOUYERI, Mohammed (alias: Abu ZUBAIR; SOBIAR; Abu ZOUBAIR), ur. 8.3.1978 r. w Amsterdamie (Holandia) – członek grupy Hofstadgroep
16. DARIB, Noureddine (alias: Carreto; Zitoun Mourad) ur. 1.2.1972 r. w Algierii – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
17. DJABALI, Abderrahmane (alias Touil), ur. 1.6.1970 r. w Algierii – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
18. * ECHEBERRIA SIMARRO, Leire, ur. 20.12.1977 r. w Basauri w prowincji Vizcaya, nr dowodu osobistego 45.625.646 – działacz ETA
19. * ECHEGARAY ACHIRICA, Alfonso, ur. 10.1.1958 r. w miejscowości Plencia w prowincji Vizcaya (Hiszpania), nr dowodu osobistego 16.027.051 – działacz ETA
20. EL FATMI, Nouredine (alias: Nouriddin EL FATMI; Nouriddine EL FATMI; Noureddine EL FATMI; Abu AL KA'E KA'E; Abu QAE QAE; FOUAD; FZAD; Nabil EL FATMI; Ben MOHAMMED; Ben Mohand BEN LARBI; Ben Driss Muhand IBN LARBI; Abu TAHAR; EGGIE), ur. 15.8.1982 r. w Midarze (Maroko), paszport (marokański) nr N829139 – członek grupy Hofstadgroep

⁽¹⁾ Osoby, grupy i podmioty oznaczone gwiazdką (*) podlegają jedynie art. 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB.

21. EL-HOORIE, Ali Saed Bin Ali (alias: AL-HOURI, Ali Saed Bin Ali; EL-HOURI, Ali Saed Bin Ali), ur. 10.7.1965 r. lub 11.7.1965 r. w miejscowości El Dibabiya (Arabia Saudyjska), obywatel Arabii Saudyjskiej
22. FAHAS, Sofiane Yacine, ur. 10.9.1971 r. w Algierze (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
23. * GOGESCOECHEA ARRONATEGUI, Eneko, ur. 29.4.1967 r. w Guernice w prowincji Vizcaya (Hiszpania), nr dowodu osobistego 44.556.097 – działacz ETA
24. * IPARRAGUIRRE GUENECHEA, Ma Soledad, ur. 25.4.1961 r. w miejscowości Escoriaza (w regionie autonomicznym Nawarra), nr dowodu osobistego 16.255.819 – działacz ETA
25. IZZ-AL-DIN, Hasan (alias: GARBAYA, Ahmed; SA-ID; SALWWAN, Samir), ur. w roku 1963 w Libanie, obywatel Libanu
26. LASSASSI, Saber (alias Mimiche), ur. 30.11.1970 r. w Konstantynie (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
27. MOHAMMED, Chalid Szejk (alias: ALI, Salem; BIN CHALID, Fahd Bin Adballah; HENIN, Aszraf Refaat Nabith; WADUD, Chalid Adbul), ur. 14.4.1965 r. lub 1.3.1964 r. w Pakistanie, nr paszportu 488555
28. MOKTARI, Fateh (alias Ferdi Omar), ur. 26.12.1974 r. w Husajn Daj (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
29. * MORCILLO TORRES, Gracia, ur. 15.3.1967 r. w San Sebastián w prowincji Guipúzcoa (Hiszpania), nr dowodu osobistego 72.439.052 – członek ETA; członek ugrupowań KAS i Ekin
30. * NARVÁEZ GOÑI, Juan Jesús, ur. 23.2.1961 r. w Pampelunie w regionie autonomicznym Nawarra (Hiszpania), nr dowodu osobistego 15.841.101 – działacz ETA
31. NOUARA, Farid, ur. 25.11.1973 r. w Algierze (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
32. * ORBE SEVILLANO, Zigor, ur. 22.9.1975 r. w Basauri w prowincji Vizcaya (Hiszpania), nr dowodu osobistego 45.622.851 – działacz ETA, członek ugrupowania Jarrai-Haika-Segi
33. * PALACIOS ALDAY, Gorka, ur. 17.10.1974 r. w Baracaldo w prowincji Vizcaya (Hiszpania), nr dowodu osobistego 30.654.356 – działacz ETA, członek odłamu K. Madrid
34. * PEREZ ARAMBURU, Jon Iñaki, ur. 18.9.1964 r. w San Sebastián w prowincji Guipúzcoa (Hiszpania), nr dowodu osobistego 15.976.521 – działacz ETA, członek ugrupowania Jarrai-Haika-Segi
35. * QUINTANA ZORROZUA, Asier, ur. 27.2.1968 r. w Bilbao w prowincji Vizcaya (Hiszpania), nr dowodu osobistego 30.609.430 – działacz ETA, członek odłamu K. Madrid
36. RESSOUS, Hoari (alias Hallasa Farid), ur. 11.9.1968 r. w Algierze (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
37. * RUBENACH ROIG, Juan Luis, ur. 18.9.1963 r. w Bilbao w prowincji Vizcaya (Hiszpania), nr dowodu osobistego 18.197.545 – działacz ETA, członek odłamu K. Madrid
38. SEDKAOUI, Noureddine (alias Nounou), ur. 23.6.1963 r. w Algierze (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
39. SELMANI, Abdelghani (alias Gano), ur. 14.6.1974 r. w Algierze (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
40. SENOUCI, Sofiane, ur. 15.4.1971 r. w Husajn Daj (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
41. SISON, José Maria (alias: Armando Liwanag; Joma), ur. 8.2.1939 r. w Cabugao (Filipiny) – człowiek stojący na czele Komunistycznej Partii Filipin, w tym jej zbrojnego ramienia: Nowej Armii Ludowej
42. TINGUALI, Mohammed (alias: Mouh di Kouba), ur. 21.4.1964 r. w Al-Bulajdzie (Algieria) – członek ugrupowania Al-Takfir wal-Hijra
43. * URANGA ARTOLA, Kemen, ur. 25.5.1969 r. w miejscowości Ondarroa w prowincji Vizcaya (Hiszpania), nr dowodu osobistego 30.627.290 – działacz ETA, członek organizacji Herri Batasuna / Euskal Herritarrok / Batasuna
44. * VALLEJO FRANCO, Iñigo, ur. 21.5.1976 r. w Bilbao w prowincji Vizcaya (Hiszpania), nr dowodu osobistego 29.036.694 – działacz ETA

45. * VILA MICHELENA, Fermín, ur. 12.3.1970 r. w Irún w prowincji Guipúzcoa (Hiszpania), nr dowodu osobistego 15.254.214; działacz ETA, członek ugrupowań KAS i Ekin
46. WALTERS, Jason Theodore James (alias: Abdullah; David), ur. 6.3.1985 r. w Amersfoort (Holandia), nr (holenderskiego) paszportu NE8146378 – członek grupy Hofstadgroep

2. GRUPY I PODMIOTY

1. Organizacja Abu Nidala (znana również pod nazwami: Rewolucyjna Rada Fatah; Rewolucyjne Brygady Arabskie; Czarny Wrzesień; Rewolucyjna Organizacja Muzułmańskich Socjalistów)
2. Brygady Męczenników Al-Aksy
3. Al-Aqsa e.V. (Stowarzyszenie Al-Aksa)
4. Al-Takfir wal-Hijra
5. * Cooperativa Artigiana Fuoco ed Affini – Occasionalmente Spettacolare (Spółdzielnia Rzemieślnicza „Ogień i Podobne – Czasem Spektakularne”)
6. * Nuclei Armati per il Comunismo (Komórki Zbrojne na rzecz Komunizmu)
7. Aum Shinrikyō (znana również pod nazwami: AUM; Aum Najwyższa Prawda; Aleph)
8. Babbar Chalsa
9. * Cellula Contro Capitale, Carcere i suoi Carcerieri e le sue Celle – CCCCC (Komórka do Walki z Kapitalizmem, Więzieniem, jego Strażnikami i jego Celami)
10. Komunistyczna Partia Filipin i jej zbrojne ramię: Nowa Armia Ludowa, Filipiny, obie powiązane z SISONEM, José Marią (alias: Armando Liwanagiem; Jomą), stojącym na czele Komunistycznej Armii Filipin i jej zbrojnego ramienia Nowej Armii Ludowej
11. * Continuity Irish Republican Army – CIRA (Irlandzka Armia Republikańska –Kontynuacja)
12. * EPANASTATIKOS AGONAS (Walka Rewolucyjna)
13. * Euskadi Ta Askatasuna / Tierra Vasca y Libertad – ETA [Ojczyzna Baskijska i Wolność; w skład terrorystycznej organizacji ETA wchodzi następujące ugrupowania: KAS, Xaki, Ekin, Jarrai-Haika-Segi, Gestoras pro-amnistía, Askatasuna, Batasuna (znana również pod nazwami: Herri Batasuna; Euskal Herritarrok)]
14. Dżama'a al-Islamija (znana również pod nazwą Al-Dżama'a al-Islamija) (Grupa Islamska)
15. „İslami Büyük Doğu Akıncılar Cephesi” – IBDA-C (Islamski Front Bojowników o Wielki Wschód)
16. * Grupos de Resistencia Antifascista Primero de Octubre – GRAPO (Grupy Antyfaszystowskiego Oporu „Pierwszy Października”)
17. Hamas oraz jego odłamek Hamas-Izz al-Din al-Kassem
18. Hizbul Mudżahedin – HM
19. Hofstadgroep
20. Fundacja Ziemi Świętej na rzecz Pomocy i Rozwoju
21. Międzynarodowa Federacja Młodzieży Sikhijskiej
22. * Solidarietà Internazionale (Solidarność Międzynarodowa)
23. Kahane Chai (znana również pod nazwą Kach)
24. Siły Chalistan Zindabad

25. Partia Pracujących Kurdystanu – PKK (znana również pod nazwami: KADEK; KONGRA-GEL)
 26. Tygrysy – Wyzwoliciele Tamilskiego Ilamu
 27. * Loyalist Volunteer Force – LVF (Lojalistyczne Siły Ochotnicze)
 28. Organizacja Mudżahedin Chalk (bez Narodowej Rady Oporu Iranu) (znana również pod nazwami: Narodowa Armia Wyzwolenia Iranu (zbrojne ramię organizacji Mudżahedin Chalk), Ludowy Mudżahedin Iranu, Muzułmańskie Towarzystwo Irańskich Studentów)
 29. Ejército de Liberación Nacional (Narodowa Armia Wyzwolenia)
 30. * Orange Volunteers – OV (Ochotnicy Orańscy)
 31. Front Wyzwolenia Palestyny
 32. Palestyński Islamski Dżihad
 33. Ludowy Front Wyzwolenia Palestyny
 34. Ludowy Front Wyzwolenia Palestyny – Naczelne Dowództwo
 35. * Real IRA (Prawdziwa IRA)
 36. * Brigate Rosse per la Costruzione del Partito Comunista Combattente (Czerwone Brygady do Tworzenia Walczącej Partii Komunistycznej)
 37. * Red Hand Defenders – RHD (Obrońcy Czerwonej Ręki)
 38. Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – FARC (Rewolucyjne Siły Zbrojne Kolumbii)
 39. * Epanastatiki Pirines (Komórki Rewolucyjne)
 40. * Dekati Evdomi Noemvri (Organizacja Rewolucyjna „17 Listopada”)
 41. Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi – DHKP/C (Partia, Front i Armia Wyzwolenia Ludu Tureckiego) [znana również pod nazwami Devrimci Sol (Lewica Rewolucyjna); Dev Sol]
 42. Sendero Luminoso – SL (Świetlisty Szlak)
 43. Stichting Al Aqsa (Fundacja Al-Aksa) (zwana również pod nazwami: Stichting Al Aqsa Nederland; Al Aqsa Nederland)
 44. Teyrbazen Azadiya Kurdistan – TAK (znana również pod nazwami: Sokoły Wolności Kurdystanu; Jastrzębie Wolności Kurdystanu)
 45. * Brigata XX Luglio (Brygada „Dwudziestego Lipca”)
 46. * Ulster Defence Association/Ulster Freedom Fighters – UDA/UFF (Stowarzyszenie Obrony Ulsteru/Bojownicy o Wolność Ulsteru)
 47. Autodefensas Unidas de Colombia – AUC (Kolumbijskie Zjednoczone Siły Samoobrony / Kolumbijska Zjednoczona Grupa Samoobrony)
 48. * Federazione Anarchica Informale – FAI (Nieformalna Federacja Anarchistyczna)
-